

ÉG * KÖ

Bodó Csiba Gizella

Bodó Csiba

Gizella:

ÉG-KŐ

(Szikrák 2.)

2007.

(PDF-ES VÁLTOZAT: 2013.)

Írta és szerkesztette: Bodó Csiba Gizella

*A 2013-as - PDF-es - változat tipográfiája,
szerkesztése: Baranyai Attila*

A könyv nyomtatott formában is kapható

*a Szent Gellért Kiadó és Nyomda könyvesboltjában:
1053. Budapest, Kossuth Lajos u. 1. sz. alatt,
vagy megrendelhető
a a@sztgellertkiado.hu címen.*

© Bodó Csiba Gizella, 2007

*Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!*

Tartalomjegyzék

BEVEZETŐ	5
MINDENEK ELŐTT	6
CSILLAGOKTÓL-CSILLAGOKIG	7
I. EMBER-LÉPTÉK	19
Parázs a hamu alatt	19
Az ember vendégségben... ..	19
A tavasz belépője	21
Kör-út	21
Látogatóban	23
„STUDIÓ 87’ (1987. szeptember 8.)	26
Névnapi ajándék (május 7.)	28
Segélykiáltások.....	29
Születésnap	32
Borfesztivál.....	35
Csend-kabát	36
Szabadság	38
Kéz - a kézben!.....	38
Szakadék.....	42
Hajnali fény	43
Szóképek vonatablakából	44
Mivégre?	45
Patak-pallók	45

II. ÁLLAT-LÉTEK	51
Zénó	51
Ciki.....	60
Galamb-lélek.....	73
Frédike.....	76
Maci és Mici	80
Sün-jel.....	86
Kiáltás a jegesmedvéért!	89
III. FA-TESTVÉREK	91
A birsfa és termése.....	91
Családfa	92
Kopjafa	93
Keresztfa - Fa kereszt.....	93
Test és lélek	94
Juharfa - élet	95
IV. ISTENI SZIKRÁK	96
IMÁK!	96

BEVEZETŐ

„Ne akarj nagyon szépet, sem különösen meglepőt, sem vészesen egyénit és eredetit mondani. Nyisd ki a szemed, s figyelj nagy erővel. Aztán hunyd be a szemed, és emlékezz, nagy erővel. Aztán hallasz egy hangot, látsz egy arcot, vagy egy tájat, valami dereng... Akkor írd nagyon lassan, gondosan.

A többi bíz Istenre.”

- írja Márai Sándor - „Ég és Föld” - között.

Erre törekedtem, hogy ne akarjam..., csak kinyitottam..., aztán behunytam ..., aztán vártam ...aztán láttam, s akkor írni kezdtem.

Most eléd teszem kedves olvasó.

Írok!

Magamról, az emberekről, az állatokról, a fákról, s végül a lélek hangjáról.

MINDENЕК ELŐTT

(Előszó helyett)

A „Szikrák” a nyers fa égő, sistergő, játékos, éledő szikrái voltak. Egy villanással pattantak fel a magasba.

*A Szikrák Második Könyv már a tábortűz lángjaiból született, hosszabb gondolatok. Hosszúra nyúlnak mint a jól táplált tűz lángjai, s öntörvényük szerint lobognak ide-oda. Szólnak fényről és sötétségről: **Emberi létezésről, Állat lelkekről, Fákról**, kik testükkel tüzet, s kik (mert személyek ők számomra) oxigén-leheletükkel bennünket is táplálnak. S mindenek felett szól a parázsból hamuvá enyészett anyag láttán felvillanó hajnali elmélkedésről – az Isteni szikráról, az **IMÁ**-ról, mellyel a felkelő fényt, a napot köszöntöm*

CSILLAGOKTÓL-CSILLAGOKIG

Vagyok!
Vagyok?
Ki – vagyok?

Vagyunk!
Vagyunk?
Kik, s mik vagyunk?

Ember létünkbe születésünkkel egy csillagképet hozunk magunkkal, s hogy milyen csillagkép alatt születtünk, ez meghatározza utunkat. Csillag-képünk állatöv kerekében forog. Forog-forog, mert a világ kerek.

KOS – csillagképben születtem – Ő az Aries! Az Állatöv csillagképei között az első. Az esztendő március havának 21-ik napján lép a Nap a Kos jegyébe, s ezzel kezdetét veszi az asztrológiai újév!

Vagyok tehát egy kezdet. A születés, az indulás.

A csillagképek – úgy mondják - a tűz, a föld, a levegő vagy a víz elem jegyei közé tartoznak. „Isten négy arca”.

*Én az ember, aki Kos csillagképben születtem – Tűz elem volnék, a könnyen lángra lobbanó, ragyogó, pattogó tűz. De figyelmeztetnek: mint e jegy szülöttének mindent meg kell tennem azért, hogy életben tartsam ezt a belső tüzet, mert ha kialszik, elvesz a tehetség, kihuny a lelkesedés és aligha leszek képes megvalósítani önmagammat, életfeladatomat. * (J. és D. Parker – a Kos a Nap és a hold jegyében”)*

*A csillagjegyeknek minősége is létezik, s e szerint lehetnek; kardinális, szilárd és változó jegyek.
Pozitív – negatív, vagy férfias és nőies jegyek.*

E jegy - a **kardinális** minőség egyik jegye! Jórészt talán ennek köszönhető, hogy a Kos havában született ember különösen kedveli a társaságot, - állítják a csillagtudorok. Egymagamban csak egy eltévedt, nyájtól leszakadt, társait kereső jószág volnék. Ha oldalamnak odatámaszkodik állattársam, s másik oldalammal én is odatámaszkodhatom a másik nyájbélihez, akkor biztonságban érzem magam. Talán ezért vonzódok oly annyira a mezőkön, legelőkön bókászó birkanyájakhoz, tehéncsordákhoz, ezért kedvelem a ménesek látványát, illatát, hangjait.

- **férfiás, pozitív**, ami kifelé fordulóvá, nyitottá tesz, - hogy tudjam: én csak egy vagyok, aki vagyok az Veled vagyok, igazán csak veletek vagyok!

Minden csillag jegynek van uralkodó bolygója. A Kos bolygója a Mars – emiatt van harciasságom, gyors indulatba jövém, persze mindig úgy gondolom az igazságért. De ha ennek hangot adtam szarvaím előreszegve már le is higgadtam. „A Kostól távol áll a rosszindulat”. Mert a Bárány is én vagyok. A bárány Kos lény. Áldozat – Érted!

Vagyok!

Vagyunk!

Mindnyájan valamely Csillagképből születve:

Ember szövetbe, - Állat bőrbe, - Fa kéregbe, Harang kondulásba, hét oktávban a Világmindenség rezgésében ott vagyunk!

Mindenben benne!

S talán mindnyájan vagyunk egyszer a 12 csillagkép valamelyikében születve, a csillag-utat körbejárjuk életeink során, Kostól- a Halakig.

A csillagok több mint kétezer esztendő alatt teszik meg a kört. Ez egy világ-hónap.

Születtem. Ember szövetbe. „Arany-gyapjúba”.

Ki a csillagos eget kutatja, megtalálja a világ történetét.

A csillag-kör feltűnik, az ősi egyiptomi csillagászok csillag-térképein, Thébában – a mai Luxorban – a Királyok völgyében, Ramszesz fáraó templomának falán már látható. Más tudósok szerint viszont a Zodiákus vagy állatöv - csillagkép kör, - melyet a Nap egy esztendő alatt jár be - babiloni eredetű.

A Kosról, mint ahogy minden csillag-jegyről - mítoszok és legendák regélnek. Vagy úgy is mondhatnánk a mitológia a csillagok története.

Mennyei lényiségünk, ember-ségünk, állati-ságunk, földi életünk úgy keveredett össze az ókori mesékben, legendákban, hogy „ember legyen a talpán” aki a határokat felismeri.

A gyönyörűséges mitológiák a csillagtörténetekről szólnak. Tisztelj tehát mindent, mert nem tudhatod: - kiben mi lakozik, s miben ki lakozik! (?)

Én is csak egyszerű asszonyi-állat vagyok, asztrológiához, csillagtudományhoz nem értek, csak azt tudom, hogy földi vándorlásunk legfontosabb célja: ismerni magamat – megismerni magunkat.

Megtalálni a forrást, a kutat, hogy vizének tükrébe nézve, - vagy egy másik ember szemében - megismerjük arcunkat – az igazit.

Aranygyapjas Kos-létem legendáját, a görög természet mítoszban szőtték tovább.

Az Aranygyapjú Iaszón történetében ott található ez állat-jeggyel társított számos jellemző: mint a bátorság – ez gyakran úgy érzem inkább a félelem nélküliség! – kalandor szellem, energia, s az az életszemlélet, gondolkodás, hogy minden harcból, hányattatásból győzelmesen kell kikerülni. (Mert másképp nem kerülök ki!)

Így vagyok! Lángolok az élénk színű gerániumban és rekettyésben, ők a Kos-virágok. Uralma alá tartozik minden tüskés fa és bokor, s ahogy én érzem, a vadrózsák szabadsága, a csipke-bokor lángba borulása.

Tüzes jegyű tulajdonságai benne vannak a fűszerekben, uralkodik a bors felett – mondják, (kicsi a bors) s ez igaz a hagyma, paprika és a fanyar ízű kapri bogyo fűszerekre is.

A Kos – fém-szimbóluma a vas! – szilárd és nem hivalkodó! Köve – drágaköve a gyémánt – a legtisztább tűz! De némely hozzáértők szerint az ametiszt és a szikrázó vörös kövek is.

Látjátok hát? – Az ember a csillagban! Vagy a csillag az emberben? Az ember az állatjegyben. Állat az emberben? Ember a növényekben. Jellemzőik az emberben! Mindenben ott van minden!

Kos-havában született EMBERSÉGEM számtalan tulajdonságát, jellemzőjét megtalálhatjuk komoly asztrológiai, asztronómiai munkákban, s komolytalan heti bulvárlapokban, - íme néhány:

– Szeme: árulkodója a Kos eltökéltségének. tekintetem /mint általában minden más Kos társamé / – tiszta, éber és gyakran cikázik. Nézi – látja a világot – mintha látnám a köröttem lévő összes lényt, angyal szárnyát, manók lábát, a természet minden rezdülését, kövek üzenetét, fákba faragott alakzatokat.

„E jegy születtei mosolygósak”. - Ez a fegyverem! Ez az egyetlen fegyverem!

„E jegyben születettek csak szabadon mozogva érzik jól magukat, hogy siethessenek, mert mindig sietnek.” Vajon hová sietünk, vajon mi vezet bennünket?

„A Kos szülötteit arra teremtették, hogy vezetők legyenek – „faltörők”, érdekeiket érvényesíteni kell, de sohasem megengedett számukra a könnyörtelenség.”

Pozitív és lelkes, friss szemléletű nyáj ez. –

Hát persze, kihívásokban leljük örömléte és mindig kell, hogy fontos cél lebegjen előttünk. Ezért vagyunk itt – nemde, csillagtársak, hogy keressük ezt a célt, csillag köntösünkben az emberöltők idején.

„Életstílusuk pörgő és erőfeszítésre kényszerítő, fizikai energiát is kapnak hozzá, amit csak pozitívan szabad felhasználni!”

„A legjobb benne, egyenes, őszinte, nyílt élet szemlélete...”
- általában szeretek zavartalanul „legelni”, szemeim a távoli hegyek látványában meg-meg fürdetni, de ha a farkas-szagot megérezem, azonnal biztonságos helyre menekítem társaim.

„Kényelménél fontosabb számára, hogy világot lásson.” Ez bizony nagyon igaz. Asztrológusok kiváló úti célként ajánlják a Kos számára Anglia, Franciaország, Szíria és Palesztina bebarangolását (ezek Kos-jegyű országok), de volt ki Lengyelországot is említette.

- Itt a legzöldebbek vajon a legelők? Itt a legselymesebb a fű, vagy itt a legszabadabb a tér? Ki tudja miért. Angliában jártam, s a vidéki Angliában bevallom igen jól éreztem magam. Csurogva a nyugodt, lusta Temzén, hol a partot tehenek és birkák legelték. Aztán jártam ifjú korban Lengyelországban, hol „kis kacsa fürdik fekete tóban”, s hegyről fel, hegyről le utunkon igen vidáman voltunk. És átmentem Franciaországon, hajnalban, amikor kelt a nap Provence vörös talajára. S Palesztina földje olyan erővel hatott rám, hogy erősen éreztem, „jártam már e földön”. Messze néztem kopár, köves dombok felett, s szerettem volna óriás lenni, hogy egyik dombról a másikra átléphessek és bejárjam minden szegletét. Az illat meg olyan volt ott mint a mesében, elvarázsolt, elbódított.

Soha olyan illatot nem éreztem. (A legfinomabb istállókban sem.)

„A Kos az állatöv egyik legszenvedélyesebb jegye. Pillanatok alatt szerelemre lobban.”

Szerelmeim? – az egy másik történet!

Személyiségünket, külső jegyeinket a Nap határozza meg, de a - Hold mint a Föld kísérője - asztrológiai szempontból mégis nagyon fontos.

De ez így van minden Állatövnél, légy bár Bika, vagy Bak vagy éppen Rák.

Az a jegy, melyben születésünk pillanatában a Hold állt, befolyásolja érzelmeink hőfokát, vagy hogy hogyan reagálunk az élet különféle helyzeteire, sőt bizonyos mértékben szüleinktől, őseinktől örökölt tulajdonságainkat is. (Apám Oroszlán volt, férjem Nyilas, így hárman: Oroszlán-Kos-Nyilas Isten tüzes arcának háromszögét alkotjuk, a négy sarokpont közül az elsőt.)

Valamely jegybe mindnyájan beleszületünk. Néha jó tudnunk miért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk! Mik az erősségeink, mik a gyengeségeink, mi tetszik magunkban és mi nem. Esetleg mi tetszhet másnak bennünk, s mi nem? Annyi tanulni valónk van magunkkal szemben.

„A Halak az utolsó Zodiákus jegy. A beteljesülés! – utána jön az újjászületés. Úgy tartják a Kos az Állatöv úttörője, a Halak pedig a költője!”

A keleti csillagtudósok - nevezetesen a kínai asztrológia szerint - a születésem esztendejét tekintve a KUTYA évében születtem.

Tehát másik „állatságom” is hordoz néhány meghatározó tulajdonságot.

Íme hát emberségem egy másik állat-képben is megmutatkozik. Kutya-bőröm is mond rólam néhány dolgot: „A barátságot szentnek tartja és barátaiért mindenre hajlandó. Még akkor is párjukat fogja, ha hibáztak és a világ ellenük fordul. Segítőszándékának kudarca alaposan megviseli, ilyenkor elbújik vackára, hogy magában töprengve szűrje le a tanulságokat, amiket a későbbiekben sem tud hasznosítani.”

- Így van az aztán, hogy újra és újra ugyan azon csapdákba lépek,
- ugyan azon hibákért kapom fejemre a koppintást sors-tól, embertől,
- s aztán csak nyalogatom sebeimet, vackomon.

„Sosem veszi el a jószágba és az értelembbe vetett hitét; mondják rólam Kutyáról: „jóindulatú, hűséges, állhatatos és igazságszerető. Mindenkinék jót akar, ám balszerencséjére igyekezetét nem mindig koronázza siker. Tanácsait esetleg a legrosszabb pillanatban osztogatja, vagy az emberek állnak értetlenül segítő készsége előtt, azon törve a fejüket, hogy miféle hátsó gondolata lehet a Kutyának. Ezek a kudarcok kedvét szegik, ezért tűnik időnként pesszimistának, néha cinikusnak. Félnék is keserű megjegyzéseitől, pedig esze ágában sincs harapni, inkább tehetetlenségében morog egyet-kettőt. Nem szeret az előtérben állni, a tömeg zavarja, a nagy társaságban rosszul érzi magát. Ilyen helyeken esetlenül téblábol, szűkebb körben azonban elemében van.”

(Kutya-természetem itt ellentmondásban van Kos-jellemmel?)

A Kutya örül a jó szónak, a simogatásnak és igyekszik ezt kétszeresen viszonzni. „Nem élhet gyöngédség nélkül. Szeretet nélkül ugyanis kivert kutyanak érzi magát.”

- Kivert kutyaságom bizony nehezen viselem.

Ilyenkor ülök ki a csillagos ég alá csergébe burkolózva, s vonítok a fénylő holdnak, persze csak úgy befelé, nehogy a szomszédok megdobjanak egy husáanggal.

- Íme ez hát Kutyaságom.

Kutya világ – légy Emberséges!

„A Kutya szeretettel, odaadással veti alá magát az ember akaratának. Talán éppen látszólagos szolgasága mögé rejteti valódi énjét, hiszen az ő számára az élet csak átmeneti állapot egy másik világ előszobája. A mesékben és a legendákban gyakran bolyong két világ mezsgyéjén, átmeneti világok szorongó szürkeségében, a lélek homályos vidékeitől elválasztó küszöb derengő vidékein.”

Szegény kutya – mondhatnánk -, de hát végül is nem az e a dolga, hogy biztonságot adjon, védjen és szeressen bennünket? Nem is várunk tőle többet. A kutya viszont éppen ezt a többletet próbálja megadni, reménytelenül igyekezve kifejezni, míg mi süketek maradunk a hívására, képtelenek vagyunk megérteni a nyelvét, a kutya pedig engedelmesen lábunkhoz fekszik, nyalogatja a simogató kezét, és várja az éjszakát, mikor vezetőnk vagy társunk lesz földalatti, láthatatlan világokban, amelyek hagyományosan összefonódnak a Földdel és a Vízzel – no és persze a Holddal, amelyet hol támad, hol könyörgéssel ostromol.”

Hát erről beszélek, - van kis sejtelmes- titkos énem is, amiről így írnak:

...” gyakran kötődik a halál, a pokol világához, a túlvilág küszöbéhez, a sötétség és hideg birodalmához. Az egyiptomiaknál - a Holtak könyvében – ő (a Kutya fejű) Anubis képében vezeti a lelkeket túlvilági útjukon, nyűszítve a teliholdra, temetőikben kísértve, Hecatét a Hold, a halottak istennőjét, „a kísérteteken és varázslatokon uralkodó” varázsló boszorkányt kísérve. (A Jelképek lexikona, R. Laffont.)

Idáig jutva döbbenek rá, hogy íme:

- Itt van hát a válaszom magam számára, hogy Egyiptomból miért Anubist ábrázoló papiruszokat hoztam magammal, s az Ozirisz és Irisz szerelmét ábrázoló kőtáblák helyett is miért Anubis táblácska „szólított” meg s jött velem szuvenírként. (A kutya-fejű Isten)

Az élettel, szerelemmel, halállal kapcsolatban feltett kérdésekre a Királyok völgyében miért Anubis-tól kellett megkapnom a választ?

Kutya-ságom miatt.

Egyiptomi utam során a Királyok völgye hatalmas falfestménye Anubis képe előtt állva, - a jövőmről feltett kérdésre – azt válaszolta a hang: „Találkoztok!’ Találkoztok! Nem ér véget semmi!”

Mindennek oka van hát. S jó ha tudjuk, miért nem alszunk teliholdas éjszakán, miért borongunk mikor nincs is okunk rá, s miért a mi feladatunk a családban a betegek, öregek ápolása, haláluk előtt kezük megfogása.

Nem sorscsapás ez, ez maga a sors. Például. Kutya sorsunk.

„A régi mexikói horoszkóp tizenharmadik és egyben utolsó csillagképében a kutya vezet el a halál, a vég, a földalatti világ gondolatához, ő a halálhoz és az újjászületéshez vezető jelpép.”

Apám is Kutya volt. Oroszlán-Kutya. (Kutyának kutya-kölyke)

Azt mondják szerencsém van, ha nappal születtem, mert az éjszaka született Kutya egész életében résen van, mint az őrszem.

„Imádja mindazt, ami titokzatos, okkult, furcsa, természetfeletti, para-pszichológus, para...- minden, de szereti a csendes estéket a kandalló mellett, távol a világ zajától” – mondják róla a kínai csillagtudorok.

„Gyengéje a vad és romantikus táj, a legendákat szülő félreeső vidék.” Mindent tudnak rólam.

- Álmaimban gyakran Skócia, Írország Bretagne partjain sétálok.

Kutyaságom növényei: a mák és a tavirózsa.

„Virágaim a pipacs, amely elhervad, mihelyt leszakítják. „Házam elejét, s kertem benőtte a pipacs, - talán tudta, hogy szeretem, miután több tucat fotót készítettem a pipacs mezőkről. S vadul burjánzó pipacs bokraimért „büntetést” róttak rám: mondván – gazos és elhanyagolt a házam eleje! Hát ők biztos, hogy nem „Kutyák” voltak.

A Kutya azt mondja: „Mit keresek én itt egyáltalán”? aztán marad, kitart, széllal és árral szemben, mert makacs, bátor, állhatatos a megszállottságig tudatában van feladatainak és felelősségének” – ezt is tartják róla a kínai asztrológusok.

„A nagylelkű, lojális és hűséges Kutya nem erre a brutális, kegyetlen világra született, ahol a harc, a verseny és a cselszövés uralkodik. Hogy is érezhetné hát hogy a helyén van benne, hogy is érezhetné jól magát a bőrében?”

Ezt is ők mondják. De én érzem.

„Mivel a Kutya tisztán lát, saját gyengeségeivel is tisztában van és szívesen csúfolódik önmagán, de humora a legfeketébb fekete humor. Gyakran csípős és kesernyős. Nincs párja viszont, ha mások sirámaint kell meghallgatnia, őszintén beleéli magát mások helyzetébe, és ő az első, aki kezét nyújtja a fuldoklónak. Hálát nem vár, amit tesz, azért teszi, mert ez a dolga itt a földön.”

„A mély érzésű, túl érzékeny, kicsit merev kutya, gyűlöli a váratlan eseményeket, kevés az önbizalma – az emberek sokszor helytelenül ítélik meg, vagy pusztán csak nem értik meg. „

„Csak akkor képes teljes odaadással dolgozni, ha hisz abban, amit csinál, ha valamiféle elhivatottságot érez az emberiséggel szemben. He nincs meg benne a Hit (az

amelyik hegyeket szokott megmozgatni) csak üldögél melankolikusan a kuckója előtt, keserű gondolatokat forgat a fejében, és mindenekelőtt arról ábrándozik, mi mindent tehetett volna és nem tett meg.

Ő Igazság Istennő legjobb bajnoka... – lábainál üldögélek. A Kutyát a materializmus nem elégíti ki hosszú távon.” - Mi a hosszú táv egy ember-életben? Vagy kutya-életben? Mert negyven esztendő materialista világnézet után – amiben mindig volt valami keresés, hiány-érzet, de mégis csak materialista volt, - megérintett a materializmuson túli „megfoghatatlan”. Suttogott, szólított, majd rám kiáltott, s akkor összeroskadtam. De amikor felálltam, akkor már hallottam, figyeltem, kerestem és hallgattam. S lehet, hogy egyszer érteni is fogom?

(*Catherine Aubier J. Delangre és P. Ravignat: A kínai horoszkóp „a KUTYA”)

Az indián kultúrában születésünk időpontjában egy Fával azonosítanak.

Én a Kos csillagképben, - Kutya-évében született – Kos-Kutya, Juharfa volnék:

A televízióban szépséges képek: Az „Ismeretlen tájakon” című filmet nézem: aranyló lomb-tengert ábrázoló képeket, s hallgatom a narrátor hangját amint e „lángszínű” fákról mesél, mint személyről, mert az indián kultúra szerint (s ahogy én is érintettem) bizony ők személyek: - „Szinte lángol a juharfa, a karotionid narancs színétől. Lángra gyúl. Az indiánok nagyon tisztelik a juharfát (odzsi bua-t - *kiejtve így hangzott) - mert Git-semáni-tu a föld-víz-levegő Urához kötődnek.”

(Git-semáni-tu - mennyire hasonlít ez az Észak – Amerikai indiánok nyelvén mondott név a Get-semáni-kerthez – Palesztínában???)

Hogyan jellemzik hát a „Juharfa-Embert”?

Akinek április 11-20. vagy – október 14-23-között kellett születnie, hogy

„JUHARFA – legyen.

Ó itt is sok szépet mondanak ez időszak szülöttéről. Mint: nem mindennapi ember (de ki a mindennapi? Mindnyájan „nem mindennapiak” vagyunk. Aztán, hogy kitűnik fantáziájával, eredetiségével. Más jegyek mással tűnnek ki.

Aztán, hogy szinte szemérmes, másrészt óriási ambíció, büszkeség és önérzet jellemzi. Mivel igen sokféle konfliktussal küzd, szívesen veszi a hízelgést.

- Alig találkoztam az életben olyan emberrel aki legalább titokban ne vette volna szívesen. Idegileg bizony nem nagyon terhelhető. (Juharfa, juharfa!) „Bár az idegeivel gyakran hadilábon áll, mégis erős, mint egy medve.” (Ez szükséges is olyan tajgákon ahol meg kell élnünk.)

„Intelligenciája magas fokú.” (Ha nem ők mondanák....)

„A legaktívabb mind a 21 típus közül.” (A többi típust lám nem ismerem ilyen részletesen.) „Ha egy munkát befejezett, máris a következőn törí a fejét. Belső bizonytalanságát ironikusságával leplezi. Szinte betegesen fél a csalódástól.”

Mindent elmeséltem hát magamról A Kosról-Kutyáról-Juharfáról – mint Emberről - úgy általában.

Biztos, hogy mindnyájan ismerjük csillagjegyeinket, (Anyajegyeinket,) ... de vajon tényleg ismerjük?

Legyünk kíváncsiak!

- Áss le hát magadba mélyen, keresd meg magadban az Embert, simogasd meg magadban az állatot, könyyezd ki magadból fa-léted gyantáit, s ha létformáidban mindent meghallottál, mindent megtaláltál, akkor ebből a mélyből elindul az Ima!

S az IMA már „visszaút” ismét csillaglétünk felé!

Jó utat csillagtársaim, embertársaim, utastársaim!

I. EMBER-LÉPTÉK

Parázs a hamu alatt

Amikor elborítja a szemedet, füledet, agyadat a fegyverek puffogása, s bombák robbanása után a véres végtagok kétségbeejtő látványa nyomja mellkasod, gyomrod, akkor menj ki a természetbe, kertedbe, vagy az út szélére ahol áll még egy fa, öleld át, homlokod nyomd sima vagy kerges törzséhez, mellkasod szorítsd oda földbe gyökerezett, ég felé nyúló valóságához és állj vele összeforruva hosszú percekig. Érezd az Ő vérkeringését, s Ő érezni fogja a tiédet. Érezd az Ő zsiborgását és Ő érezni fogja a tiédet. Add át neki a lélegzeted, s Ő átadja az Ő energiáját. Földből gyökerező, égből táplálkozó energiáját, feltölt és megnyugtat és békesség tölt el.

Ha nincs közel-távol egyetlen fa, akkor feküdj le a földre, s egész testeddel érezd a meleg földet gerinceden és hagyd hogy átjárjon a Föld energiája – s nézz fel a magasságba, a vibráló kétségbe, fehér vagy szürke felhők fátyolára és érezd alattad és feletted a mindenséget és beleolvadsz a harmóniába. A harmóniába, amiről nem sokkal előbb még azt hitted, hogy nem is létezik, illetve ha volt is valaha elveszítetted!

Itt van, csak eltakartuk sebbel, vérrel, terrorral, fegyverrel, haraggal, emberrel, magunkkal – hány ezer éve is?

Az ember vendégségben...

A Föld a Teremtő nyári lakja, hétvégi háza, temploma. Ember nem léphettél volna be oda, míg nem törölted meg a lábad, nem mostad kezed és a szádat, s nem vagy szűztiszta alázat, ahogy e hajlékba érkezel. Ember, Te önmagában kicsiny bolygó, föld-lakó, szent-elvetemült meghívott. Meghívottak vagyunk- e nyári palotába, hogy énekel-

jünk és szeressünk, nem azért, hogy öldöklő kedvünkkel csete-patét rendezzünk, s önmagunktól szenvedjünk.

Ne akarjuk, hogy Isten egyszer e laknak kapuját előttünk végleg bezárja, ha egyszer úgy érzi, minden hiába. Ember! Meghívott voltál a kék-bolygóra egy emberöltőre. Mint vendég milyen szívélyes voltál, vagy asztal alá ittad magad? Pazarló, tékozló barbárok maradtunk, arisztokrata göggel, bűnös ostobasággal, falánk habzsolással ülünk vendéglátónk asztalánál a tülekedés után, mikor tányérjainkat már roskadásig raktuk? A lakomától elheverték kik jó helyen ültek, kik távolabb, vagy kintrekedtek, azok éhesek maradtak.

Megláttad-e, hogy a mezők mind terítői e templom oltárának? A hegyek a gótikus ablakok, melyek színes üvegei magasából a Kánaánt láthatnád, de e bércek hódítatlanok. E hajlék forrásai az áldozó ital, boltívét felhő-freskók festik, erdői a faborítás a méltóságteljes falakon, vulkángyertyái megkövülten folytak szét bazalttá dermedt padlaton.

Ember! Sírással érkezel, egy küldetéssel érkezel, repülő csillagformán, vagy csak szerényen. Törvényszerűen fejlődöttél, felnőve barlang-rajzokon, játszottál millió év alatt millió életet. Próbáltál felállni, felszállni, tenger mélyére merülni, próbáltál hinni, trójai falóba települni, békésen élni, egzotikus vadat ölni, Babelben beszélni, keresztre feszülni, sírokat ásni, kerteket települni, természet Isteneiben hinni, máglyákon kínhalált szenvedni. Reménytelenül intettél búcsút óceánt átkelő hajók-hadának, találtál, felfedeztél, égtél, megégettél. Meséket, legendákat alkottál, háborúkat, viszályokat szítottál, s öltél, öltél, öltél! Törzsi, faji, vallási ürüggyel, vonultál világtól nagyúri, vagy remete közönnyel. Mindent teremtetted, mindent romboltál – aztán kérdezted: - Istenem hol voltál? A lapos földet gömbölyűvé tetted, pap voltál és voltál eretnek. Holdra szálltál, mindent feltaláltál, beteg gyermek előtt csak álltál.

Ember! Ki elindultál, hogy hasznosíts magad a vendégségben, valaminek a végére érsz! Az asztal lassan lecsu-

*paszodik, a poharak kiürülnek, a zenészek elcsendesülnek, a fények elsápadnak – Indulj Hazá!
Egy Világkorszak véget ér!*

A tavasz belépője

Tavasszal elégetett, telet átvészelt avarnak füstjében libeg a tavasz még szürkén, még piszkos hó pamacsokban, de már cseppnyi ébredő föld-szaggal, víz-szaggal, élénkülő széllel, születő-megerősödő és elgyengülő napsugárral, úgy jön be egy hajnalon, hogy a madarak élénk, zajos tapsos jelenléte jelzi – tavasz-művésznő megérkezett. Ez az Ő belépője.

Kör-út

Megálltam a Körút-sarkán. Péntek délután volt, rohant a világ. Álltam, s ijedt szorongással néztem. Pergett egy gyors film, hullámozott az iszonyú tömeg, mellettem rohant egy város. Rohant mindenki. Az ember-massza fele felém indult, másik fele mellőlem, ellenkező irányba. Ug-rásra készen, idegesen, bizseregve várták a járda szélén a lámpa-színváltozását. Lódultak neki a kigyózó kocsi-soroknak. Fékek csikorogtak, buszok szuszogtak oly közel a járdaszélén álló tömeghez, hogy a lecsapódó lehelet párájuktól szinte homályos lett a járművek kék lemez oldala. Autók rohannak, fékek csikorognak, villamosok csengetnek – s nem egy picit – hanem türelmetlenül, síkítóan – milyen gyengék az idegeim. Távolról vijjogott a mentő szirénája. Riadt csoportok spriccelnek szét. Péntek délután a Körúton.

Döngött a híd, zúgott a város, álltam és féltem. Fájt a zaj. Fájt az emberek rohanása, fájt ez a tomboló lüktetés, fájt ez a feszültség, mely áthullámozott lényembe. Elrohantam

volna, ha nem vártam volna Őrá. Riadtam kutattam a hömpölygő tömegben, minduntalan feltűnni véltem arcát, alakját. Vártam, mert Ő volt a biztos pontom, biztonságom e pokoli zűrzavarban.

- A bottal úttest túloldalára áttipegő öregasszonynak, ki véletlenül sem néz szét, elszántan megy az autófolyam közepén, neki vajon van e „biztos pontja”?

- És Ti, akik átrohantok az úton szinte süketen és vakon, halljátok egyáltalán ezt a szörnyű zajt, érzékelitek ezt az örvényt? Talán vannak akik élvezik is?

- Az a fiatal fiú ott, átfogva a lány vállát, egymáson kívül vajon észreveszik-e ezt a forgalom-kavalkádot, vagy az a középkorú, aki tétován, ijedten az utolsó pillanatban ellép a villamos elől, mire gondol? Összerándul a gyomrom. – Valahol ma valaki nem megy haza. – Súlyos nyomás a halántékomon. El innen!

Olyan ez az egész mint egy háború, ahol mindennap úgy tér nyugovóra az ember, hogy ezt a napot is megúsztam. Szorítja a torkom a tömeg látványa, a folytonos tompa mormogás, a város mormogása, mint a tűzhányóé kitörés előtt.

A hömpölygő árban feltűnt végre. Megkönnyebbültem. Úgy éreztem, ha sokáig nem jön meg kell szöknöm innen, el kell menekülni a csendbe. A levegő, a fák, a vizek csendjébe. Mert lassan már nem csak kívülről kell a csend, lassan belső békém csendje is veszélyben van. (Vagy a belső nagyítja oly annyira fel a külsőt?) Megáll előttem. Elég arcomra néznie. Mintha vízbefülőért nyúlna, úgy fogja meg kezem. Nem kérdez, csak elindul velem. A kocsisorral haladva lassan felérünk a Szabadság-hegyre. Némán ülünk egymás mellett, a nap lassan, mint ki szégyenlős – lefelé csúszik a hegyek mögött, az odvas fán rigó felesel. Ide már mint kemencék zümmögése úgy hallatszik fel a város morajlása. Megszelídült. Két levél válik el csendesen az ágtól, lassú libbenéssel lábunk elé fekszik.

„Egy pillanat 1975. Szeptember 11-én délután 16-órakor Budapesten.”

Látogatóban

Még múlt évben ígértük Mamának, hogy hazavisszük a szülőfalujába, vonaton hosszú már neki a négyszáz kilométeres út. Én is szerettem ezt a falut, ahol gyermekkorom majd minden nyarát eltöltöttem. Már rég volt, hogy ide látogattam. Furcsa volt tíz év után a sok változás. Parasztházakra emlékeztem, jó illatú istállókra. Szeretem a tehenistállók tej és széna illat keverékét, amint vegyül az állatok kipárolgásának szagával. Istállót már nem, két-szintes, kék fürdőszobás modern sorházat találok, ruszti-kus étkezővel berendezetten mint bárhol a városban.

A szelídgesztenyés hegy a régi. A délutáni pincelátogatáskor tófeji cseréptálból, fa-kanállal esszük a gőzölgő gulyást.

Mama szüleit –az „öreg-szüléket” már csak a temetőben látogathatjuk meg. Nem láttam soha a nagyszüleimet. Korán elmentek, Anya is pici lány volt amikor elveszítette őket. A temetőből végigsétálva a hegyalján egy másik látogatásra indulunk. Bekopogunk Mama „nevelőszüleihez”, kikhez nagyanyám halála után került „kiscselédnek”. Nagygazdák voltak Tóthék, rengeteg jószág volt az udvaron, lovak, tehenek az istállóban, szőlő, föld tartozott a gazdasághoz. Volt munka bőven. Anya itt pesztrálta a gyereket, hajtotta hajnalban a legelőre a tehenet, este fejt és dolgozott a házkörül amit kellett, nyolc-kilenc évesen.

A szürkület már lopakodott a hegy mögül, mire a hajdani nagygazda ház kapujához értünk. Tóth néni káposztát vágott a kertben, Tóth gazda az istálló ajtajában állt. A szürkületben nem ismerte fel Tóth néni a jövevényeket. Igaz az a tíz esztendő sem múlt el nyomtalanul, amióta erre jártunk.

- nem tetszik megismerni, Ilka néni? – kérdezte Mama már az udvaron állva, s látva a kérdő tekintetet, - Róza vagyok. - Jézusom a Róza – Papa! Papa! Gyere gyorsan. Nézd ki jött el hozzánk. Nahát a Róza. És ölelgetni kezdte Anyát, aztán félrefordult megtörölgette a szemét. Ő meg a

férjed, Ő meg a lányod ugye? – Persze, persze jártatok már egyszer nálunk. Alig emlékszem már. Gyertek hát beljebb. Tessenek bejönni – invitál mindnyájunkat élénk lelkesedéssel. – Káposztát vágtam, ne maradjon a földön az se. – De jöjjenek már be. – Hát az én lányom. Hát eljött. – Na egy kis bort. Saját. Papa hozz egy üveg bort gyorsan.

- Aj rengeteg a szőlő, nemrég szüreteltünk, ott áll a kád-ban a sok must, nem kell senkinek, mi meg már nehezen bajlódunk meg vele, meg a földdel is. Eljár az idő felet-tünk. – mondja egy szuszra.

- Tessék csak, kóstolják meg. – Hát az én Rózám eljött meglátogatni minket – öleli át újra és újra Anyát.

- Nem jön mihozzánk senki. Még a gyerekek sem. Nem érdekli azokat a föld, se a szőlő. Elfoglalja őket a munká-juk, nem érnek rá, nem jönnek. Te voltál az én lányom – az igazi lányom. Te Róza! És újra elérzékenyedik, röstellí kibuggyanó könnyeit. Átkarolják egymást, együtt pitye-regnek kicsit, míg a múlt filmjeiből leperreg lelki szemük előtt pár kocka. Ilka néni fürgén, friss, meleg krumplis pogácsát hoz be egy tállal. A szoba megtelik illatával, ínnyünk a remek ízzel. – Csodálatos háziasszony volt min-dig Ilka néni – mondja Anya nekünk. Ügyes, fáradhatat-lan, úgy süttött, főzött, csak úgy pattogott minden a keze alatt. Jó gazdaasszony volt és szigorú is. Tanított tésztát gyúrni, kenyeret dagasztani, tehenet fejni. Mindent meg kellett tanulnom.

- Igyanak még – kínál szívesen Ilka néni. – Még mindig szeretem a bort, mondja a bortól és talán az örömtől is kipirultan. Hetvennégy éves vagyok, Papa hetvennyolc – mondja nem kis büszkeséggel. S büszke is lehet, mert olyan frissen mozog, oly jókedvűen nevet, hogy nem lát-szik meg rajta az elhagyott hét évtized. – Bizony kettecs-kén vagyunk, ketten dolgozunk meg mindent amit bí-runk. Már nem bírunk olyan sokat mint régen. Így va-gyunk, kicsit szegényesen – mutatja végig a házat, a haj-dani nagygazda kétszobás házát, ami mai szemmel bizony

*kicsit szegényesnek tűnik. Csak a hatalmas, arany kere-
tes tükör utal a hajdani csillogásra.*

- Nem kell a ház a fiamnak se.

Pedig szép masszív ház. Nem bíbelődnek azok már falun.

*- A kis Ottó, akit te dajkáltál Róza meghaladta már az öt-
venet, mérnök-ember, iskolázott.*

*Hát Te? Róza? Hogyan vagytok? Aj, az én lányom! Adok
egy hektó mustot Róza. Hozzatok valamit, amiben el tud-
játok vinni. Adok örömmel. Mit adjak Neked? – és újra
kínál, a Papa mosolyogva hallgatja, látszik nem Ő a szó-
vivő a háznál. A finom krumplis pogácsa lassan elfogy a
tálról, menni készülünk – de minden lépésnél újra és újra
eszükbe jut valami, egy emlék, megállunk a tornácon,
majd a lépcsőn, mire nagy nehezen elkészönünk.*

*A bortól felvidámodva, nevetgélve ballagunk a csendes es-
ti falusi utcán.*

*- Bizony szigorú volt Ilka néni, nem kényeztetett így gye-
rek koromban, s nem is kedveskedett így nekem – szólal
meg Anya. Amikor késő ősszel kihajtatta velem a tehenet
a legelőre, már deres volt a fű, fázott a csupasz lábam,
mert még mezítláb jártam. Mondtam Ilka néninek, fázik a
lábam – tartsd oda amikor pisil a tehén, attól megmeleg-
szik! – Meg is ütött ha észrevette, hogy ittam a tejből a
kamrában ahol aludtam, mert éhes voltam.*

*- Ha ilyen volt, miért látogattuk meg? – kérdeztem. Még-
iscsak a nevelő-anyám is volt, sok mindenre megtanított,
s a rosszat elfelejtí az ember. S milyen jól esett nekik a lá-
togatás.*

*Elgondolkodtunk, elcsendesedve lépdeltünk a zalai Bük
lábához simuló, hold világította úton. Mindegyikünk gon-
dolataiba mélyedt, múlton, jelenen, idejét-múlton és időt-
lenségen, fél évszázadon, történelem forduláson, lényege-
sen és lényegtelenre vált dolgokon gondolkodtunk talán,
ahogy haladtunk. A levegőben érezni lehetett az erdei cik-
lámen illatát, a fák leheletét. A portákról egy-egy kutya*

ugatása szakította meg a békés falusi csendet. Az éjszaka neszei ugyan olyanok voltak talán mint tegnap, vagy mint ötven éve. Változóan változatlanok.

Budapest, 1979. augusztus 23.

„STUDIÓ 87’ (1987. szeptember 8.)

(Egy rádió műsor kapcsán)

-” 130 ezerrel kevesebben mentek színházba az idén mint tavaly. Megdrágultak a helyárak. Nagyon sokan nem tudják megfizetni” – mondja a riporter.

- Nem hiszem, hogy csak erről van szó. Akinek az belső igény az ezután is el fog menni, de ne menjenek azok, mert sokan voltak ilyenek – akik viselkedni sem tudtak a színházban” – reagál a Kulturális Minisztérium főosztály-vezetője

- Miért nem tudnak viselkedni? – robban bennem a kérdés? Kik nem tudnak viselkedni? Rétegek? Munkások? Fiatalok? Miért nem tanították meg őket 40 év alatt? Miért nem tanított a szocializmus viselkedni? Miért nem tanított viselkedési formát? Munkásnak, fiatalnak – mindenkinek? Viselkedni színházban – ahol tanulhat. Iskolában ahol tanulnia kellene, az utcán, ahol viselkednie kellene. Viselkedni! Hogy figyelembe vegyük egymást, hogy hallgassa áhítattal a kultúrát, amit alázattal adnak elő neki, - a hallgatónak, a fiatalnak – a munkásnak, a „kulturálatlan értelmiségnek” – a neveletlen tisztviselőknak, hivatalnokoknak – viselkedni, hogy a színházba a másik ember is tanulni jön, szórakozni, s hogy ezt meg is tehesse, mert igencsak zavarják abban, hogy „mások” nem tudnak viselkedni. Alázattal jöjjön el a színész előadni, az emberek, embertársak őt meghallgatni, - ne késve és ital-

tól mámorosan dülöngélve miközben szaval! Viselkedjen tisztelettel előadó és hallgató, aki átadja a tudást, s aki-nek átadják a tudást, ne zörögjön zacskóval, ne itt sustorogja meg társával a munkahelyén történeteket, ne röhögcséljenek hangosan drámai előadáson.

Viselkedni amikor kijön az előadásról, s ne döntse fel a széket, az előtte haladót, a ruhatárost.

Felsegítjük még a kabátot, megköszönjük még az előző-kenységet?

Viselkedni. A villamoson felállni, átadni a helyet egy kismamának, egy bottal érkezőnek; tisztelni az időseket – segíteni az öregeket, szeretni a gyerekeket – nem tanította senki sem ezt a nemzedéket? Nem tanultak meg viselkedni? Miért nem tanítottak itt viselkedni? Miért nem tanított itt senki emberi szeretettel, tisztelettel viseltetni? 40 évig miért nem tanított az iskola, a család, a társadalom viselkedni, Viselkedni! Értékelni! Tisztelni! Mert itt nem rétegek nem tudnak viselkedni, egy ország nem tud viselkedni. Egy országot nem tanított senki. Tedd amit jónak látsz! Szabad vagy, „kötetlen vagy” „megvalósíthatod magad”.

Ahogy itt „megvalósult” sok neveletlen, önző, mohó, csörtető, letaposó, semmibe vevő, semmit-senkit nem tisztelő és figyelembe vevő ember.

Itt nincs viselkedés, érték és tisztelet. Leülnek az idős előtt, s kinéznak az ablakon, félrelökik a bottal menőt, szétszaggatják a Metró-kocsi üléseit, üvöltöznek, földre köpnek, kirabolják a sírokat, s nem segítenek a földre esőnek.

Nem szeretik egymást az emberek, nem tisztelik egymást az emberek, nem értik meg egymást az emberek, nem érzik jól magukat az emberek.

Emberben van a hiba? Vagy a társadalomban? Az idősek becsapottnak érzik magukat – akik hittek a jóra fordulásban – megcsaltnak, kijátszottak, a középkorúak fássultnak, fáradtnak, kimerültnak, a fiatalok jövőtlennek, céltalannak, értelmetlennek, kilátástalannak.

Az idősök magukba fordulnak – nyűg, teher a társadalom számára e korosztály, nem kíváncsi rájuk senki. A középkorúak infarktust kapnak, alkoholisták, vagy fél oldalukra bénák, a fiatalok narkósak, szipuzók, üveges tekintetűek, egykedvűek.

Európa legtöbb öngyilkosa, alkoholistája, legtöbb abortusza – kis hazánkban.

- Mert nem tudnak viselkedni?

Kinek kellett volna mégis megtanítani egy népet, hogy meglássa a szépet, hogy értékelje az értéket, hogy építse a szépet, újra teremtsen az értéket? Hogy szeresse önmagát, hogy szeresse az embereket, hogy építsen a múltjából, hogy tervezzen a jövőbe, hogy ne zsákmányolja ki önmagát, a természetet, hogy együtt tudjon élni emberséggel az emberi léttel – amely mindig véges. Hogy elődeinktől rendet kapjunk, - hogy utódainkra rendet hagyjunk, s míg itt voltunk hasznosat, szépet tettünk, - s benne jól éreztük magunkat, s megelégedettséggel távozni tudjunk.

Erre meg kellene tanítani az emberiséget!

(Ez jutott eszembe a két mondatról, mely oly sokat elmondott magunkról, ahol a kultúra igenis „áru” lett, s ahol a legfőbb érték Nem az Ember!)

1987. szeptember 8.

Névnapi ajándék (május 7.)

Ballagok az utcán amit virágos fáival gyönyörűnek látok, de valami nyugtalanság, belső feszültség szorít. Hogy elhessentsem, a szeretet szóra gondolok. Boldog névnapot kívánok magamnak, s ekkor mellettem leül, majd felröppen egy gerle. Tíz óra van, felnézek az égre, s felhőhabokból egy hatalmas nagy tenyér terül fölém! (Talán véd, talán erőt küld, arra ülteti lelkemet.) Mindkettőt köszönöm! Szép ajándékok!

Segélykiáltások

„Soha ne tedd mással, amit magadnak nem kívánsz” – mert tetted egyszer szembe néz Veled, s akkor nagyon fájdalmas lehet.

„Engedj Hozzád beszélőre” küldtem el a segélykiáltást, amikor néhány hete a sírás és a „nembíromtovább” belső jajgatása váltogatta egymást bennem.

A segélykiáltás valahol ott rekedt a levegőben, eltévedt a fák között, végül egy másik fájdalomba ütközött. Nem jó helyre érkezett, nem jó időben. A címzett megtört hangon adta tudtomra, - nincs ideje senkire, mély lelki válságban, közel jár az éghez!

Megértettem Őt, nem ítéltam el, mert nem is ítéltettem. Átéreztem az Ő mélységét, s már nem foglalkoztam a sajátommal – bár a kettőt elválasztani talán nem sikeredett – tudok segíteni? - kérdeztem – Nem! válaszolta tömören, s elköszönt. Könnyeim özönét engedtem folyni ott maradván fél mondatok, el nem mondott érzések, kétségek között vigasztalan.

Ahogy összeroskadtan ültem fájdalmam sűrű állagában, eszembe jutott egy évtizeddel korábbi történet, ami most szembe nézett velem, s nem tudtam elfordítani tekintetem.

...Karácsony előtt jártunk, talán két héttel. Az Oktatás soros tanfolyama épp véget ért a Balaton parti üdülő és oktató paradicsomban. Péntek délután volt, kocsni érkezett a cégtől, hazaindultunk. A gépkocsi vezető ez alkalommal nem a szokásos többgyermekes mindig vidám fickó volt, hanem egy megtört arcú férfi, kivel reggelente gyakran találkoztam a buszmegállóban, a környéken lakott, s ugyan arra a munkahelyre indultunk. Kölcsönösen nem voltunk túl szimpatikusak egymásnak, így ha tehetjük azon reggeleken amikor egyszerre vártunk a buszra nem egymás meghallgatásával múltattuk az időt. Egy- két udvarias szó után most is hallgattunk, szinte végig a Balaton északi partján, lassan haladtunk a kocsisorban.

Aztán megtörve a csendet, valamiféle megjegyzést tett az előttünk álló hétvégére, melyet nyilván párommal töltök. Nem úgy fog történni a dolog – válaszoltam, - mert a párom néhány éve, fájdalom, de eltávozott az élők sorából. Gyorsan elnézést kért, majd a rövid közénk szorult csend után óvatosan még megkérdezte, - azóta egyedül él? – Igen válaszoltam. Ez az igen nyitotta fel zsilipjét beszélő-kéjének, s döcögő-zavartsággal megindult belőle a szó, ami áradássá dagadt.

Mire Pestre értünk, ismertem fél életét, éppen összeomlani készülő házassága történetét, felesége fenyegetését, hogy elzavarja a háztól, s attól kezdve nincs tovább számára semmi. Második házassága hever már romokban, gyermeke nem tiszteli, anyagilag csehül áll, ha nem hozák rendbe kapcsolatukat, élete kilátástalan csődtömeg.

Próbáltam elpuffogatni a frázisokat; - mindent meg lehet beszélni, a felindulásból elzúgó fenyegetéseket az ember nem szokta beváltani, minden jóra fog fordulni, biztosan nagyon sötéten látja – és a többi és a többi.

Megérkeztünk, s kicsit mind a ketten elcsodálkoztunk, hogy milyen látszatok alapján ítéljük meg embertársainkat, s megyünk el egymás mellett nap-nap után, vagy mi még rosszabb szánt-szándékkal még kerüljük is a másikat, hogy ne kelljen semmitmondó szavakat mondani egymásnak, mert úgy érezzük csak ilyen szavakat mondhatnánk. Aztán egy véletlen folytán kinyitjuk lelkünk iszákjának száját, s kiöntünk a tartalmából valamit, s emberi sorsunk nehéz csomagjai mi mindent tartalmaznak.

Felhívhat? Beszélgethetünk – kérdezte elkészüléskor. – Bármikor, természetesen – válaszoltam.

Azon a hajnalon is verejtékben ébredtem, erős mellkasi nyomással, ahogy az gyakran előfordult velem évek óta a Halottak napja és Karácsony közötti időszakban, a Halottak-napjától - a Születésig három gyötrelmes hónapjaiban. Többnyire hétvégén erősödött fel az a mellkasi dübörgésből, majd rátelepedő nyomásból, trópusi időjárásban normális, ám decemberi éjszakán nem természetes verejtékben fürdésből álló közérzeti egyveleg. A következő éj-

szakán csak romlott a helyzet, aztán már felkelni sem volt erőm, s mire szobám magányában feleszméltem, hogy nincs energiám egy pohár vizet sem hozni magamnak, már ki is tört rajtam az „évi rendes”, visszatérő – depresszió!

A vasárnapot átaludtam, hétfőn telefonon jeleztem főnökömnek, hogy rossz állapotban vagyok, várom az orvost. Próbált megnyugtatni, mert szavaim alig lehetett érteni a sírástól, aminek nem tudtam gátat vetni.

A telefon délután riasztott bágyadt fél-álmomból. A kolléga volt a szomszéd utcából, keresett odabent az irodában – mondta, s hallja, hogy beteg lettem, munka után felszabadhat-e hozzám, mert nagyon szeretne beszélgetni.

- Most nem alkalmas, - válaszoltam, gyenge hangon s meglehetősen barátságtalanul. - Nagyon fontos lenne - erősködött, csak egy óra - kérte már esdeklőn. Én nem vagyok alkalmas most beszélgetésre, na haragudjon. Úgy éreztem, képtelen vagyok más gondjával foglalkozni - pár nap múlva jelentkezem - ígértem.

Eltelt egy hét, kissé jobban éreztem magam, felhívtam a kolléganőm, szóljon le a férfinék, hogy hívjon vissza!

..., Csend lett a vonal másik végén. - Nem tudod? - szólalt meg a lány pár másodperc után.

- Mit kellene tudnom? - Kedden este öngyilkos lett, meghalt. Úgy tudom, a felesége kirakta, s mindez karácsony előtt és ...

a telefont lassan letette kezem - mint egy lassított felvétel. Segítségért kiáltott ez a szerencsétlen azon a hétfő délutánon, segítségért és én nem nyújtottam a kezem! Egek! A lelkiismeret lórúgása vágott hátamba-mellembe. Segíthettem volna! Segíthettem volna - esetleg segíthettem volna talán egy meghallgatással is valamit - dobolta benem a lélek üstdobja. De elkésett eszmélés volt ez! Biztos, hogy sokan mások is segíthettek volna, de hát hozzám is fordult, talán az utolsó szalmaszál voltam. S a szalmaszál átsírta a napot, s még nyomta az ágyat néhány hétig a le-sötétített szobában, az ünnepeket nyugtatókkal átaludva, mire januárban feltámadt. A munkahelyen akkor már nem beszéltek a január első hetében eltemetett, nyugdíj

előtt álló, mellelleg gépkocsivezető munkatársról, aki öngyilkos lett, karácsony előtt, mert más kiutat nem talált, kiáltását nem hallották.

Ez a történet pergette kockáit amikor kisírtam magam ezen a szép júliusi estén – amikor segítségért kiáltottam valakinek, időt és szeretetet akartam koldulni tőle, mert erősnek éreztem. – Senki számára nincs időm – mondta fáradtan, fájdalmasan a telefonba – majd jelentkezem!

Egy tettem – illetve nem-tettem – visszaköszönt! Szembe nézett velem – egy régebbi önmagam. Bár a két eset között nem lehetett párhuzamot vonni, de úgy éreztem a kör mindig bezárul. A tetteinket mindig visszajátssza az idő filmfelvevője.

A kör bezárul. Az óra körbejár. Köszönöm, hogy megmutattad. Egyetlen szavam sem lehet. Mélyen bevésem a tanultakat!

Az Idő mértékegysége a meghallgatás,

Az idő mértékegysége a rászánás, az odafordulás.

Nem Kronosz a Gonosz – mindent ráfogunk.

Ha erőnket, energiánkat egymásból tudnánk meríteni, szeretetet, alázatot, figyelmet és figyelmességet tudnánk átadni, talán időt is tágitana számunkra tetteink vezérlője! Ez világot emelő energia lenne.

Lecke ...életem könyvéből!

Születésnap

Kilépett az egész napon át villanó neoncsövekkel világított irodából a novemberi utcára. Hideg, dühödt szél csapódott arcába. November szomorúságaim hónapja – morogta magában. Vége lesz annak valaha, hogy e hónapot ne depressziósan élje túl? A Vörösmarty tér is savanyúszürkének tűnt mint a túlkoros kovászos uborka. A szél kegyetlen volt, kabát alá furakodott, haját cibált, reklámtáblákat dőngetett ahogy végig vágatott, de Ő úgy fürta magát előre benne, mint kit egyáltalán nem érdekel ez a

dühöngés. S nem is érdekelte. A november csak egy hónap, a szél az csak szél. A hónap majd elmúlik, a szél is reggelre, vagy későbbre elcsendesedik, de Ő tizenkét esztendeje ballag egyedül haza munka után, tudva, hogy nem várja senki, nem szükséges meleg vacsorát készíteni, ha nem akar, nem fontos szépen teríteni, pedig szerette az egyszerű ételt is megtisztelni ízléses körítéssel, de csak társa kedvére. – Magamnak vajon miért nem vagyok fontos – villantotta fel nagyritkán a kérdést? Talán nem is ez volt az ok, hanem hogy nincs kinek elmondani mi történt a nap folyamán, forralt bort szürcsölni, s fokhagymás pirítós illatával megtölteni a konyhát a hideg estében, s úgy hallgatni meg a másikat is.

A Váci utca felé indult. Ott ilyen irgalmatlan időben is áll a virágos kis asztalkája, rajta két-három vödörben virággal.

A Váci utca sarkához ért, a virágárus még hősiesen kitarzott, s mintha számára tartogatta volna – a némi védelembe állított tartóban hosszú, egyenes szárú borvörös rózsák dacoltak a szélllel.

- Tizenkét szálat kérek – mondta hangosabban, hogy a szél ne nyomja vissza a szavakat. – Ez éppen annyi – válaszolt a férfi látható örömmel, hogy akkor végzett is mára, s nem kell tovább kereszt-szélben állnia. Először fejfelé állítva, majd magához ölelve a csokrot elindult az Erzsébet híd felé. A Templom előtt átballagott a túlsó oldalra, s felkanyarodott a hídra. Prémes csuklyáját arcába húzta, mert itt még erősebb volt a szél-száguldás, s mert szeméből megeredtek a könnyek. A gyér forgalmú estében ezt ugyan nem sokan látták volna, de szemérmesen nem is kívánta, hogy lássák. Egy-két mindenre elszánt bátorodott csak gyalogosan átmenni a hídon, hisz majd lesodorta az embert az elemi erő. A híd közepén állt meg. A papírt azonnal elkapta a szél és diadalittasan repítette a víz felett világgá, ahogy enyhített a szárazon szorosan meglekért szorításon.

Még bőségesebben indultak el a könnyei is, ahogy az első szál rózsát elbocsátotta: - Induljatok el Bajára! Bajára, ahol Erzsébet megszülte Őt. Ahol a sugovikai szél meg-

érintette, ahol pólyástól vízbe ejtették – s ez volt igazi keresztelője, s a Duna a keresztszülője, a vontató hajó a bölcsője, ami esténként elringatta. Ahol legelső gyermek-kori élményei születtek az ártéri csalitosban, ahol beléivódott a bográcsban lassú tűzön, lustán rotyyanó aranypirosan sűrű, - sehol máshol nem olyan jól készített – baji halászlé illata.

Ahol álmaikat dédelgette, hogy egyszer majd ha nagy lesz tengerre száll, - mint családjának jó néhány tagja, - s szabad lesz mint a madár.

Aztán csak a keresztvíz frissessége, a halászlé illata marad és az élet visz másfelé mint a folyó sodrata, mint a szél kavargása egy szál rózsát, még ha erős is valaki, mint Ő volt. Mert lelkében erős volt, de a szíve lágyabb volt mint arcának barázdás kemény tengerész vonásai, s tette amit a sors neki szánt, s ami semmiben nem egyezett dunai álmodozásainak képeivel.

A „bevégeztetett” és a „születésnapja” között mindössze két tucat óra volt a „köztes idő” – nyomta meg szívét ez a gondolat, miközben a szél elkapta a második és harmadik szál rózsát is, - menjetek – keressétek Őt. Köszöntsétek a nevemben. Repültek a rózsák, ki messzebb, ki közelebb ért vízre. Vitték az üzenetet nagy sebességgel – szél és víz. Ússzatok a Duna hullámain. Ússzatok az emlékek a szeretet hullámain – tudni fogja, hogy én küldöm őket.

Arcára dermedt könnyekkel elengedte az utolsó, a tizenkettedik virágot is. Úgy érezte ezzel elengedte Őt is. Elengedte az emlékek fájdalmát is. Minden szál rózsával elküldött valamit azzal, hogy a szél hátára helyezte a szerelem rózsáit, a vér-virágait, a fájdalom, az emlékezés születésnap rózsaait.

Születés és halál. Vagy halál és születésnap?

Boldog születésnapot – valahol! suttogetta – a szél visszafütttyentett neki – elmosolyodott. A mosolyt is küldöm – Ünnepedre.

Borfesztivál

Olaszliszkai emlék -

*Vörös napkorongba szúrt
Egy szőlőtő dárdája
Egy fiatal diófa ága
S a lebukó vörös napkorong
Fénykévét dobott a kopjafára.
Ültem a padon, a zöld kályhás szobából
Kihallatszott a rádió
Vidám kommentárja:
Borfesztivál van a budai várban!
Az én borfesztiválom három évtizede volt
- ültem a padon s visszaemlékeztem -
arra az északi-fényű hegyaljai éjszakára: -*

Arany-vörös láng-csókokat kapott a réz-színű bor a talpas pohárban, ahogy a tenyerembe simult. Első csókomat így kívánta. Mindent tudott Ő borról, szerelemről, ezt a hangulatot, ezt az alázatot ezt a harmóniát, úgy adta Ő ahogy csak a Nagy Csendesek adnak, akik megmutatnak mindent, a tegnapról a holnapnak. – A boltíves pince vénséges vasajtajánál mélyen meghajoltunk, alázattal a hegy előtt, melybe vájva volt, alázattal a szerelem előtt, mely már szikra volt, alázattal az ember előtt aki a szőlőből bort sajtolt, alázattal a fény előtt, mely a megannyi gyertya fénye volt. E pince mint templom hajója nemes penésze metál hajlatának, puha patinája mély szürkének, mely ránk borult, s ez volt számomra az évszázad csókja és borfesztiválja.

Vibrálni kezdett a gyertyák lángja, vibrált a kehely fölött a lehelet a nemes penész a boltív hajlatában, minden vibrált és minden remegett, ahogy magadhoz húztál, s vállamra tetted a kezedet.

Forróság volt a hűs pincében, a bor tüze lángolt és a szeretet.

*Hordók során gyertyák lángja lobogott,
Tolcsva nedűje aranylott a talpas pohárba,*

*Bacchus és Ámor ölelkezett tiszta szeretettel,
s mégis mint a láva, Föld Anya méhének ringató burkába.
A fák táncoltak azon az éjszakán,
a lizskai út két oldalán, vagy részeggé tette őket is a csók-
forrás elixír adománya.*

*30 éve volt, s kezem itt őriz
naplementekor egy simítással a kopjafára.*

*Ő tudta titkot. – ahogy Istentől kapjuk életünket, úgy
öleld át a természetet, s úgy add át a szeretetet, a szépsé-
get, az emberséget!*

Velence

Csend-kabát

*Későre jár. Csend van. Jól esik a csend mint egy meleg
nagykabát hideg éjszakán. Csend-kabátba bújtam. Gal-
lérját is feltűröm és elmerülök benne. Szemhéjra súlyoso-
dik, nyomja álombirodalom felé. Telefon. Nem esik jól a
hangja. Felborzol, riadttá tesz, - rossz hír lehet? Ki az ki
ily későn keres? Szememen hagyom a félig már uralkodó
szendergést, miközben felveszem a berregőt. Panasz indul
el benne. Panasz – másokra. Panasz folyam. Hagyom.
Mind jobban felébredek. A szó-áradat folyik bele az éjsza-
kába, megtölti a kanálisokat. Higgadtság – súgom a má-
sik fülembe magamnak. Megnyugtatom a zaklatottat ál-
mos, monoton mondatokkal. Elköszönök. Minden csen-
des. Madarak elcsitulnak, a természet neszei rég elültek.
Autófék csikorog fent valahol a hegyi úton. Nem akarok
figyelni, újra a csendbe merülnék, mint egy langyos für-
dőbe. Telefon. Barátnő. Nem hívja a férje, hiába vár – és
már folyik egy újabb csermely, ami dagad panasszal a
férjre és mondja, és mondja. Hallgatom. Rövid szavakkal*

ritkán válaszolok. Nem tudom miért nem ejtem mellé a kagylót. Mennyire nem illik erre a tárgyra ez a szó, hogy kagyló. A kagyló a vizek csendjében csak az óceán bűgását adja vissza.

De itt ez a világ ma nem a csendről szól. Mindenhol ránk rohannak a „percdíj” versenyfutók, a legolcsóbb „lo-csogó-csomagot” kínálók, a beszélj-beszélj-beszélj társaságok. És mindenki beszél füléhez ragadt mobiljával autóban, villamoson, talán az illemhelyen is. Bábel tornyok épülnek mobilokból. Hallom a szavakat, de szemem félig hunytan is szájak mozgását látja, agyam kiszűri – figyeljen-e. Ha van mondanivalód, ami fontos, ami épít akkor beszélj – gondolom. – Mit gondolok itt az éjszaka előszobájában? Azt, hogy hagyni kellene az embereket csendbe lenni. Gondolatokkal kommunikálni. Hagyni elmerülni abba a csendbe, ami esetleg megoldást ad, sűg, ami jó dologra inspirál, ami válaszol ha kérdezzük. Csend-bőjtöt kellene tartani.

Későre jár. Csend van. Aztán a hajléktalanok trágár szóvagdalkozását veri vissza a domb. Most már elalszom. Telefon. Mint a sziréna. Egy barát. Barát az ki nem kímél, s új késői órán csörög. Csörög mint a kígyó. Nem tud aludni.

Csendem foszlányokban lóg felettem. Sikoltanék. A csendhálót minduntalan szétszaggatja a beszéd-kényszer. Barátnak kellene elmennem kolostor falai közé – gondolom már nem is dühösen, hisz a szolgálatért vagyok. – Nézzétek a csillagos eget. Hallgassatok! Befelé! Oda figyeljétek! Az válaszol! A gyógyír, a megoldás nem én vagyok, a problémára nem én adok feleletet. A belső csendetek.

Figyeljétek!

Szenderedjétek bele az éjszakába. Ne pocskondiázzátok átok szavakkal a rokonságot, a politikát, a zajláda műsorát, a kórházi ellátást, a szomszédot, a világot. Maradjatok kicsit csendben. Ne fecséreljétek a szavakat oktalán és mértéktelen, - így súlytalan! Csak ha oka van, ha szükséges, ha értelmes. Mérlegeljétek. Problémára, vajúdásra, kételyre, kérdésre a válasz leggyakrabban be-

lül van, nem a vonal másik végén. Figyeljetek. Néha csendesen.

Terítsétek magatokra csend-kabátotok. Jó éjt!

2005. augusztus 12.

Szabadság

A kórház hat ágyas kórtermében feküdt. Az ágyak szélén rács volt. A rácsos ágy arra szolgált, hogy ne induljanak el ösztönösen, mivel hogy járni már nem nagyon tudtak. Feküdt a megmagasított párnán, nagyon vékony ráncos kezei időnként a levegőbe nyúltak, valami láthatatlan, vagy csakis az Ő számára látható létezőért. Szemei is pásztázták a levegőt, figyelmesen, mintha olykor film vonulna el előtte, vagy valaminek a röptét követné. A kérdésekre többnyire már nem tudott értelmesen válaszolni, s Ő sem igen kérdezett már. Hallgattak. Ő a rácsos ágyon belül, a látogató a rácson kívül.

*Aztán alig hallhatóan, szemében különös mosollyal
Megszólalt:*

- Szeretem ezt a szabadságot!

Budapest, 2005. október 21.

Kéz - a kézben!

A pici lány hat éves volt, alig néhány hónappal több. Iskolába indult. Egy teljesen új iskolába, mert hová talán két hónapig járt, azt el kellett hagynia amiatt, hogy a régi kisházat, - hol szilvafákra látott ha kinyitották az ajtót, és néhány szőlőtőke hetykéldett a ház oldalánál, ahol mindig süttött a nap, ahol piros kőpadló volt még a szobában is, de angol WC, és jópofa fekete csikótűzhely a

konyhában – szóval ezt a lakást el kellett hagyniuk, mert az újonnan épült háromemeletes bérházak egyikében kaptak még összkomfortosabb lakást. Igaz itt nem volt kert, nem volt szőlő és a második emeletre fel kellett mászni, de nem túl távoli dombokra volt a kilátás, melynek oldalánál sűsögött a kis erdei vasút Hámor felé és ez kárpótolt valamit, és fürdőszoba is volt, igaz a vízmelegítőt, ami behemót henger alakú volt, fával kellett fűteni, amit viszont mélyen a pincéből kellett valakinek felcipelni. A kis lány nem érezte, hogy jó volt ez a csere a családnak, visszafelé néző emlékei még igen kis számban voltak. Tudomásul vette aényt, addig ott éltek, mostantól itt élnek. Onnan egy piros téglás régi iskolába indult, annyi szorongással, annyi félelemmel, amennyit csak később olvasott a 77 magyar népmesében, s lám máris itt van az újabb próbája az életnek, - új otthon ami új iskolát is jelent. Mindez az 1952-ik esztendő novemberében.

A bérház többi lakóinak gyermekei már az új iskolába jártak szeptembertől. Anyja rábízta hát Juditra a földszinten lakó család lányára, mutassa meg neki, merre visz az út az új iskolába, úgys egy osztályba fognak járni.

Nem kérdezte Anyját miért nem kíséri el, hiszen először megy, nem tudja hová kell menni, mit kell mondani. Nem tudta, hogy miért nem kérdi, nem tudta miért nem sír, hogy ez így nem jó, csak szorongott belül, ott mélyen ahonnan nem mindig jönnek fel a kérdések, a könnyek, csak úgy megülednek tétován mint apadó tóban a hínár. Talán azt mondta Anyja útravalóul, hogy megmondod a nevedet amikor kérdezik és jó legyen. Nem kérdezett akkor sem amikor óvodába még „kicsi korában” vagy nagybátyja, vagy fivére kísérte. Nem kérdezte, mert tudta, „Anyának nagyon sok a dolga, Anya beteg, Anya nem ér rá”. Nem kérdezett. De belül szorongott. Nem bánta volna ha ott van vele, fogja a kezét. Most nagyon nem bánta volna, ha fogja a kezét és együtt mennek, és Ő kíséri oda a tanító nénihez, vagy ahová kísérni kell.

De Anya nem ment vele és nem fogta a kezét. Ügyes kislány vagy te elintézed magad is.

Az osztályok felsorakoztak már az iskola előtt, amikor odaértek. Ő beállt Judit mellett a sorba, nem tudta mit tegyen, szólnia kellene?

*Aztán arra emlékezett, hogy ahogy ott állt az utolsó sorban, bordó bársony kabátkában, bordó bársony sildes sapkában, azt is látta, hogy Ő a legkisebb mindjűk között. A tanító néni megállt mellette, kérdezi a nevét ő hal-
kan válaszol – aztán elindul a sor be az osztályba.*

36 esztendő telt el. A kislány meglehetősen önállósággal élte az életet, járta végig a többi iskolát, elindult új munkahelyére, megtalálta élete párját, és boldogan éltek, míg! tizenhét boldog év után férje élni akarásánál erősebb ellenfél jelentkezett a küzdelemre, a halál.

S hajdani kislány indul valami süket csenddel a szívében, testében, lelkében, hogy intézze amiket ilyenkor intézni olyan rettenetes. Anyja van mellette, hogy ne legyen egyedül, Ő van ott az értelmetlenné vált estéken, s Ő kéri had kísérje el e szomorú hivatalokba. Megpróbálja lebeszélni – eddig is mindent egyedül intéztem mondja, - aztán nincs ereje tiltakozni és hagyja. Fagyos, meggyötört arcán érzi Anyjának szánakozó tekintetét, özvegy lányát kíséri és ez fájdalom neki is. Ő érzi, gyorsabban haladna, ha egyedül menne, de igyekszik Anyja lassuló lépteihez igazodni. Ő eligazodik a nagyvárosban, Anyja nem ismeri merre, hová, mivel kell menniük. Ráhagyja magát lányára. Bizonytalanul belekarolna, de lánya jó ürügynek érzi, hogy fel kell lépniük a villamosra, így kihúzhatja karját.

*Aztán ahogy gyalog ballagnak valahol a Fiumei út felé, Anyja újabb kísérletet tesz, hogy kezét lánya kezébe csúsztassa, hogy megfogja kezét. Ekkor az határozottan elhúzza kezét, - és ebben a napok óta tartó belső mélységben amiben van – nem tudja, hogy kimondta-e, vagy csak gondolta: - „negyven évig nem fogta a kezem, nem fogta amikor pityeregve, rettegve álltam az iskola kapu-
nál, nem fogta amikor új iskolába mentem – nem fogta....!
nem fogta...! most már nem szükséges!*

Újra eltelt 20 esztendő! Anyja már 80 felett járt. Szorongott, félt, nem evett, magányos volt, beteg volt, egyre gyengült.

A lánya felhozatta magához. Bevásárolt, főzött, ellátta, orvosnak mutatta, feljavította fizikai állapotában, csak valahol azt érezte, hogy ellássa Ő is ebéddel, kimossa a dolgait, ha naponta többször szükséges akkor is, levágja a haját, de valami hiányzik kettőjük között.

Istenem add, hogy szeressem, hogy elfelejtsem azokat a kis szorongásokat amikor nem volt velem, hogy kicsiny gyermekként nem emlékszem, hogy fogta volna a kezem, ne mondjam most én is – „nincs időm, én is beteg vagyok”, csak fogadjam el, szeretettel, megbocsátással fogadjam el, bocsássam el a múltat és csak szeressem.

Napok teltek csak el, s nagyon nagy változás következett be: Anyja csendes hálával köszönt meg mindent, mindennel elégedett volt, mesélt saját igen nehéz gyerekkoráról. Aztán az állapota a javulás után romlani kezdett. Kórházba kellett vinni. Lánya ott ült az ágyánál szinte minden nap.

Fogta a kezét, tudta Anyja nagy útra megy, talán segít neki ha fogja a kezét. Nézte Anyja riadt tekintetét, látta amikor elkalandozik már valami másik világban fedezve fel képeket, látta hogy változik a szorongó, komoly tekintet Anyja szemében örömmé amikor belépett a kórterembe. Ilyenkor még pajzán szavakat is mondott mosolyogva, visszakacsintott a látogatók hasonlóan pajzán visszaszólására. A lány meg beszélt hozzá, mint egy gyermekhez, etette mint egy gyermeket, s hagyta, hogy Anyja belekapaszkodjon kezébe görcsösen mint aki fél elengedni. Mintha most a lánya lett volna az Anya. A hang egyre halkult, gyakran már csak a kézszorítás volt a kapocs, a kérdő tekintet, ami bizonytalanságot, félelmet, aztán megbékélést sugárzott bágyadtan. A lány gyakran megcsókolta bűcsúzaskor a szorító kezét, amikor Anyja azt suttogta: menjél drága gyermekem. Kilenc hónapig volt ez a késői kéz- a kézben Egy magzat kihordásának ideje. Szombaton még hálásan köszönte tekintete a látogatást,

keze már nem szorította görcsösen, csak békésen pihent lánya kezében. Aztán vasárnap már csak aludt, egyenletes szuszogással, kisimult arccal – a lány érezte Anyja elindult. Fogta a kezét, sírt – a kórteremben is csendes volt mindenki. A nővérek kérték – könnytől párás szemmel, – ne üljön mellette, ne sírjon, engedje elmenni.

- Menj békével Anyukám. Ne félj! Ne félj! Várnak – segítik utadat! Menj békével Anyám – Édes Anyám!

Megcsókolta a mozdulatlan kezét, az már nem jelzett vissza, csak lecsukott szemhéja mögött mozdult a szemgolyó, mint mikor álmodik az ember. Talán álmodott. Talán azt álmodta, hogy óvodába, vagy iskolába kíséri pici, félénk gyermekét, fogja a kezét, s mennek együtt az úton – mosolyogva.

2006. március 15.

Szakadék

Olyan idegesítően hangos volt minden, a kampányharsonák, a legmakacsabb foltot eltávolító szerről szóló reklámok, és minden, minden. S akkor elkezdtem erővel kizárni ezeket a hangokat, elkezdtem elindulni befelé, s akkor minden elcsendesedett.

Úgy hulltam, csúsztam bele a csendbe, mint gyermekkoromban a Bükk lábának nagyujj nagyságú dombjai között egy szakadékba. Kis csapatban csatangoltunk felfedező útjainkon. Már a harmadik dombon is túl voltunk, szakadék szélére értünk, egy benyúló kicsiny földnyelvre álltam, hogy mélyére nézzek. Madár súlyom alatt mégis leszakadt egy parányi földdarab és pörögtem lefelé, a szakadék oldalához csapódva, mely szerencsére sárga homok volt, s talán kiáltottam zuhanás közben, mert a számat kipöckölte ez a sárga homok, betömte, – ne kiáltsak. Álmában szokott ilyen érzése lenni az embernek. De a társak kik velem jártak, bátrak is voltak bátrak – igaz idő-

sebbek és erősebbek is – ugrottak, csúsztak utánam, a fiú mellén tépte szét a fehér vásznat, hogy megtisztítsa számát a föld-gombóctól, ne hogy megfulladva maradjak a szakadék alján.

Már szólhattam volna, - „Megtisztítottam” – de nem szóltam. Nem szóltam semmit a visszafelé úton. De fejemben ott forgott a sok szó: - kíváncsiság – könnyelműség, - bátorság – barátság. Hogy milyen jó ha beszélhet az ember, de nem szól.

Valami mély csendbe zuhantan telnek a napok, megszólalni sincs erőm – s e mély, kipöckölt csendben azok a régi napfényes képek jutottak eszembe, s az, az ijedtség, az a „titkos összetartozás”, az a rövid semmitmondó lesütött szemű válasz Anyámék kérdésére – hol jártál egész nap? – Csak itt! Szólhattam volna, elmesélhettem volna, megrémíthettem volna kalandommal őket, de csendben maradtam. Mintha még mindig homokkal lett volna tele a szám. Milyen jó ha nem azért nem szól az ember, mert nem tud, hanem mert nem akar.

Milyen jó szabadon szólni és micsoda felelősség!

2006. március 15.

Hajnali fény

A SZÉPség benézett az ablak üvegén, majd finoman, erőszakmentesen áthatolt rajta. Arcán a hajnal pírja ragyogott. Bebocsátás kérése elmaradt, talán ezért is pirult el. Az üveglapon kissé megcsúszott, átkukucskált már bátrabban egy fehér függöny kockái között, már a fal tapétájának virágain mosolyog, s már kúszik-úszik-lebeg tovább, s egyre erősödő vér-narancs sugárzásával rápillant egy képre, lassan, mintha hosszú, súlyos pilláit nehéz lenne felemelnie, apró részletességgel vonul át a kép sapadt majd sötét felhőin, felragyogtatja a napkeltét rajta, s

megmutatja a naplementét is egyben fény-nyalábjai lassú vonulásával. Mint egy gyermek finom, bársonyos keze egy füzet lapjain, amint vezeti a sort, az ABC-t tanulva.

A SZÉPség fényes ujjá végig simít két vaskos könyv bordáinak arany betűin – komótosan tagolja: „Mindörökkön örökké”.

A könyv fedőlapján áhítattal nézi a Krisztus arc fájdalmasan békés mélységeit, magasságait – a látvány megremegteti s még jobban elpirulva lehajtja fejét. Majd lángra lobbant egy hosszú, karcsú arany gyertyát, mely a két súlyos könyv mellett nyújtózkodik, egy kis kerek üveg képecskén akad meg tekintete, melyen egyszerű vonalakkal rajzolt angyal tartja az Egy-ség gömbjét az ég felé. Pilleszárny érintéssel végigsimít egy gazella szobrocska büszke, feszes nyakán, majd kérdő-kíváncsi fényt villant az ajtófélfára akasztott, vesszőből font csillagra, mely ez érdeklődésre csillám szemcsékkal visszakacsint a SZÉPségre.

A SZÉPség egyetlen másodpercre elidőz az általa életre keltett, lehetétől átmelegedett tárgyakon, keres valamit, - fénycsíkjai megremegnek, feszültség érezhető – Keres valamit! Keres Valakit!

Az Igazságot keresi! De az Igazság rejtőzködik!

A SZÉPség fény-lépte elhagyja a szobát!

2006. május 14.

Szóképek vonatablakából

(szófestmény)

(2001. december 23. Miskolcra-Budapest felé) (18. koci)

A föld mint a vedlett bundájú pézsmá, rajta telet viselő barnás fű, mint a hód bajusza, apró bokrok, száraz fák. A téli képben egy ló áll magányosan, a hófoltos vetésben fácánok mezgerelnek, s a hirtelen vonatfüttly kiprovokál egy őz vágát, olyan a kép mint egy tus-rajz a Teremtő tol-lából.

Március 28.

- Most a gondolataimmal akarok foglalkozni, meg Istennel
- szólalt meg az utazó belső hangja, – s abban a pillanatban egy gerle repült a vörös-téglás állomás csúcsára, ami előtt a vonat megállt. S a gerlének s a háztetőnek ekkor meglátta a narancs piros auráját. (először látok meg aurát - örvendezett!)

Színesebbnek látom a világot!

Tavasszal Tatán át.

Amikor tavasszal, újra e tájon robog a délutáni gyors, a kép már új szint öltött a palettán:

- Mi zöldebb mint a tavaszi vetés, - a megújulás üde zöldje, őzek állnak benne, mintha ősz óta ott állnának mozdulatlanul, időtlenül. A sas lassú, méltóságteljes billegéssel ereszkedik alá, a madarak a fákon már párban ülnek, rezgésükben ott van a jövő.

Mivégre?

Tudod-e mi végre vagy itt?

Az Út a békéltetés útja!

Ha megbékéltél Istennel alázattal,

Ha megbékéltél önmagaddal

s embertársaiddal,

Ha megbékéltél a természettel

s az Akarattal,

Már teljesítetted feladatod.

Patak-pallók

(- átjárók - ember-léptékből az állat létekbe)

A lelkiismeret a legszigorúbb ítélő-bírónál is fájdalmasabban kéri elszámolásodat.

Amit megtettél, vagy amit nem tettél meg, holott meg kellett volna, - nagyobb súllyal nehezedik rád, mint az a súlygolyó - mint a rabok lábán –amitől nem tudsz megszabadulni az „ítélet” végéig.

Életed deléig habzsolva szívod be a külvilágot, de attól kezdve nem árt ha a belső világod felé fordulsz, hogy a valódi értékeket is felfedezd.

Amikor már majd minden anyagi dolog jelentősége parányira csökken számodra, akkor megindultál „hazafelé”.

Ha a szenvedést némán és alázattal tudod elfogadni, már nem szenvedés.

Amikor mindenki eltávozott körülötted akiket szerettél, attól kezdve nagyon sokan lesznek veled a magasból segítők.

Amikor egy gyönyörű verssor nagyobb lázba hoz, nagyobb gyönyörűséget okoz mint egy arany karkötő, akkortól érettebb a lelked.

Ha a vonat ablakánál elsuhanó legsivárabbnak tűnő táj is jobban szórakoztat mint a Blikk-újságok pletyka-rovatai, akkor nem üresség van benned.

*Amikor minden tetted felett meghoztad az ítéleted, attól kezdve nem ismered a félelmet.
(Mert félelmeinket saját sötét tetteink okozzák.)*

*Amikor eléred azt az időt amikor a leghosszabb az árnyé-
kod, attól kezdve afelé haladsz ahol kicsinységed kezdődik.*

*Ha a zajokra figyelsz, felerősödnek,
ha várakozol, az idő lelassul,
ha a szívedre koncentrálsz, érezni fogod azt, s képes le-
szel békével magadat csendbe zárni.*

*Ha szembe mersz fordulni hibáiddal, akkor képes vagy
együtt élni önmagaddal.*

*Ha úgy érzed, hogy a szíved kezd lemerülni, feltétlenül
adj neki egy kis szeretet és öröm töltést.*

*Értékeidet ne a trezorodba gyűjtögesd és őrizd, hanem ki-
zárólag szíved-kazettájába.*

*Ha látszólag minden ok nélkül elesel, feltétlenül gondol-
kodj el azon, mi az ami a földre rántott!*

Ha fogaid kezdenek romlani, ne rágódj tovább hiábavalóságokon.

Ha szárnyalni vágysz, ne feltétlenül Ikarus példája lebegjen szemed előtt.

Ha csak egy pirit szemcse vagy is a kristályban, a fény fel fog ragyogtatni.

Az állatok is képesek összebújni, hogy védjék, melegítsék egymást. Csak az ember képes irigységében, magányosan megfagyni.

A fa valódi rajzolatát akkor látod, amikor levelei nélkül áll a tél szürke hátterében, ilyenkor lecsupaszítottságában is gyönyörűségeen egyszerű.

A legegyszerűbb bogáncs is fenséges lehet, ha a tél megajándékozta zúzmarával.

Ha hit lobog benned, valaki rád terít majd egy kabátot is.

Ha a szíved jéghideg, öt takaró sem melegít fel.

Ha mindig Te akarsz beszélni, gondolkodj el azon, miért nem vagy kíváncsi az emberekre.

Ha kinyitod az összes „kiskaput”, lehet, hogy kivisz a huzat.

Ha a másik embert megsértjük, magunkat sértjük meg, ha a más vallás Istenét gyalázzuk, magunk Istenét gyalázzuk. Egyetlen Teremtő, egyetlen teremtményei vagyunk, jó lenne, ha ezt mindenkor tudnánk, minden káromkodásban, minden acsarkodásban, minden lövéskor!

Minden rögben ott rejtőzhet az arany.

Igaz szertartáshoz nem szükséges semmilyen csillogó külső kellék. De belül ünneplőbe öltözöttnek kell lennünk.

*Ha nem tudsz aludni, hagyd magadat ébren lenni.
(Akármi is születhet belőle.) Bennem e gondolatok.*

*Az élet hullámaint magunknak kell tudni uralni.
Minden fölénk tornyosuló hullám alól van kiemelkedés.
A tajtékok tisztítanak.*

Mindennek ami velünk történik, meghatározott célja van.

Béke és harmónia, ha a jó utat választjuk.

Minden útnak értelme és küldetése van.

Minden út a saját utunk.

Az útjaink olyanok, amilyenekké tesszük őket.

Minden utunk Szentföldön vezet.

A csillagok hangját sem halljuk, mégis vezérelnek.

Ha csendben járunk is, tudják, hogy megyünk!

Légy mindig olyan amilyen vagy, - csodálatos.

*Tanulunk, fejlődünk, bölcsőbbekké válunk, mígnem vissz-
szatérünk gyermekkorunkhoz.*

(hogy aztán odaátra is tisztán érkezzünk.)

II. ÁLLAT-LÉTEK

Ők azok, akik keresik az ember társaságát! Felnéznek ránk, követnek hűségesen ha kiválasztottak bennünket, s teljesen mindegy számukra, hogy szépek vagyunk-e, nem kérdezik, hogy gazdagok vagyunk-e vagy koldusok, elviselik a hajléktalanság szagát, mindegy számukra, hogy milyen színben pompázunk, milyen néven imádjuk, vagy tagadjuk meg Istent. Nekik egy a fontos, hogy társaink lehessenek. Leheveredhessenek lábunkhoz, felnézhessenek ránk hűséges, áhítatos szemmel, ránk a falkafőnökre, a „kiválasztottra”, akit ők kiválasztottak.

Hogy hol, mikor álltak meg előttünk először könyörgő, vagy félő, vagy bizalmatlan szemmel, kérdőn: hogy hé ki vagy te, mi vagy te, Te emberformájú? - Engedj magad mellé ehhez a meleg sárga fényhez, ehhez a jó illathoz, ami ebből a jó meleg, sárga-rőt fickándozásból száll fel, s ha ideengedsz én követlek mindenhová, ahová csak akarsz. S mind többen lettek a meleg sárga-rőt fény körül, s hallgatták a sercegést, a pattogást és elszenderedtek, elaludtak, éberen vagy nyugodtan – s ez jó volt!

Kedves Dinoszauruszok – miről maradtatok le!

Csaholók, dorombolók, rikácsolók és dalolók főhajtással hódolok minden állat-társ előtt, mert Ti is mind feladattal, céllal vagytok éppen itt és éppen most velünk.

Kérek minden „barlanglakót” vigyázzon rátok!

Zénó

Elmúltak már a januári nagy havazások, hirtelen állt be a tavasz, pedig még csak február közepe volt. Az üdülő egyik vendége egyik délelőtti kéthónapos kölyökkutyával

állított be egy délelőtt. Ajándékba kapta a jó hírnévnek örvendő füredi kutya-tenyésztőtől, az enyhén pirult-zsemleszínű játékos kis leány kutyát. Az állat mondhatnám bájos volt rojtos füleivel, kíváncsi okos pofácskájával, minden porcikájában mocorgásával. Mindenkit mosolyra derített aki csak ránézett, s kényszert érzett az ember, hogy egy kicsit babusgassa, simogassa.

Szeretetre méltó volt mint mindenlény, aki még kicsit esetlenül tájékozódik a világban, aki őszinte, gyámolításra szoruló, szertelen és pajos és sugárzik róla az élet öröme.

Párom még aznap délután elvitt a tenyésztőhöz, hogy elhozzuk a testvérét, mert mint megtudtuk van neki az is, aki fiú kutyus és nem ajándékozzák, de eladják. (Lám az állatéknál is egy fiú jószág az „gyerek”, de a lány az csak lány!)

Zénónak – mert hogy így hívták a kis „arisztokratát” – megjelenésén is meglátszott, hogy Ő aztán férfi – lesz ha felhő – mert erősebb volt húgocskájánál, magabiztosabb, bár Ő is pöttöm volt a kéthónapos korával. Zénóba egy pillanat alatt beleszerettünk, de volt bennem valami bizonytalan kis félelem is a felelősségtől, mely a „gyermekvállalás” velejárója.

Féltem az első éjszakától, emlékezve gyermekkorom német juhász kis kölyök jószágára, mely bátyám szerzeménye volt, s bizony az első éjszakát végig sírt az anyja után, s még azt követően jó néhány hét éjszakája telt el vigasztalásával, csitításával mert a sírás, vonítás éjszakáról – éjszakára újra kezdődött egy ideig. Úgy gondoltam így lesz ez Zénóval is.

Ez idő tájt az üdülő törzsepületének egy vendégszobájában laktunk, mert a jövődöbeli lakrészünk épp felújítás alatt állt. Az épület nagy volt, a parkja még nagyobb, kutya ház nem volt a területen (de ha lett volna sem tudtuk volna még felügyelet nélkül hagyni a kicsiny jószágot) így hát Zénó velünk együtt tért nyugovóra első éjszakáján,

távol anyjától elszakítva még éppen csak megszokott környezetétől. A vendégszoba heverőjét nézte ki magának, ott aludt el miközben simogattuk, gyönyörködtünk benne.

Miután három kis kört kanyarított maga körül, némi szimat vétellel összekötve ezt a gyakorlatot, összegömbölyödött és elaludt. Akkorka volt mint két férfi ököl összesen, s úgy tűnt, hogy férfiasan tudomásul veszi, hogy új élet kezdődik számára.

Mosolyogva álltunk felette míg elaludt, s változatlanul aggódtam, mi lesz felébred éjszaka és sírásba kezd.

Éjfél tájban ébredtem az apró kaparászás neszére.

Felültem. Füleltem. Zénó nem volt a heverőn. Akkor vettem észre, hogy az ágyam mellett áll, apró tappancsával kis pofonokat üt a matracra.

Először hirtelen nem is értettem, hogy mit jelent ez, majd okos kis szemébe nézve hirtelen beugrott – de hiszen Ő hív, - jelzi, hogy pisilnie kell.

Ekkora okosság – gondoltam meglepődve.

Magamra kaptam a köntöst, felkaptam a könnyű kis jószágot és leszaladtam vele az első emeletről az udvarra. A nagy tölgyfa ajtós bejárattal szemben magas, öreg fa terebélyesedett. Zénő kis toporgás után elvégezte dolgát, majd hozzám szaladt és megindult felfelé. Hát ilyen nincs – gondoltam lenyűgözve, ennyire nem lehet okos egy ilyen kis vakarcs.

Először van itt, néma csendben felébreszt, lehív, hogy dolgát végezze, majd mint aki ezt rendben meg is tette elindul felfelé az emeletre, a „szobájába”. Hát én még ilyen nem láttam. Nehézkesen bukácsolt vissza a magas lépcsőkön, megállt az ajtó előtt, s miután beengedtem, elhelyezkedett a heverőn, összegömbölyödött és aludt tovább.

Nagy kő esett le a szívemről, melybe belopta magát ez a kis okos jószág -, hogy sem sírás, sem vonítás, sem anyja után könnyörgés. Mosolyogva aludtam vissza.

Két óra tájban ugyan ezen a módon ébresztett, leszaladtunk, dolgunkat elvégeztük, majd visszabaktattunk. Hajnali 4-óra volt amikor ezt harmadszor is elkövettük, min-

dig csendesen, két-három kis toppantással jelezve az ágyam szélén, leszaladás, vissza- begömbölyödés – alvás. Két – három napig ment ez így, én már kezdtem fáradni, mint a kisgyermekes mamák, s bizony nehezemre esett felébredni, felkelni Zénó finom, tapintatos kis ébresztésére. Őt sürgette a dolog, s látva, hogy én nem mozdulok, kis pofájával benyúlt a takaró alá, s gyengéden szájába vette a lábam, hogy kihúzzon a takaró alól, mind sürgetőbben, mint ki jelzi, gyere mert baj lesz.

Egy hét után már csak egyszer ébresztett az éjszaka folyamán, ez a kis jól nevelt zsemle-gombóc a kis rojtos füleivel, s végtelenül okos kis pofájával. Zénó két hónapos ír-szetter kölyök volt, s én ettől az első heti viselkedésétől meg voltam babonázva, ez a jólneveltség teljesen levett a lábamról. Közben elkészült a kis házikója, hol egy jókora kifutó is rendelkezésére állt az üdülő szürke-mohás terméskő falai mellett.

A toronyszobában elkészült a mi szolgálati lakrészünk is, ami egyetlen meglehetősen tágas szobából és egy fürdőszobából állt. Megközelítése a patinásra érett faburkolatos feljárón volt lehetséges, minden lépéstől nyikorgó lépcsőkön.

Ha engedélyt kapott a feljövételre még kissé esetlenül mászott lépcsőfokról-lépcsőfokra.

A kora tavaszi reggeleken magunkkal vittük kocogni a tihanyi öböl ilyenkor még csendes, romantikus parti sétányára. A tihanyi úton kocogtunk, a hajóállomás felé. Húsz-harminc méterenként meg kellett állnunk, mert ilyen távolságonként letottyant csinos hátsójára, és csüggedten nézett utánunk, mint ki jelzi, nem tudok én még így szaladni – majd pár perces pihenő után biztatásunkra újra kocogásba kezdett. Minden nappal fejlődött, nőtt s nem sok idő telt el, hogy mi szoltunk utána, hogy nem bírjuk mi ezt az iramot, s Ő várt be bennünket, szemében szinte pajkos öröm bujkált, - na haladni, haladni!

A zsemle-szín lassan mahagóni színre váltott őz-kecses testén. Gyönyörű bundája selymesen hullámozott a füle-

körül és a farkán, magas lett, megnyúlt szép kamasz lett 4 hónapos korára.

Az üdülőbe érkező vendégeket kitörő örömmel fogadta, futott mindenki elé, körülugrálták őket, s a gyerekeket azonnal játszani csábította, akik nem kérték magukat és pillanatok múlva már együtt hancúroztak a fűben, öszszegabalyodva, egyenrangúak voltak. Mindenhol ott akart mindig lenni, mindent látni, mindent megérinteni orrával, egész lobogó lényével. Repült a madarak után, s minden látható boldogsággal töltötte el, de egész lényével ránk figyelt s függetlenségében is mindig mi körülöttünk záródott minden kör. Nagyon boldog kutya volt.

Reggel a zabolátlan futkosás közben mintha az új napot üdvözölte volna, mely új játékokra lehetőség és ezer köszönés módját jelezte felénk, majd amikor megérezte a fekete kávé illatát, megtorpant, beleszimatolt a levegőbe és semmi más már nem volt fontos, rendkívüli jólneveltséget színlelve leült az íróasztal sarkához és átszellemült arccal várta a két szem kávéba mártott kockacukrot. Amikor ezt a reggeli élvezetet megkapta ismét fergeteges gyorsasággal felpattant, kint volt, bent volt mindenhol volt, pajkosságának nem volt határa.

Mindenhová vittük magunkkal – mert nem lehetett nem vinni. Elég volt, ha a kocsit felé közelítettünk már ott nyomta orrával a kilincset, szinte nyitotta az ajtaját, félretolva bennünket, hogy Ő azonnal elfoglalhassa a hátsó ülést, fejét kettőnk közé fúrva, s hol a gazdának csókolt meg a nyakát, arcát, hol engem nyalt képen játékosan, dalolt ennek a fiatal jószágnak minden porcikája.

Balatonalmádiban tavaszodva kutya-szépségszerző volt. Elmentünk vele, s Zénó érmet kapott mint szép kölyök.

A gazdát, a vezért elfogadta, az Ő hangjára figyelt, e hangnak szót fogadott, velem csak pajzánul incselkedett, játszott, kötekedett.

5 hónapos volt a már lobogó vörös virgonc, amikor a gazdi kórházba került. Baleset történt vele, miközben időseknek segített, maga sérült meg. A feszültség rajtam

erősen érződött, s a kutya is nyugtalanná vált. Jött, ment, mindenhol kereste, szomorú lett tekintete, mozgása. Nem tudtam vele annyit foglalkozni, mint előtte ketten ezt tehettük, mert nyakamba szakadt az üdülő minden gondja, baja, üzemeltetése.

A mindenes-kertésznek, Lacinak voltam kénytelen a gondjaira bízni többnyire, aki megpróbálta pótolni a gazdát, futtatta, játszott vele, de még maga is vadóc ifjú volt, s a rendszertelen, zabolátlan játékoktól Zénó mindinkább szófogadatlan, kissé vadóc jószággá vált egy hónap alatt.

Amikor a gazda kikerült a kórházból, s bizony még hosszan gipszbe volt zárva a lába – Zénó már erős, fejlett állat lett. Nyár közepében jártunk, s az ellopott rövid időszakokban úszni és horgászni jártunk le a Balatonra. De ezek a tevékenységek Zénóval közösen nem voltak lehetségesek. Vizi-vadász ösztöne odahajtotta rögtön hozzám, ahogy a vízbe merültem, s karomnál fogva próbált ”kimenteni”. S vízbe vetette magát hatalmas szép ívben akkor is, amikor a csalival a végén a horgászbót a vízbe csobbant. S ez már veszélyes is volt, féltünk, hogy esetleg bekapja a horgot és megsérti száját.

Ezek a kikapcsolódások harcokká váltak.

Egy hetet tölthettünk szabadságon egy borsodi kavicsbánya-tó partján hármásban. Itt valami végtelen boldogság uralkodott el rajta, ismét a régi volt, a jókedvű kölyök, úszott, futott, bóklászott kedvére, szabadságon volt.

Amikor a rövid szabadság letelt, s visszaindulásra készültünk nem akart beülni a kocsi hátsó ülésére, melyre azelőtt sosem kellett biztatni. Hosszú rimánkodás, udvarlás után végül is a gazda határozott hangjának szót fogadott, de fejét lehajtotta, s egész teste sugározta a szomorúságot. Nem akart megválni ettől a helytől, az állandó velünk léttől, víztől, s talán szüleimtől sem – kik szintén nagy szeretettel viseltettek iránta.

A kocsi mellett állva a búcsúzkodáskor szüleim megdöbbenve látták, hogy a hátsó ülésen, sértődötten ülő kutya szeméből folynak a könnyek.

Mindnyájan meghatódtunk.

Ha a fővárosban volt dolgunk, akkor is hoztuk magunkkal, s a hosszú úton mindig jelezte, hogy álljunk meg, dolga van. A kocsi megállt, a kivágatott a megnyíló ajtón és eltűnt a kukoricásban. Jó tíz perce is odavolt már – ez világgá ment mondtam – amikor boldog megkönnyebbüléssel szinte szállt a kocsi felé, beugrott, végig nyúlt az ülésen és elaludt.

Utunk egy ilyen alkalommal, először a Nagycsarnokba vezetett, hogy bevásároljunk. Zénón már előtte láttuk, hogy szorong, mutattam neki, ez esetben nyugodtan intézze el dolgát a kocsi aljára terített gumi szőnyegen, - aztán kiengedték jelezve, hogy a járdaszívet mellett is megteheti, de zavarta a szokatlan nagy forgalom és Ő dolgavégezetlen visszaült a kocsiába. Az idő kissé hosszúra nyúlt amit a bevásárlással töltöttünk, s mikor visszaértünk hozzá, szorongó tekintettel és testtartással várt bennünket, de a megkönnyebbülést csak a Szabadság hegyen volt hajlandó élvezni. Szinte két-három méteres ívekben repült, így próbálta kitombolni magát a hosszú bezártság után. S bizony a budai lakás sem az üdülő tágas parkja volt számára. Nem tudott magával mit kezdeni. Mindent megfogott, finoman szájába vett a szobában, majd rám nézett, s tekintete kérdezte – szabad? Ha azt mondtam azt nem, ott hagyta, amikor a sokadig nem szabad elhangzott, és Ő mindig fegyelmezetten visszatette a „nem rágható” listán lévő tárgyat, megsajnáltam. Még a csomagolásból itt maradt nagy TV-s doboz fedelét piszkálgatta s ismét rám nézett – szabad? – azt szabad válaszoltam. Végre! Boldogan telepedett le a nagy papír-doboz mellé és bő két óra gondos munkájával miszlikbe aprította az egészet. Az előszobát beborította az apró papír darabokból képződött szőnyeg.

Délután lepihentünk a nagy francia ágyon. Zénó az ágy elé heveredett, állát az ágy széléhez támasztva. Majd feljebb csúsztatta egész fejét. Figyelte a reagálást. Nem szoltunk rá, feltette két első tappancsát, aztán egész mellka-

sát, intő szó még mindig nem hangzott el. Ekkor már laposan felkúszott egész testével. Egymásra néztünk, mosolyogni sem mertünk ezen a játékan. Amikor az ágy közepén volt, s érzékelte, hogy ez nem tilos, közénk vágódott, és kaptunk mindketten jó nyálas puszikat.

De ez a délutáni heverés 2-3 percig volt csak érdekes számára. Nézte a gazdát okos szemeivel, melyek azt kérdezték, - mit csináljak én itt? – Menj ki az erkélyre – volt a főnök válasza. Zénó megfordult, kiment az erkélyre, felrakta tappancsait az erkély korlátjára, letekintett jobbra, majd balra, s úja visszajött, leült a főnök elé, s méltatlankodó szemekkel kérdezte – na kinéztem és akkor?

Éreztük, hogy a tihanyi nagy-nagy szabadság, nagy tér, a futkározások, a víz, a sok ember nyüzsgése után Budapest nem az Ő világa lesz.

Nem lehetett egyedül hagyni a lakásban, amit bezáródott előtte az ajtó, szinte magán kívül üvöltött, mert ez már nem is ugatás volt, hanem fájdalmas sírás. Felágaskodva már szinte az ajtó tetejéig ért, és teljes erejével szántani kezdte körmeivel az ajtó fáját, marta, harapta, szinte dörömbölt rajta. Nem volt szívünk otthagyni. Ott akart lenni, ahol mi vagyunk, mindegy volt neki hogy hol, csak ott lehessen. Ő csak a gazdája mellett érezte jól magát.

Mit tegyünk? Hetekig próbáltuk megszoktatni vele új környezetét, de nem akarta elfogadni. A bezártságot egyedül pedig egyáltalán nem.

Vissza kell vinnünk Tihanyba, az az Ő helye. De megválni tőle elképzelhetetlenül nehéz volt. Mit tegyünk? A megoldás Tihanyból érkezett. A borászat vezetője keresett bennünket meg, hogy adjuk neki a gyönyörű állatot, Ő vadászik, horgászik, a belső tó partján van a munkahelye, oda is viheti magával minden nap szinte, nagyon jó helye lesz nála. Még egy kis haladékot adtunk magunknak is Zénónak is, de amikor láttuk, hogy a helyzet nem változik, - mi nem vihetjük a munkahelyre magunkkal, - Ő pedig a szabadságot szokta meg, fájó szívvel, szomorúan bölintettünk rá, ott legyen ahol Neki a jobb. Visszavittük Tihanyba. Új gazdája nagyon boldog volt, mindent megígért,

hogy vigyáz rá, jó dolga lesz, ne aggódjunk. Csak csellel tudtuk otthagyni a tihanyi kertes házban, mert ahogy megérezte, hogy indulunk máris mellettünk termett. Sokadik cselre sikerült beszállni a kocsiba – Ő a kerítésen belül maradt. Nekirohant a kerítésnek, rázta, vad ugatásba kezdett amikor rájött mi történt. Elhajtottunk!

Szótlanul jöttünk Budapestig. A könnyeim lassan folytak végig arcomon, szinte megállíthatatlanul többszöri neki eredésre, mint a szomorú őszi eső.

Majd egy hónap telt el, amikor vettük a bátorságot, hogy lemegyünk megnézni Zénót. Talán már nem haragszik ránk.

Zénó a házában feküdt, ami legalább harminc méterre lehetett a kerítéstől. – Bönci szoltam suttogva a becenevét – meghallotta. Kidugta fejét, szemében végtelen szomorúság, fájdalom és lemondás keményedett. Nem állt fel, nem jött oda hozzánk. Nem bocsátott meg nekünk!

- Egy hétig volt a kerítés két léce között a feje amikor elmentek – mesélte új gazdája. Nem evett és nem ivott és nem is volt soha többé az a jókedvű állat.

Nem bírtam tovább – elsírtam magam. Menjünk innen – mondtam.

S rettenetes lelkiismeret-furdalás hasított a szívembe. Jót akartunk. Nem tudtuk, hogy az állat az első gazdáját sosem felejt el.

Soha többé nem akarok úgy állatot, hogy nem maradhat velünk, amíg Ő velünk akar maradni – mondtam könnyeim között, az ugyancsak megrendült társamnak. Én többé állattól nem akarok megválni – ha vállaltam.

Tegyen valamit, kértük a fiatal férfit. Jelentkezni fogunk.

Zaklatotlan jöttünk el. Tudtuk, hogy valami rettenetesen rosszat cselekedtünk, de a vissza utat sem láttuk már jó megoldásnak.

Nemsokára némi vigaszul szolgált, hogy második gazdája egy baranyai erdésznek adta át Zénót, a megkomolyodott, felnőtt állatot, aki mindig itt maradt bennünk, mint lelkiismeret-furdalás, mint a felelősség vállalás nem megfelelő értelmezése, mint tanulság, mint egy rossz időszak körülményeinek rosszul sikerült cselekedete.

Ha ír-szettert látok, ma is elszomorodom, pedig talán valahol egy baranyai erdő földjében pihen a legokosabb kiskutyám akivel valaha találkoztam.

Bp. 1996. február 8.

Ciki

Mindig olyan szomorú vagy, kellene neked egy cica – mondogatta jó ideje fiatal kolléganóm. Hagy hozzak egyet – kérlett. Többszöri kísérletezését is sikerült visszavernem, míg egy napon, az ősz beálltával - esdeklő hangon így kezdte az ostromot: az egyetem kertben vannak a kis kölyök cicák, fáznak már, hagy hozzak el közülük egyet? – Nem bánom, adtam meg magam. S még azon hét péntekjén a november eleji nyirkos, ködös délután, puha szőrmés anyagba burkolva meghozta Viki a kiscicát. Erős, éles hangon nyivákolt a csupa pocak pici állat. Fehér bundáját – melyet már Viki mosott tisztára, - fekete folt tarkította a fején fülvédő formában, gömbölyű kis oldalán egy-egy háromszögben, s a farka volt még fekete. Op-art mű volt.

Viki után Cikinek neveztem el. Kétségbeejtő lehetett számára az utazás, mert az egész utat végig sírta. A meleg lakásban lassan megnyugodott, elhelyezkedett a bárányszőr fotelban, miközben éberén figyelt, hogy vajon szabad-e oda telepednie. Amikor érzékelte, hogy nem zavarják el, elszenderedett. A legkisebb neszre felrezzent, s riadt te-

kintettel mérte fel a menekülés irányát, mint ki megszokta, hogy sohasem lehet tudni...

Nagyon figyelő, szófogadó kis jószág lett belőle. Elég volt azt mondani, hogy „nem szabad” és Ő nem nyúlt fel az asztalra, nem lopott el soha semmit, nem pákosztoskodott, semmiben kárt nem csinált. Mindig figyelt rám, könnyen megértettük egymást. Egyre jobban megszerettem ezt a kis pocakost. Mindig is szerettem a macskákat, gyermekkoromban mindig volt a házunkban, olykor több is, mert előfordult, hogy egész macskacsaládot hoztak hozzánk kérve fogadjuk be, mert veszélyben vannak valamelyik bérház padlás terében, vagy gazdátlan, árva cicákat etettünk pipettával adagolva a tejet nekik, ha éppen anyátlanok voltak. Szóval macska nélkül ritkán maradtunk. De ilyen szófogadó kicsi jószággal nem volt még dolgom. Igaz gyermekkorom macskáit többnyire kandúrok voltak, Ciki pedig kislány cica volt, s mivel csak ketten voltunk, csak rám kellett figyelnie.

A tél folyamán szépen összeszoktunk, s egyre inkább örültem, hogy ott van a lakásban, vár haza, örül a megérkezésemnek, melyet azzal fejezett ki, hogy hanyatt dobta magát és forgott egyik oldaláról a másikra. Ha szomorú voltam, vagy fáradt megérezte, vigasztalón hozzám bújt, pofácskáját odanyomta kezemhez, lábamhoz, arcomhoz, amit ért. S hajnalban apró kis simogatásokkal ébresztett. Kitavaszkodott. Május végén jó meleg volt már, úgy gondoltam, leviszem őt is a kis nyaralóba. Az utazás nem volt egyszerű. A kocsi ülése alól jajveszékelt, mutáló, vagy vér-fagyasztó hörgő hangon, mintha nem is apró kis jószág lett volna, hanem valami serdülő oroszlán. Jó néhány kilométer után előmerészkedett az ülés alól, felkúszott a mellkasomra, szorosan átölelve a nyakam jajongva sírt – mint ki azt kérdi, - mi ez a szörnyűség ami velünk történik?

Amikor megérkeztünk és végre kimenekülhetett ebből a szörnyű zajt és idegen szagokat árasztó borzalom-ládából, azonnal eltűnt a bokrok alján. Majd amikor a házat kinyitottam és hosszasan rimámkodtam neki legkedvesebbre

véve hangomat, hogy jöjjön elő, nem kell félnie, akkor lapos kúszásban, jobbra-balra pislogva előjött, beszaladt a házba, ott az ágy alá, s a nap hosszabb részében sem hívásra, sem ételek finom illatára nem merészkedett elő. Késő délután lett mire lassan, óvatosan előbújt. Lépésről-lépésre, komótosan mindent megszagolgatott, végre ismerkedni kezdett. A fűszálak felett a lábait magasra emelte, hosszú percek teltek el míg egyet-egyet lépett – mint testvérei a hiúzok – de ő bizony megrettent minden fuvallattól, minden levél rezzenéstől.

S délutánra mintha híre ment volna, hogy idegen macska van a „birtokon” megérkezett az első vendég, egy sovány, sérült szemű kis jószág személyében, majd egy kerek tanyasi-macska képű valódi kandúr három színben pompázva, aki első perctől csodálattal vegyes tisztelettel bámulta a szép budapesti cica-lányt, akinek olyan vakító volt a fényes-fehérsége a zöld fűben.

Ciki lassan körbejárta felségterületét, kerítéstől-kerítésig ballagott mindenre rácsodálkozva. – Ugye mennyi érdekes dolog van itt – kismaflám – mondtam neki. Láthatólag nagyon tetszett neki a padlásfeljáró, azt birtokba is vette, s onnan mintegy trónról figyelte a hódolók érkezését. Átjött a szomszédék vörös macska-testvérpárja. De az érdektelenséget érzékelve rövidesen távoztak. Már alkonyodott. Ciki a megélénkült madársereget, az éjszakai pihenésre hazatérő madarakat figyelte tágra nyílt pupillákkal, táncolt szinte ahogy egy-egy lepke után lendült, amikor hirtelen megjelent Ő. Éjfekete volt, zöld szemei foszforeszkáltak a már majdnem szürkületben, Ő nem félénken nézte a macskaszépséget, nem hatódott meg attól sem, hogy városi cica, Ő tisztában volt saját értékével is, s elég volt egyetlen hosszú kölcsönös pillantásuk.

Mert egyetlen pillanat volt szinte az egész – mindössze azt láttam, hogy félénk kis jószágom mint akit puskából lőttek ki, nyílegyenesen keresztül iramodik a kerten, legalább egy méterrel szállt a föld felett, mögötte ugyan ilyen magasságban a párduc kinézetű éjfekete kandúr, s eltűntek a szomszéd kert málnásában.

A hajsza még egyszer megismétlődött a szemem előtt ugyan így, csak az ellenkező irányban, Ciki visitását hal-
lottam majd csend lett. Sötétbe borult a kert, beestele-
dett, az éjszaka is eljött, sokáig hívogattam cica-
lánycámat, de nem jött elő.

Másnap sem láttam, csak a hajnali, jellegzetes gyermek-
sírásra emlékeztető hangjukból tudtam, hogy fekete lo-
vagja megismerteteti az érintetlen cica-lányt a szerelem-
mel.

Amikor jó idő után előkerült, naphosszat aludt a padlás-
feljárón, csak az alkony vitte újabb kalandokra, a három-
színű kerek pofájú, amolyan tanyasi-macskaképű kandúr
kísérte, reménytelen szerelemmel csüngött rajta tekinte-
tével. Ciki időnként kacéran riszálta magát előtte, de ha
ezt biztatásnak vette, s közelített a hű lovag kapott egy
pofont az orrára. Ezért sem haragudott, nem tágitott a
számára megközelíthetetlen macska-lány mellől. Ciki egy-
re otthonosabban érezte magát, a betolakodó cicákat már
a birtokos tudattal zavarta kerítésen kívülre. Csak ha a
szép fekete lovag jelentkezett hagyott csapot-papot, ro-
hant utána se látva- se hallva, követte kocsí útra, árok
partra. Ilyenkor hiába hívtam, őt hívta a szerelem és
ment szerelmesen.

Letelt a nyári szabadság. Most a hazaindulás okozott bo-
nyodalmat. Megérezve, hogy elhagyjuk ezt a paradicsomot
eltűnt a szomszéd kert dzsungelében és nem tudtam elő-
csábítani. Másnap meg kellett ismételtnem a becserké-
szést. A városi lakás most unalmasnak tűnt a vidéki ka-
landok, vadászatok, vendégeskedések, udvarlások után.
Unottan jött ment a lakásban, s szinte átaludta az egész
napot.

Hetek múlva egyre növekedő hasán megláttam a tavaszi
szerelem nyomát.

Őszi szüretre készültem, amikor Ciki a korahajnali órá-
ban ébresztett, jelezve, hogy közel a szülés ideje. A beépí-

tett szekrény alsó részében volt előkészítve a „szülőszoba” puha ruhákkal. Már két-három napja magyaráztam neki – látva, hogy alkalmas helyet keres – hogy hol kell majd világra hoznia kicsinyeit. Megértette, s ezen a hajnalon odahívott. Három óra volt. Kétségbeesettség látszott a szemén, nyugtalan volt. Lekuporodtam hozzá, simogattam, biztatgattam. Én úgy tudtam, az állatok elbújniak amikor szülnek, magukban akarnak lenni, s csak jóval később hozzák elő bemutatni esetleg gyerekeiket. Szeméremből, féltésből, ösztönük diktálja így. De Ciki kérte, jelezte, szinte rimánkodva karolta át kezem, hogy ne mozduljak el mellőle. Ha el kellett távolodnom tőle, Ő is kijött a helyéről, lábamba kapaszkodott, keserves nyávogással kérte maradjak, s látva hogy maradok, visszafeküdt a párnájára. Fél-négy tájban indult meg szülés. Én legalább olyan izgatott voltam mint Ő. Sosem láttam ilyen közelről még egy kis lény világra jöttét. Fájasai sűrűsödtek, egyre gyakrabban sírt fel, félénken nyávogott, s látszott rajta jól esik neki, hogy ott vagyok és simogatom. Nemsokára kibújt az első kis maszat, egy koromfekete mocorgó. Ciki azonnal a mosdatásában kezdett, nyalogatta, rendbe tette, elhelyezte. Kis szünet következett, majd mint aki meglepődik, újra kétségbeesett nyávogással jelezte, itt még valami mindig nincs rendben, itt még valaki készülődik. A második kicsi lény világra jött hosszadalmasabb volt, ekkor már én is kezdtem elfáradni. Vele izgultam, vele éreztem, neki szorítottam. Lassan már a szüretelésre is indulnom kellett volna, ahol vártak. Ekkor megjelent a második fekete pici kölyök, gyengébbnek látszott mint az első, Ciki és a fáradt kis jövevény megpihentek. Odakészítettem tálkába a tejet, s hagytam, hogy a kis család kipihenje a fáradalmakat. A teremtés, a világrajövetel gyötrelmes, megható, különös élményét.

A szüretelés máskor oly kellemes kikapcsolódást jelentő munkái közben ők jártak a fejemben, nem tudtam másra gondolni, s a munka végeztével szinte rohantam haza.

A család a kis kuckóban pihent. Ciki féltőn átkarolva tartotta két porontyát. Elém jött, s szinte odahívott, hogy nézzem meg mi van neki. Mintha büszkeség látszott volna rajta ahogy dicsértem és simogattam. Pofácskájára szelíd nyugalom ült ki ahogy átkarolva nézte alvó picinyeit. Gondosan tisztogatta őket, s türelmesen tűrte ahogy gyömöszölték miközben szoptak, míg el nem aludtak evés közben jóllakottan. Amikor először kibukdácsoltak a szülő-szobából szelíden visszatuszkolta őket. Mind jobban fejlődtek a pici cicák, az egyik kislány volt, a másik fiú. Az Iculka és Piculka nevet kapták. Amikor már felderítő útukon a nagyszobát is bebóklászták, megindult az élet. Játszott a két kis ördög. Anyjuk gyönyörködve nézte őket, egy-egy viharos hajnali vágójukban Ő is részt vett. Ilyenkor jó néhány kört futottak be a lakásban, majd fel a függönyökön, ahol remekül hintáztak, teljes volt az örület. De olyan imádni valók voltak, hogy semmiért nem lehetett rájuk haragudni. Amikor elfáradtak a játékban a család összegömbölyödött a fotelban, Ciki átölelte őket és úgy aludtak mindhárman nyugalomban békében. A fiatal cica mama kitűnő szülőnek bizonyult.

Piculka – a fiatalúr – nem tudni miért jobban kedvelt. Ő volt a „másodszülött” teltségben, szépségben talán nem érte utol „nővérét”, de rendkívül kedves volt. Szinte alig várta esténként hogy lefeküdjek, felugrott a francia ágy végénél, végig vágatott a takarón, orrát az orromhoz dörögölte és tovább futott játékosan. Ezt egyetlen este sem mulasztotta el. Iculka sosem jött így barátkozni, vagy hízelegni. Mindketten gyönyörűek voltak. Iculka tiszta fekete gyönyörű lány, Piculka fekete „öltönyén” pici fehér csokornyakkendőt viselt és farka fehér pöttyben végződött.

A következő tavaszon Iculkát egy állatbarát család kérte el, Piculkát baráti-szomszédaim erdész fia. Piculka – mi tagadás – kicsit jobban a szívemhez nőtt. Nehéz szívvel vittem fel a pilisi erdészházba. S az is nyomasztott, nem tudtam Ciki „mit fog szólni”, hogy gyermekeit elszakítom tőle.

Amikor megérkeztünk az erdészházba Piculka nem ment le az ölemből, a karomba kuporodva nézte végig az egész napos pakolást, költözés utáni rendcsinálást. Amikor letettem a tágas udvarban – ahol ekkor még más állat nem volt – hogy dolgát végezhesse, Ő beszaladt a házba, s a kandalló előtti hamuba pisilt. Szomorúan jöttem el este, bár tudtam, hogy jó helye lesz és szeretni fogja a fiatal erdész fiú. A pici jószág egész éjjel azon a széken volt csak hajlandó bóbiskolni, ahol én ültem vele karomba tartva – mesélte másnap Zoltán.

Az állatorvos tanácsára Cikit megműtötték, hogy ne szenvedjen a szerelmi időszakok alkalmával. Estére kaptam időpontot a dokitól a műtét elvégzésére. Sokáig kellett várni, Ciki nagyon szorongott, félt, én vele szenvedtem, látva félelmét. – Hagyja itt – tanácsolta a fiatal szimpatikus állatorvos – majd műtét után hazaviszem, lehet, hogy éjjel is lesz akkorra. Éjjel fél-tizenkettőkor hozta kezében a teljesen alélt, fülét-farkát eleresztő altatástól még kába kis jószágot, aki mint egy kötözött sonka úgy nézett ki a hasán lévő kötéstől. Csupa víz volt a kis teste. A nagy csergét terítettem a fűtőtest elé, oda tettem a bódult állatot és magam is mellé feküdtem a padlóra.

Többször is elindult kábulatában, hogy bebújjon a fűtőtest alá, vagy bárhová. Erősen kellett tartani, hogy ne engedjem össze-vissza dülöngélve bócorogni, hogy nehogy valami baja essék. Csitítgattam, simogattam, virradatig nem aludtam egy szemhunyasnyit sem.

Hajnalban kezdett kimenni az altató hatása. Ciki erőtellenül hátrafordította fejét, rám nézett mint ki azt kérdi, mit tettél velem? – s elindult a könny a szeméből. Olyan szomorúan csalódott volt a tekintete, hogy elsírtam magam. Ott sírtunk együtt a padlóra terített meleg csergén azon a hajnalon. Meggyógyulsz kicsi cicám, sírtam el magam. De Ő mint aki nem hisz már senkiben csak ment volna erőszakkal, még erősen dülöngélve, megpróbált fel ugrani a kandalló-párkányra – egyik kedvenc helyére – de visszazuhan ha nem érek oda, hogy elkapjam kábán hátrabukó kis testét. Az ugrás biztosan fájdalmat okozott neki. Meg-

nyugodott, elaludt. Hamarosan kivették a varratokat, az új bundácska benőtte a műtét helyét. Elfelejtettük lassan a megpróbáltatásokat.

Ciki kedvesebb, ragaszkodóbb lett mint valaha volt. Azt mondják a macskák öntörvényű állatok. Ez így igaz, de Ő olyan öntörvényű volt, aki először mindig rám figyelt, és érezte minden rezdülésemen, hogy fáradt vagyok-e, jó-e a kedvem, lehet-e megtenni valamit vagy nem, s teljes mértékben alkalmazkodott hozzám. Egészen fantasztikus volt. Boldog forgással üdvözölt attól kezdve is minden nap, mindig ott telepedett le ahol én voltam, figyelte minden szavam, s tudom, hogy mindent megértett, s néhány év múlva szabályosan kommunikáltunk, én szóltam Ő dünnnyögéssel, morranással, „ah-” méltatlan szusszanással válaszolt. Emlékezetes volt számomra az a szilveszter éjszaka, amikor éjfélkor az ablakban állva a hideg csillagos eget néztem könnyeim át, nagyon magányosnak éreztem magam. Odajött, leült a párkányra, szembe fordult velem, két mancsával átfogta a nyakam és pofácskáját arcomhoz szorította, - mint ki azt mondja -. Itt vagyok, ne sírj! Társ volt. Aranyos, kedves, érző társ.

Esténként szinte türelmetlenül várta azt a pillanatot, amikor nyugovóra tértünk. Ahogy letettem magam, máris a karomba gömbölyödött, fejét belefúrta a tenyerembe és megkezdődött a dorombolás.

De mindig csak a szívem felőli oldalon érezte jól magát. Ha hátat fordítottam, Ő is átballagott a másik oldalra, hogy újra a mellkas előtt legyen. Ha érzékenyebb pillanata volt, ilyenkor esetleg meg is sértődött.

Vajon miért szeretik érezni a leheletünket, szívdobbanásunkat?

Tizenharmadik esztendő s lett, már évek óta nem vittem le a kis ház kertjébe, hogy ne gyötörjem a járműben elszenvedett borzalmakkal, de amikor onnan hazaértem lefeküdt a csizmám vagy cipőm mellé, karjaival körbeölelte, s fehér-fekete pofácskáját hosszan hozzádörgölte a kert illa-

tát és ki tudja milyen emlékeket idéző lábbeli talpához, bőréhez.

Néhány esztendeig idős nagynénémet ápoltam. Az új „lakótárs” felborította Ciki életét. Kellet idő míg megbarátkozott a helyzettel, de aztán minden reggel bement a szobájába, egy-két percet ült az ágya előtt, nézte, majd kiballagott.

Ezek az évek meglehetősen fáradttá tettek, már egy infarktuson is túl voltam. Nagynéném állapota is egyre inkább romlott, több rosszullét, orvos hívás, részemről zaklatottság, kétségbeesett sírás – amikor az egyik rosszulléte után – melyet fél-órányi – minden gyógyító technikám bevetésével enyhíteni sikeredett – kijöttem szobájából, s csendben behúztam az ajtót. Akkor Ciki artikulátlan hangon jajongani kezdett, lábai remegőn szinte kimentek alóla, rogyadozva tett néhány lépést, majd eldőlt. Teljesen kétségbe estem. Még Ő is. Letérdeltem mellé, teljesen tehetetlennek éreztem magam. Késő este volt, orvos már nincs - futott át agyamon – simogatva az állat először rángatózó, majd hideggé váló testét. Kértem, könyörögtem, masszíroztam, de láttam nem tud felállni. Az ágyra tettem, szemén látszott, hogy „nincs magánál” az állat. Nagyot fohászkodtam és a nemrégiben tanult reikis technikával, lassú simításokkal, kezem melegével, minden gondolatommal rá koncentrálni, éjfélig ápoltam őt. Észrevehető volt amikor magához tért, majd az is, hogy jobban lett és elaludt.

Másnap reggel hívtam az orvost. Elmondatta minden részletét az előző napokban is előfordult kisebb rosszullétének, majd a tegnapi esti rohamának, aztán megvizsgálta és azt mondta, - Cikinek infarktusa volt!

Ebben az esztendőben egy reggel amikor reggelijét reklamáta különös hívással kérte, hogy menjek a konyhába, nem akartam hinni a fülemnek, de a kérés megismétlődött: MMAAMAAA! Mondta tisztán, érthetően épp csak picit elnyújtottan. S ez attól kezdve sokszor elhangzott, s

elcsodálkozott mindenki amikor meghallották a számukra is egyértelmű szólást: Mama! De ez csak nekem szólt, ha más érkezett a „hangnem” visszaváltozott nyávogássá, mert a hangja az erőteljes és éles maradt.

Újra tavasz volt. De ezen a tavaszon már üres volt a kis szoba – nagynéném és Édesanyám után. Ciki nem ment be a szobába – ahol valamikor szeretett lenni. Három hónap kellett, hogy valamennyire túljussak az egyedül maradáson. Csak a cicám volt már aki enni kért, karomra simult, tenyerembe bújt esténként. Úgy fürta tenyerembe arcát minden este, mint aki köszönetet mond valamiért.

- Most már csak Te vagy, csak Veled foglalkozom, csak Rád figyelek, - mondtam neki este amikor összepakoltam úgy, hogy minél kevesebbet érezzen meg az utazás előkészületeiből. Miután már második éve nem vittem le Velencére, nem is nagyon gyanakodott. Amikor betettem a cica-kosárba akkor döbbent csak meg, hogy mi is történik. Minden vigasztalásom ellenére ismét végig sírt az utat. Lent hosszabb időre volt szüksége az ismerkedéshez, mint fiatalabb korában. Estére ezért megbékélt. Lent úgy éreztem, ez a nyár tényleg a miénk, kettőnké, s nagyon jól fogjuk magunkat érezni. Így akartam, így reméltem. Az idő hűvös volt, május végéhez képest nagyon hűvös. Befűtöttem a nagy zöld tulipán-mintájú cserépkályhát. Pattogott a tűz, a falak hidegek voltak, a fahasábokat egyre raktam a minduntalan zsugorodó parázsra. Éjszaka Ciki erős zihálására ébredtem. Nehezen szedte a levegőt, hangosan sípolt gyorsan hullámozó mellkasa. Megrémített. Ablakot nyitottam, lázát néztem, vízzel kínáltam. A friss levegőtől kis idő után csendesedett a zihálás. A nyitott ablak párkányon aludt tovább. Reggel kihívtam az állatorvost. Egész nap fekszik – mondtam a rövid időn belül megérkező doktornak. Pár éve, Ciki súlyos sérülésekor is Ő járt itt. A doktor nem volt bőbeszédű, megnézte, - antibiotikumot és vitaminokat adtam neki – mondtá a két injekció után, - s még annyit, nem akar ez a cica még elmenni. Szinte egész nap feküdt, ha felkelt

bizonytalanul, hajlott háttal tett néhány lépést, aztán lefeküdt a hideg kövezetre. Mellétem a takarókat, jelezve, inkább erre, - olyankor szót fogadott. Odakint esett az eső, én hordtam a fát a tűz ébrentartására, s délelőtt, délután aludtunk. Másnap baráti házaspár látogatott meg – kik Cikinek „pótgazdái” voltak egy időben távollétemkor. Aggódva nézték nehézkes, láthatóan fájdalmas mozgását. – Hívd ki újra az orvost – tanácsolta Györgyi. Rendbe jön majd, két injekciót is kapott – válaszoltam reménykedve. De én is kételyekkel teli aggódással néztem kis társamat másnap reggel, s ismét tárcsáztam az orvos számát. Délfelé jött, Ciki az ablakban feküdt, ismét ölembe vettem, ismét injekciók, majd kikísértem az orvost. Amint visszaértem a szobába, Ciki szokatlan dühvel a szemében állt meg velem szemben, s az egy hetes csendje után igen kemény, éles hangon nyávogott rám három-négy „kiáltást”. Csalódás, harag, fájdalom volt ebben a hangban. Tudtomra adott valamit, valami olyasmit, hogy „ezt nem kellett volna,” – vagy „miért tetted, miért engedted meg”, - „nem érted?” Azzal bevonult az ágy alatti vendég matracra és hét napig nem volt hajlandó enni, inni, kimenni. Ha hívtam, elfordította a fejét, feküdt, szemében végtelen szomorúsággal és meg nem bocsátással. Már a második naptól kezdve sírva kértem, jöjjön ki, egyen, betettem a vízzel teli tálkát, legalább igyon – de befordította a fejét a fal felé, s szinte mutatta, hagyjam békén. Nem mentem le a vízhez, nem mentem az üzleten kívül sehová, azt is gyorsan jártam meg, hogy enni valót vigyek magunknak. De Ciki semmihez sem nyúlt. A hatodik napon kijött, jobbra-balra dőlt, néhány lépés után lefeküdt. Nem volt ereje semmihez. A nap folyamán el sem mozdultam mellőle. Ha vízzel kínáltam, fél lépésnyit arrébb kúszott és elfordult. – Mivel vétettem ekkorát Istenem? – kérdeztem. Simogattam, már nem volt ereje ez ellen tiltakozni. Minden fájdalmam kisírtam ezen a napon, talán a tél végi gyászomat is most sírtam ki igazán Édesanyám elvesztése miatt. De a cicámhoz beszéltem, őt kértem, neki szólt minden bocsánat kérésem, biztatásom. Este nem bírtam

tovább. Már nem mozdult, nem reagált, olyan volt mint aki nincs is itt. Felhívtam az orvost, - nem bírom tovább látni, hogy megpróbál felállni, de nem tud, nem eszik, nem iszik, nem tudom szenved-e, - mit tegyek - elaltassuk? Ma este nem tudok kimenni már, kutya-oltások vannak, majd reggel odamegyek - mondta a doktor. - Hátha reggelig történik valami - mondtam erőtlenül. Mellette feküdtem le a padlón lévő takarókra. Megköszöntem neki a tizenhat esztendő, amit kaptam tőle, a sok szeretetet amit kaptam tőle, azt az ajándékot, ami Ő volt. Most miénk lett volna a nyár, csak kettőnké - sügtam neki. Sírtam, sírtam, s fájdalommal láttam, hogy szeme sarkából lefolyik egy könnycsepp. Egész éjjel simogattam nagyon gyengéden, hogy ne legyen nehéz a kezem a kicsi beteg, öreg cica-test számára Reggelig nem történt semmi. Gyenge kis lélegzetvétele jelezte csak, hogy él. Az orvos nem érkezett. Belőlem úgy folytak a könnyek, mintha sosem akarnának elállni. Tíz óra tájban hívtam fel a doktor számát. Felesége vette fel a telefont. - Várta a férjem reggel, hogy jelentkezzen - mondta, hogy nem változott-e a cica állapota. Nem - sírtam a telefonba - de az elhatározás is igen fájdalmas mondtam, - megértem, ismerem ezt, mondta az állatorvos felesége, aki velem sírt. Küldöm majd a férjem, ha hazaérkezik - mondta. Ekkor kimentem a kertbe, a kerítés mellett elkezdtem a fűvet nyírni, hogy csináljak valamit, mert annyira fájt már ez az állapot, hogy úgy éreztem nem bírom tovább. Mindenki elment, mindenki itt hagyott! Most még ez a kis állat is elhagy - nem bírom tovább. Vágtam a csalánt, folytak a könnyeim - s akkor hirtelen meg kellett fordulnom. Ciki ott ült mögöttem a verandán és nézett. „Megbocsátok” - mondta a tekintete. Cikikém - kicsim. Olyan boldogság járt át, hogy azonnal berohantam a telefonhoz, s eufórikus hangon mondtam, nem kell jönni a dokinak, a cica kijött a házból. A doki már hazaért, s az addig szófukar orvos beszélni kezdett, hogy a cica lelki beteg, - értette, érezte, hogy mit döntöttünk este a telefonbeszélgetéskor - és azt jelzi, hogy Ő nem akar még meghalni, csak szerete-

tet akar, mert csalódott bennem, hogy én engedtem, hogy őt másodszor is „bántsák”, s nem injekcióra volt szüksége, hanem az én szeretetemre és figyelmemre. Most valószínű majd enni is fog. És Ciki ivott, én friss csirkemájért rohantam – evett és élt. De visszahúzódott, került, egy-egy ritka alkalommal jött csak oda hozzám egy-egy rövid jelzésre, hogy na egy kicsit még..., aztán elvonult.

Ez a visszautasítása mély lelki, de szinte fizikai fájdalmat is okozott. Nehezen elviselhető volt.

Olyan volt a viselkedése, mint aki azt próbálja nekem megmutatni: - látod, milyen az amikor nem engedik, hogy szeress? Istenem ez a kis állat tanít?

Hálás voltam, hogy a nyarat együtt töltöttük. Félttem a hazaköltözéstől augusztus végén. Megszerveztem, hogy csendes, légkondicionált kocsiban hozzanak bennünket haza, úgy, hogy az ölemben tudjam tartani, magamhoz ölelni. Így talán nem volt akkora trauma neki mint kósárba zártan, a hangos Zastawában megtenni a haza utat. De az élet úgy hozta, hogy ifjú szomszédaimnak „menedéket” nyújtottam otthonunkban több mint egy hétre. S a nyugalomra vágyó, beteg és öreg cicám ezt már nehezen viselte. Még itthon is kihútam budapesti orvosát, akiben olyan mérhetetlen állatszeretet van, hogy mindig nagyon bíztam benne - mondta, hogy ne hibáztassam magam, a cicának a veséje tulajdonképpen már felmondta a szolgálatot, nagyon idős és néhány napon belül csendesen el fog aludni. A néhány nap nehéz volt, mert nem tudtam csak vele foglalkozni, - Ő kimenekült az erkélyre a kis házikójába, csak akkor fogadta el, hogy behozzam amikor heves szél rázta az erkély növényeit, s lehűlt a levegő. Akkor ott maradt a csérgén a szobában, ahová mellé feküdtem. De hajnalban ismét kikúszott. Az ereje egyre kevesebb volt. Enni már egyáltalán nem evett. A család találkozóra kért - egy éve lassan, hogy nem látuk egymást. Nehezen, de igent mondtam az elmenetelre, talán jobb lesz Cikinek is a csend. Vendégeim is elutaztak aznap. - Megbocsátja Ciki, hogy ott hagytad egyedül - kérdezte unokaöcsém. - nem hiszem, és nem is fog meg-

várni, futotta el szemem a könny. Estefelé értünk haza. Ciki a hálószoa ajtónál találtam amikor hazaértünk. Élt. Gyengén megittam két kortyot tudott elfogadni, ott maradtam mellette a takarón, és családnak, vendégeimnek mondtam, - ne haragudjatok, most már csak Ő. Csak Őrá tudok figyelni, csak vele tudok foglalkozni. Éjjél után elaludtam néhány percre. Fájdalmas sírása ébresztett. Azonnal a kis tisztagyapjú fekhelyére helyeztem, s azzal együtt az ágyra. Betakartam, simogattam, s újra megköszöntem neki mindent. Mindent. A cicám nézett, a szemében valami mosolygós megnyugvás jelent meg, és néhány másodperc múlva szinte alig érezhető „dagasztással” a kis lábak elindultak „felfelé” a mellkasomhoz támaszkodva mint amikor a kis cica anyjához bújik. Néhány perc volt csak az egyenletes, inkább csak érezhető mint látható mozgás, aztán megálltak a lábacsák, megállt a lélegzete, s megállt a tekintete rajtam.

Sokáig meleg volt még a kis test, fehér takaró borította. Másnap délelőtt a kétszáz évesnél is idősebb gesztenyefa alatt temettem el, fejénél és lábánál kék harangvirág bólogatott.

Bp. 2006. szeptember

Galamb-lélek

A hűvös szél végigszáguldott az Alkotás úton, ahogy le szálltam a 39-es buszról. Néhány méterrel odébb ballagtam ahol átszállásra kellett várakoznom. Szürke volt az utca, a járdák, az ég, a házak. Szürke volt minden, vagy csak a látásom, ezen az ősz elői késő délutánon. Szemben álltam a Déli Pályaudvar márványlapjaitól lehántott, vedlett oldalával.

A gyér számú várakozók elkoptam mellőlem amikor megérkeztek a 21-es buszok. A személykocsikat is megállíthatta a Moszkva-tér utáni lámpák piros jelzése, mert

hosszú másodpercek óta üres volt előttem az úttest három sávja. Gondolataim a délutáni esküvő szertartásának megható pillanatain időztek, aztán tovaszállt mint a szél által továbbított falevél. Időnként a Nagyenyed utca kanyarját pásztáztam tekintetemmel, nem fordul e le a várt busz, de sehol semmi.

Ha lehetett kerültem ezeket a megállókat, a Déli előtti megállók örökös tömegét és a szinte kartávolságra elhúzó kocsik sorok áradatát, de még ezt a némi távolságot biztosító túloldalt is. Lehangolt, nyomasztott, vagy ingerültté tett mindig ez a hely.

„Nálunk a földön járnak” tévedt tekintetem az óriás plakátra a Déli Pályaudvar – jóindulattal üzletsornak nevezett bódéi fölött.

Nem a plakát volt amire figyeltem, hanem egy galamb, aki fejjel nekirepült a reklámtáblának.

Nekirepült, s úgy éreztem, hogy az út hat sávján át is halom, ahogy koppan kis feje, s csőre amitől kábultan, bizonytalanul lerebbent az út szélére.

Két-három másodpercig tétován állt a járdaszegély mellett az úttesten. Majd egy-két lépést tett előre, oldalra, majd újra előre és újra oldalra. A buszra várakozók közül fiatal lány lendítette lábát a galamb felé. Talán jót akart – reménykedtem, - hogy felszállásra biztassa a kicsiny tétova állatot, mert ekkor a Nagyenyed utca felől szabad jelzést kapva elindult két-három autó. A madár nem repült fel, még a rebbenéssel sem próbálkozott, hanem még beljebb araszolt, egyik sávból a másikba, mint egy kis bizonytalan öregasszony, aztán megállt. A kocsik egymástól jó néhány méter távolságban haladtak, s a galamb eltotyogott az első közeledő felől az üres sávban, majd amikor ott haladt át autó, akkor volt ideje visszatérni. Még szerencséje volt, s talán az autók is tudtak még rá vigyázni. Torkomban erős szorítást éreztem, s már nem mertem odanézni. Három útsáv és elválasztó korlátsor volt köztem és a felszállni képtelen madár között. Egy villamos is épp belekúszott a képbe. Amikor elhúzott a sárga szerelvény mégis átnéztem félve, hogy ott van e még. A galamb ott állt

továbbra is, s bizonytalan és tétova tipegésekkel tett egy-egy lépést, kis fejét mintha segítséget kérne, lassan értetlenül, vagy megadóan fordította a magasba. De az előbbi pillanatok csak szünetet jelentettek. Szorongva néztem az Alkotás utca Bach csomópont felől érkező, piros lámpáknál várakozó jármű tömegre.

Szállj fel, szállj fel, suttogtam –menni fog, küldtem neki a biztatást. Siess! De a kis galamb nem úgy álldogált ott mint aki ezt meg tudná tenni, mégis reménykedtem.

Minden piros lámpa egyszer zöldre vált – most ez borzasztóan gyorsnak tűnt. S a metálszínű, sötétkék kocsi-csorda mintha rajt pisztolyt sütöttek volna el felbőgette motorját és száz löerőkkkel lódultak neki az úttestnek, mely mindhárom sávjában szabadon feküdt előttük, csupán egy tétova, ütéstől kábult kis galamb állt mint halálra ítélt a kivégző osztag előtt. Most már nem bírtam odanézni, fojtogatón éreztem, hogy rövid fohászmom nem mentheti meg a kis jószágot. De a remény odafordította mégis tekintetem, s abban a pillanatban kapta el az egyik autó eleje, megpördült a gyenge, ártatlan jószág, a másik autó elé dobódott, majd a harmadik sebessége sodorta ki a padka szélére. Fogaim mélyen számszélébe vájtam, hogy ezzel megállítsam könnyeim kibuggyanását. Eredménytelen volt.

Az autók elzúgtak nagy sebességgel. A padkaszéléhez csapódott kis madár szárnyai ekkor egy pillanatra az ég felé emelkedtek, mintha szállni készülne – talán csak a légáramlat emelte meg – aztán a kis élettelen test ott maradt mozdulatlan.

Az autók elrobogtak, cserbenhagyásos gázolásért senki sem állította meg őket. Hiszen „csak” egy galambot ütöttek el! Csak egy galambot, aki talán fiatal volt és repülni tanult, talán épp a civilizáció ártalmaitól mérgeződötten repülve kapott agyarázkódást.

Állatok Angyala – vidd magaddal madár lelkét – s remélem a szárnyak felemelkedésével ez meg is történt.

Emeld fel kicsi lelkét – Galamb-lelkét!

A buszom megérkezett, bekucorogtam a sarkába, s hagytam hogy folyjon a könnyem. Néhány könnycsepp szomorúan egy kis állat-életért.

Budapest, 2004. szeptember 25.

Frédike

A gyerekek mind elhagyták a szülői fészket. Utoljára a legkisebb, a leány kelt szárnyra, hogy megkezdje önálló életét a fővárosban a párjával. A két öreg egyedül maradt. A nagy lakást egy egyszobás, kicsi étkezős otthonra cserélték, - elég lesz ez már nekik – mondták. Néhány évig még lejártak nyaranta a pici víkendházba, ami szemben volt a tóval, melynek partjára még le-le üldögélt az öreg a horgászbottal, nem is annyira talán a halfogás reményében, mint pusztán azért, hogy nézze a vizet, a nádcsomó mozgását, hallgassa főleg tavasszal, vagy őszelön a csendet. A ház előtt hatalmasra nőtt a fenyő, kis virágágyások húztak csíkot a járdaszegély mellett, hátul a ház mögött néhány sor szőlő-tővel, öreg terebélyes cseresznyefával volt ékes a kert.

A pincében, mely olyan kicsinyke volt, hogy ha valaki lement a bennlévőnek fel kellett jönnie, három ügyes kis gönci hordó várta a szüret eredményét.

Valamikor nagy élet zajlott itt a tó partján, a hatvanas évek közepén nagyon divatos hely volt hétvégi kirándulás gyanánt a tiszta vizű tó, ami közel volt a városhoz, ahol vitorlás iskola volt az ifjúságnak, kajak-kenu edző pálya-ként is működött, s egyszerűen csak szerették az emberek. S élénk volt a kis ház élete, a fiúk megnősültek, s jöttek sorban az unokák akik nagyon élvezték ezt a szabadságot, a Mama sütötte lángosokat, a bográcsban főtt gulyásokat, esténként a szalonna sütést. A lány is hazahaza jött férjével, mert mindketten szerették ezt a vadas, aprókertes házakkal sorakozó tópartot, ahol mindenki

ismerte egymást, s ahol nyaranként egy jó halászlé mellett a hosszú asztalnál ülhetett a szabadban az egész család a Mama, vagy a Papa születésnapján, vagy más sátoros ünnepeken.

De egyre csendesebb lett minden. A látogatások is gyérültek ahogy nőttek az unokák, mindenki élte a maga életét. S az öregek is elfáradtak. Már teher volt a kis szőlő megművelése, a kert rendben tartása, mind rövidebb időre csökkent a nyári „nyaralási” szezon, s mind hosszabbak lettek az ősztől tavaszig tartó téli időszakok.

Az öregnek jutott először eszébe, hogy kellene valami kicsi jószág, valami kis élőlény, ami a hosszú téli napokat vidámabbá tenné a panel ház hetedik emeleti lakásában.

Egy papagáj legalább mondta a Mamának. A tóparti egyik szomszéd madárkereskedő volt a városban. Neki említették ötletüket. A kereskedő ezt nagyon helyeselte, s ígérte, hogy egy olyan fiatal fiú papagájt fog nekik adni, aki garantáltan könnyen tanítható lesz, és beszélni fog.

S nem sokára ment az üzenet, hogy lehet mennyi a madárkáért.

Az öreg szerette maga körül az állatokat, amikor rövid ideig bérházban laktak legalább akváriumnak kellett lennie a lakásban, de nem sokáig bírta a bérházak zártságát és kertes házba költözve nyulakat, galambokat, japán kis kakasokat szerzett be a kutya és a cica mellé.

Most hát egy kis pici madár pótolta valamit mindabból ami a természetet jelentette számára. A papagájt Frédinek keresztelte, egyszerű kis kalitkát kapott, s a Papa ettől kezdve beszélgetett az ifjú családtagnak. S Frédi figyelt. Odaült szorosan a kalitka rácsához, ha a Papa rekedtes, mély hangján hozzá beszélt, mert ebből a nyelvoktatásból sok-sok szeretet áradt, s a kis jószág mindezt pontosan érezte.

Az első szavak amiket utánozott a reggeli üdvözlések voltak: Jó reggelt Papa! Jó reggelt Papa! Majd: Jó reggelt Mama! Jó reggelt Frédi. Később az unokák is köszöntve lettek, kibővült a reggeli névsor, s már így hangzott: Jó reggelt Papa, jó reggelt Mama, jó reggelt Frédi, jó reggelt

Gyurika, jó reggelt Ákos, jó reggelt Árpi. És a Papa énekelni tanította, s az akkor idők divatos Rock-fesztiváljának dalát „énekelte” Frédi, s bár nem Almási Éva, Presszer Gábor és a többiek hangján, de sokszor és szinte élvezettel ismételtette: „ringasd el magad, ringasd el magad, „hanincsaki” – mondta egybe a szavakat – mert hát Ő így hallotta, - hanincsaki - és itt mindig megállt, rövid szünet következett, - és folytatta: ringasd el magad! A dal a Papa öreges hangján szólt, mintha Ő maga énekelte volna. És jöttek más dalok is, és gyakran együtt mondták az énekek szövegét. Lassan sok mindenre figyelmeztette a Papát, vékonyabb hangon, például ha boltba ment: „itt a százas”, vagy reggelenként „itt a tiszta gatyá”.

Egy alkalommal „albérletbe” kellett adni Frédit a gyerekekhez. Egy hétig volt távol, s amikor hazakerült, a reggeli köszöntés kicsit másképp hangzott: az ismert jó reggelt Papa, Mama, Frédi, Gyurika, Ákos után mindig megtorpant, és az Árpi nevet kissé lefojtva, kissé mérges hangon mondta: Árpi meg beszart. (Hát ez az ottani helyzetet jelentette.)

Tavasszal a kalitka is költözött a nyári kisházba. Itt aztán volt élet, madarak csiripeltek körötte, kuttyák ugattak az utcán és szomszédokban, és menetrend szerűen megérkezett Miska macska is, aki a nyarat mindig az öregekkel töltötte, nagyon kedves ragaszkodással, ősszel valahová a közeli hegyoldal pincéihez vonult talán. De a nyári tartózkodási helye és családja mindig a két öreg volt.

És innentől bővült a repertoár is. „Miska macska bántja Frédit”, figyelmeztette magát a Papa hangján. Ezt néha nem túl intelligensen cifrázta: Kurrrrrrrrrvamacska bántja Frédit.

Egy kora nyári időn a Mama kórházba került, s a Papa ellátását lánya vállalta, s férje is örült, hogy a tavon lehetnek, s végre egy csendes horgász-hetet programozhat magának a pesti nyüzsgés, hajszoiság után.

Harmadik napja lehettek a házban hármásban, bocsánat négyesben Frédivel, amikor egy reggel az asszony a

madár köszöntésére ébred. Sosem értette meg igazán a papagáj beszédét, s így nem is igazán hitte, hogy nemcsak a gazdája érti a madár-csevegést, hanem esetleg más is, netán Ő is.

De ez a köszöntés Apja hangján, bár rekedten és öregesen, de teljesen érthetően szólt. És a reggeli köszöntés felsorolásában a család apraja nagyja benne volt, aztán egy népdal sorait dünnyögte, csendesen. Majd így folytatja: „mit csinálsz Lajos, horrrrrrrgászni mégis Lajos? Mitttt csinálsz??? ...Ringasd el magad, ringasd el magad, hanincsaki ... ringasd el magad! S olykor magát is elringatta, mert a dalolászás után lehunyta szemét is szundikált.

S attól kezdve minden reggel megkérdezte, mit csinálsz Lajos, horrrgászni mégis Lajos, mit fogtál Lajos? Miska macskától is óvott mindenkit, ...míg Frédi szép volt..., borotválkozz meg ... mondta a Papának, és halkán emelte hangját ...hej halászok, halászok....!

A szókincse bővült, a nyelv-órákat figyelmesen hallgatta, minden szó a Papa hangján és kiejtésével hagyta el a madár-torkot.

Aztán a Papa egyik ősön beteg lett, nagyon gyengült, keveset beszélt a madárnak. A madár is csendesedett, néha szomorúan mondogatta kedvenc dalát: ... ringasd el magad.

Papa már több időt töltött kórházban, mint otthon. S következő tavaszon már nem a nyári kisházba, volt a leköltözése, hanem az örök mezőkre.

Frédi soha többé nem szólalt meg a Papa hangján. Viszont rikácsolt, artikulátlan hangon rikácsolt a nap nagy részében. A Mama hiába próbált vele beszélni, csitítani, a válasz rikoltozás, rikácsolás volt.

A Mama számára elviselhetetlen lett a madár viselkedése, s testvére gyermekeinek ajándékozta, akik kérték és vidékre szállították a kis kalitkában Frédit.

Ott ugyan nem rikácsolt többé, de más hangot sem adott ki. Néhány napig magába zárkózottan gubbasztott, míg egy reggel halva találták a gyerekek.

Frédi a Mestere után ment, ... talán valahol most is ott van mellette és együtt éneklik: ... ringasd el magad, ringasd el magad, hanincsakiringasd el magad!

Maci és Mici

A faluba bekanyarodó úton véletlenül, kerékpározás közben vette észre az esőtől elmaszatolódott papír táblát: paprika-paradicsom kapható.

Kapóra jött a dolog, megállt kerékpárjával és megnyomta a vaskapu kilincset. A kapu nem volt zárva, az ajtó engedett, elindult befelé a csendes udvaron. Ekkor hirtelen szépnövésű zsemleszínű, okos szemű kutya termett előtte. Nem ugatta meg, csak határozottan megállította és szemrevételezte. A lány kezét nyújtotta felé, mindkét tenyerét mutatva, nincs nála semmi, s jelezve, hogy barátsággal jött. A kutya mindkét kezét megszagolgatta, még egyszer jól megszemlélte, majd „engedélyt adott” a továbbhaladásra.

Jó napot – köszönt be az üveg verandás házba. Semmi nesz. Újra köszönt. Jó napot kívánok. A kutya mellette állt – megkérdezte hát az állatot, hogy hívnak Téged? Majd óvatosan megvakarta füle tövét – tudta, hogy az állat elfogadta, azzal, hogy hagyta, hogy bizalmasan simogassa a nyakát.

Néhány percig kettesben voltak az udvaron a bejárat előtt, hátul a hosszú kertben sem látszott senki. A harmadik köszönésre jött elő egy majdnem szinte derékig hajlott hátú idős asszony. – Bocsánat, de nem tudtam letenni a munkám, s nem is hallottam meg az előző köszönést – mentegetőzött. – Ki van írva ... kezdte a lány, de a néni szinte befejezni sem hagyta mondandóját, nem kedveskedő, de mégis kedves szelíd hangon mondta, -igen

kertészetünk van, s árulunk paprikát, paradicsomot, uborkát, mindent, amit magunk megtermelünk. Reggel a lányomék már elvitték a termést a fehérvári piacra, én pedig a betévedőknek hozom amit kérnek. Azzal elindult, hogy uborkát, paprikát szedjen a lány számára. Szomorúság és zavar fogta el a lányt ahogy utánanézett a meggörnyedt kicsiny alaknak. – Segíthetnék leszedni? – sietett a néni után. – Nem, nem, mindig én szoktam, hárította el. A lány tétován megállt, a kutya újra odaállt mellé, testével szorosan neki támaszkodott, s fejének mozdulatával jelezte: addig vakargathatod fülem tövét amíg itt várakozol. – Megkedvelte Maci – mondta a kertésznő, ahogy visszaért a tál friss zöldségével. Macinak hívják? – kérdezte a lány. És a kertész nénit, hogyan szólíthatom? – Ida vagyok válaszolt csendesen az asszony sors-adta alázatos testtartásából kicsit felemelkedve. – Maci távolság tartó, bár barátságos nem igazán szokta magához engedni az idegeneket – folytatta, főleg nem az első alkalommal. A kerítés mellett ekkor egy vékony, fekete – fehér cica tűnt fel, lassú, kissé kigyózó vonaglással közeledve, hátát a kerítéssel vakartatva. – Ő meg aztán végképp megközelíthetetlen. Ő senkinek sem engedi meg, hogy megsimogassa – szolt a lányra, amikor látta, hogy az széles mosollyal a macska felé indul. Egyetlen barátja Maci, Ő a védője, anyja, nevelője, barátja – mondta Ida néni miközben lemérte a reggeli harmattól még nedves uborkát és a jó illatú paprikákat. A lány érezte, hogy nem bőbeszédű a kertész néni, csak az állatokkal kapcsolatban feltett kérdéseire válaszolgat, s azt megérezve, hogy az új vásárló állatszerető ember. S a lány nem is akarta elfogadni azt a tényt, hogy a cica senkinek nem engedi megsimogatni magát és azonnal elmegy, ha közelítenek hozzá. Lassú léptekkel indult el a kerítéshez támaszkodó, de figyelő jószág felé. Egészen halkán, suttogva beszélni kezdett hozzá, – Te ki vagy? S miért félsz az emberektől? Nagyon szép vagy, megengednéd, hogy megsimogassalak, csak egy pici simítást. Nekem is van cicám, ilyen szép mint Te vagy, s Ő is nagyon félénk. Míg suttogott lassan haladt előre. S a

macska egyetlen tétova lépést tett a kis fészter irányába, aztán megállt és figyelte a közeledő alakot. Nem mozdult. A lány már egészen közel ért, Ő is megállt és a suttogó ismerkedés tovább folytatódott. Ida néni eközben bement a házba, hogy váltópénzt hozzon ki, s látszott, hogy megtorpan a meglepetéstől amikor meglátta, hogy vásárlója a cica mellett áll, beszélget hozzá és a kis fekete-fehér fejcskét simogatja. A kutya is mellettük állt, mint ki felelőssége teljes tudatában engedélyezi, hogy védencét idegen kezek érintsék. – Ez hihetetlen, sosem engedi – erősítette meg Ida néni a már előzőekben közölt állítását.

A bemutatkozás jól sikerült, s a lány minden héten megjelent az útkanyarulatába simuló háznál, hogy egész hétre megvásárolja a valódi paprika-illatú paprikát, a paradicsomot, s mikor éppen minek volt szezonja. A kevés beszédű Ida nénit mindig rábírta egy kis társalgásra. Maci a kutya mindig csendben jött elé, majd szorosan a lány lábához támasztotta rőtbundás testét, farkával jelezte, hogy örül a látogatásnak, majd szinte mutatta hol vakargassa. Aztán Ida néni férjét is megismerte, aki barátságosnak nem mondható komorsággal, általában félig érthetően köszönt vissza, s többnyire a tőről jött meritő hálóval a vállán. Őt azzal próbálta barátságosabbra hangolni a lány, hogy mindig érdeklődött a halfogás eredményéről, így ha nem is lett nagyon barátságos, de nem volt elutasító sem az öreg. A férfi valamikor jóképű, jó kiállású férfi lehetett, s még most is, talán hetvenes évein túl – is őrizte a férfias sármot. Úgy gondolta, megérti a férfi mogorvaságát amikor ránézett a gerincében mélyen meghajolt aszszonyra, s átvillant gondolatain, vajon miért bünteti őket a sors, s vajon hogyan él egymás mellett ez a két ember? Egy alkalommal Maci nem ballagott elé csendes barátságossággal amikor megérkezett. A lány egyenesen hozzá sietett, hogy üdvözölje a fekvő állatot, amikor meglátta, hogy nagy nyílt seb éktelenkedik az oldalán. Ekkor beszélgetett először hosszabban az öreggel, aki elmesélte milyen baleset érte az állatot. Ebből az elbeszélésből sugárzott, hogy az öreg mennyire szereti a kuttyját és a

Micit is. Kizárólag nekik járt halat fogni a tóra, hogy a friss hallal etesse a két kedvencet. A halfogás általában délutánonként történt, s Maci mindig elkísérte a gazdát. Mellette ült, amíg az öreg a meritő hálóval bűvészkedett, „segített” is neki, amiben tudott. Ez annyira kedves volt, hogy a lány ettől kezdve még nagyobb tisztelettel nézte az öreget, s még kedvesebben köszöntötte, vagy próbálta szóra bírni azon ritka alkalmakkor amikor otthon találta. Többnyire a tóparti úton futottak össze, amikor az öreg és a kutya „halászni” indultak, a lány pedig kerékpározott. Ilyenkor mindig leszállt a kerékpárról és két-három mondat kimondására kényszerítette az öreget.

Egy másik alkalommal Ida néni nem jött ki a többszöri szólításra sem a házból, majd nagy sokára megjelent az öreg. – Ida nénit keresem. – az öreg röviden válaszolt, – kórházban van. Mi történt? – kérdezte őszinte aggodással. – Megoperálják – volt ismét tömör a válasz. – S mivel a lány várakozóan állt és nézett rá, nagy nehezen folytatta, agyműtétet csinálnak rajta, mert már annyira remeg a keze,... és – szóval megoperálják a fejét, mert talán még tudnak segíteni – fejezte be lehangoltan az öreg. De még ezt a lehangoltságot is csak nehezen lehetett megkülönböztetni az állandó beszédmódjától, csak egy leheletszerű különbség volt ez, de különbség volt. – Lehet, hogy a lelke mélyén nem is a feleségére haragszik ez az ember – gondolta a lány. Az öreg megszédte a zöldfélét és kurtán közölte az árát, a lány érezte, nem akar tovább beszélgetni.

Nézte az öreg széles vállát ahogy elindul a veranda felé, röviden elkészönve. Aztán a kutyát, aki szomorú tekintettel feküdt a háza előtt és nem mozdult. Mellette Mici ült gömbölyű háttal, mint aki osztozik ebben a csendes szomorúságban. Olyan árvák – gondolta a lány – pedig eddig sem volt vidám soha ez a ház.

Egy két hétre rá újra arra ment, hogy meglátogassa az öreget, érdeklődjön Ida néni állapotáról. – Túl van a műtéten, elég jól van, jövő héten haza jön – mondta – szinte bőbeszédűen az öreg. Kezének reszketésén viszont nem tudtak segíteni – tette még hozzá.

Legközelebb amikor újra felkereste őket, eléggé megdöb-bent, hogy Ida néni indult a kertbe a nyárvégi, lecsónak való paprikáért. A lány nem akarta engedni, ajánlotta, leszedi ami kell – de Ida néni azt mondta, - megyek én – amíg bírom. A lány kérdezgette a műtétről, a hogyan-továbbról. S azt is megtudakolta, ilyen betegen miért kell még foglalkozniuk a kertészettel, ha van lányuk és vejük, ők miért nem segítenek be ebbe a nagy munkába. – Meg van azoknak a bajuk a városba – mondta Ida néni megér-tően. Jövőre már biztosan nem csináljuk, mondta az idős asszony, akinek erősen remegett a keze, meghajlott hátú törékeny alakja, mint a mély tisztelet jele, vagy a „Miért?” fájdalmas kérdőjele állt a dísztelen udvaron. A lány leg-szívesebben megcsókolta volna a remegő kezét, amikor közösen berakták az árut a nagy nejlon-szatyorba. – Mi-ért szégyellünk oly sokszor bármit is kimutatni abból amit gondolunk – villant fel benne. Gyengéden megfogta az asszony vállát, biztatást igyekezett adni a szavaival. Egy hét múlva szeptember – vajon látom-e még őket, jövő nyáron is? – gondolta a kapu felé ballagva. Maci kísérté a kapu felé, s ez alkalommal Mici is csatlakozott a kíséret-hez. A két állat is mintha ugyanezt kérdezte volna, ahogy ránéztek amikor becsukta maga után a vaskaput.

Beköszöntött az ősz, a lány már nem járt le hétvégeken a tóhoz. Aztán elmúlt a tél, s mert a természet mindig tudja mi után mi következik, megérkezett a tavasz is.

A tavasz mindig gyomnövelő serénységgel érkezett a kert-be, rengeteg feladatot adva. A tél után a kisház és a kert annyi erőfeszítést igényelt, hogy minden erejét igénybe vette a lánynak.

De a májusi hétvégén kiállításra indult a Kápolna Galéri-ába, ami szemközt volt éppen a kertészék házával. Tavaly nyílt meg ez a kápolna is galériaként – nagy öröme-re – mert mindig szeretett volna bebocsátást nyerni a kápolna udvarára, de az évtizedek óta kizárta a külvilágot. A festő tulajdonos halála után viszont működni kezdett mint ga-léria, kortárs festők képeit mutatták be a hangulatos fe-

hér falak között. A kert melyen keresztül kellett menni, hogy oda eljusson az ember – picinysége ellenére csupa meglepetés volt, kis lugasok, szobor-torzók, öreg köcsögök, végtelenül öregnek tűnő borostyán-indák között, kis mélyedésben üldögélő öreg harang ült meglepetésként. Szóval nagyon tetszett neki ez a milió, s örült, ha szerét ejthette, hogy kiállítás apropóján a Kápolnába menjen, ahol ráadásul igen jól összebarátkozott a festő lányával, ki mindezt a bájos kis épületet és kertet megnyitotta és üzemeltetni kezdte a világ előtt.

A május végi szombat délután egészen melegen sütött a nap, ahogy a kápolnához ért. De előtte a kertész-ház felé nézett. Rossz sejtelve támadt amikor a házfalára kiírt karton papíron meglátta a feliratot: Eladó! Nem egy, hanem legalább három felkiáltójellel látta lelki szemeivel a betűket. A kapu zárva volt, az udvaron sem Maci sem Mici sem volt látható. Besietett a Galériába. – Eladó a kertész-ház? Történt valami? – kérdezte félve a választól. – Meghalt Ida néni? – Igen. Elmentek mind a ketten – kapta meg a megdöbbentő választ a Galéria tulajdonos asszonytól. – Hogy hogy mind a ketten? – kérdezte hitetlenül? – Ida néni meghalt. Röviddel rá a férje agyvérzést kapott, lebénult, tolószékbe kényszerült. Beadták egy otthonba, s talán három hét sem telt el, s az öreg elment a felesége után!!! Hosszú csend ült a meleg napos, vadregényes udvarra. – Mi van a két társukkal, Macival és Micivel? – kérte nehezen formálva a szavakat, s most már nagyon nyugtalanul. – Ez is nagyon szomorú – válaszolta a festő lánya. Mici itt van nálunk, hozzánk menekült, nagyon beteg, egy mély nyílt sebbel jött hozzánk, - most már talán megmarad, de jó ideig azt hittük ezt nem éli túl. A mellkasából egy részt kiszakítottak. A nyers hús lógott rajta amikor átmenekült. – Mi történt? – Mi történt? – mondjad már – rimánkodott a lány. – A kutya és a cica a házban maradtak a két öreg halálát követően – kezdte az asszony. A kutya, - ahogy megszokta az öreggel, egy héten háromszor délután leballagott a tóra, s megpróbált halat fogni, és hozta a cicának. Egész ősszel Ő

látta el a védencét, és saját magát is persze. Szilveszter jött. A kertész-ház melletti új puccos házban, szilveszteri bulira készültek. Petárdákat durrantottak az okos fiatalok. Az egyik petárda a kutya közelében robbant, amiktől szerencsétlen állat olyan nagyon megrémült, hogy átugrotta a magas kerítést, elvágta a tó-északi partja felé, s többé nem jelentkezett. S ez után láttuk meg a sérült kis jószágot Micit, azóta velünk van, talán soha nem gyógyul meg teljesen, de szeretjük és ellátjuk.

A lánynak nem volt kedve a kiállítás megtekintéséhez. A történet mély nyomot hagyott benne. Az emberi ragaszkodás, az állati gondoskodás, az ember és állat kötődése, s az állati emberek viselkedése – ezekkel a kérdésekkel kapcsolatos gondolatok futottak végig benne, ahogy balagott haza a tó partján – szemei a nádas mellett az öreg alakját idézték, ahogy megy mackósan merítő hálóval a vállán, oldalán Macival a szép vöröses-zsemleszín okos jószággal, aki a megszokott napokon halat ment fogni megmaradt társának Micinek amikor árván maradtak. Könnyek folytak végig arcán. Egy ház eladó – ennyi a történet. Ennyi az élet. Az állat-lét is.

Sün-jel

Beesteledett. A beteg elfáradt, elnézést kért, hogy nyugovóra tér. Szükségtelen volt elnézést kérnie, hiszen társa megértette őt. Kicsit szemérmesen megsimogatta kezét, egy gyöngéd puszit adott a homlokára – jó éjt kívánt. Még kiülök kicsit a verandára – mondta a férfinak.

Leült a meleg beton lépcsőre, hátát nekitámasztotta a ház langyos falának, beszívta a nyár esti csendet, a felerősödött illatot amit a petúnia és muskátli árasztott magából, nézte a csillagok hunyorgását. Hunyorítanak, mint akiket valami messzi fény vakítana el. Csend volt. Kicsit szomorúan üldögélt, nem mert semmire gondolni, mert minden újabb gondolat valami előtte álló újabb szomorúságot ho-

zott elé. Mélyeket szívott az esti illatokból, s gondolta ő is elbújik a takaró alá, ahogy a föld ezen oldala elpihent az éj-paplan alatt, amikor erőteljes, öreges szuszogást hallott maga mellett. Idegesen fordult meg, holott tudta, sem a kapu felől, sem a kert felől nem jöhetett senki. Nem is volt ott senki más. De a szuszogás ott pöszögött mellette a közelében. Felállt, felkapcsolta a veranda lámpáját. Ahogy fény lett, hirtelen csend is lett. A szuszogás azonnal megszűnt. A fűben, két lépésnyire tőle egy gömbölyű, sötét gombóc torpant meg amiből két pici fényes gyöngy nézett vele szembe. Egy süni. Orra előrehegyesedett, mint aki támadásra készül, míg szemei ijedt-jóságosan kérdezték – mi történt? – Á szóval te vagy kis gombóc aki a kerítés felől kis csapást simítottál a veranda irányába? Te tapasztad ki a kis ösvényt? – kérdezte a mozdulatlanságba gömbölyödött jószágtól. – Merről jössz? – Merre tartasz – merre ballagsz? - folytatta a kérdezősködést. Te vagy ki tisztára nyalogatod reggelre a kis tálkát, amiben megalszik a tej? Esti séta? – Randevű? – Látogatás? Egyedül jársz? De a süni nem kommunikált!

Igaz, én sem mutatkoztam be. Én vagyok aki a tejecskét kiteszi. Süni továbbra is szembe nézett, s támadásra hegyesedett orrocsonka mintha kevésbé lett volna „fenyegető”. – Én nem vagyok egyedül, csak a társam, aki most gyenge és beteg. Tudod mi az beteg? Te hány éves vagy? Nem árulod el igaz? Tudod az öregedés, a betegség együtt jár az élettel. Az élet – az emberi és állati élet is – pedig olyan mint egyetlen nap! Elmondom, így könnyebben megérted: a Nap reggel születik valahol a keleti hegyek mögött, vagy a tengerből kel fel – vidám, friss vörös-sárga fénnel, s emelkedik kora reggelében, növekedik gyermekké, dél előtt serdül ifjúvá, s indul világot látni mint a mesebeli legkisebb gyermek a király, vagy a szegény ember harmadik fia. Délben éri el erős, energikus felnőtt korát, amikor átlátja a horizontot, a földet teljes keresztségében. Ilyenkor senki nem erősebb mint ő. Ő a Déli Nap!

Itt kitombolja magát vibráló forróságával, égető szerelmével, s kissé pilledt, fülledt nagyon fehér fénnel elindul

nyugat felé, de előtte szundikál egy rövidet. A pihenéssel már meg is kezdi színesedését az idős korra, arcát megtölti az ősz pirosa, rozsdavöröse, a délben szétolvadó vakító fehérség narancs-kerek-gömbbé formálódik fegyelmezetten, bölcsen – s búcsú-előadásra húzza a színpad bíbor függönyét. Már mindent látott, minden tudott még beragyogja a világot egy lángolással, az már nem meleg láng, csak szépséges, bölcs fény, aztán alábukik – elmerül hegyek mögött, tengerek fenekén az alkonyatban. Ez az egy nap – az Élet!

Ebben az „alkonyatban” van az én társam. Sajnálom, hogy nem találkoztatok.

Én is megyek pihenőre, te ballagi ahová menned kell. Leoltotta a villanyt. A sötétben hallotta, ahogy neszezéssel, de öreges szuszogás nélkül a kis jószág folytatja útját.

Másnap este újra kiült a meleg estében a köre, ami most is őrizte a nap melegét. Várt. Ugyan abban az időben a szuszogás felhangzott ugyan abból az irányból – közeledett. Amikor közel ért, az asszony újra felkapcsolta a villanyt. Süni megtorpant, a két fekete gyöngy fényesen-kérdőn – de úgy érezte ismerősen – csillant meg. Nézték egymást.

Az asszony ismét beszélni kezdett, a süni mint kit nagyon érdekel figyelt rá, hallgatta, nem mozdult. – Magányos vagy kis süni – kérdezte.

De a társalgás ma is egyoldalú volt. Amikor a világítást a Holdra bízta az asszony eloltva a mesterséges fényt, a süni elindult. Olyan volt, mint egy lelki segélyszolgálatos, aki türelmesen végig hallgatja, hogy mi a bánata annak, aki újabban keresztezi itt esti útját.

A harmadik nap is fent maradt. Gondolta megdicséri a kis „tányér-mosót” s megkérdi mit szeretne még kapni a változatosság kedvéért.

De süni késett. Ugyan olyan jó idő volt, mint előző napokban, egy-egy foltos felhő most játékos bujkálásra készítette a holdat. S akkor meghallotta a neszezést, de a komótos szuszogás elmaradt.

Sőt mielőtt a villanyt felkapcsolta volna meg is állt a finom surrogás. Az asszony figyelt, - nem értette. Felkapcsolta a világítást. Süni ott állt, ahol szokott - nagyon halk vékonyka vinnyogás szerű kis horkantást hallatott. Mellette két kicsi gombolyag totyogott, ők nem álltak meg olyan hirtelen a fényre.

Süni először hallatta ezt a másfajta hangot, - mint aki szólt volna valamit. - Íme ők! - Bemutatod a gyermekeid? - csodálatos vagy. Ott álltak előttem hárman, a kis család. Meglepő és megható volt az asszony számára a kis jelenet, könnybe lábadt szeme elmosolyodott. Köszönöm. Köszönöm Saci. Sün Saci. Mondhatom így?

Süni a kis nyűszítő vakkanással - mintegy jelezte a kicsiknek - indulnak, s terelte őket a csapáson, most nem várta meg, hogy sötét legyen, - tudta, hogy rögtön az lesz - s a három kis jószág elindult. Süni ennyit akart - egy picit mesélni magáról. Ennek a csendes nagy testvérnek.

Másnap reggel a három kis tányérka tisztára nyalogatva jelezte - köszönik a tejecskét! (Ha csak nem a szomszéd cicák itták meg.)

Budapest, 2005.szeptember 9.

Kiáltás a jegesmedvéért!

Egy közhely - (nem tűzhely): „Felgyorsult a világ!” Na de ennyire? Fél-óránként pusztul ki a Földön egy állat, vagy egy növényfaj!

Emberek! Állítsátok le magatokat!

Nyakunkon a globális felmelegedés. És rövidesen meg is folyt bennünket. Mi meg csak tesszük kisszerű, kevesebben nagyszerű dolgainkat. Futkosunk, lehetőleg kocsival, sorban állunk benzinért, sorba a bevásárlóközpontokba, eszünk és emésztünk, veszekszünk, s kapkodjuk gyógyszerünket, nézzük a reklámáradatot, mi már nem is ára-

dat, inkább özvíz. Nyakunkba kapjuk úton-útfélen, evés közben, gyermek-nevelés és nem nevelés közben. S míg nagyfontosságú dolgainkkal vagyunk elfoglalva – mi gondolkodók – addig a Sarkkörön hatalmas jégziklák szakadnak le jéghegyekről, s zuhannak az óceánba, sodródnak melegebb vizek felé. Olvadnak a hatalmas jégtáblák, s a jegesmedvék mind kisebb és kisebb területekre húzódnak vissza, s vészesen közeledik az az idő amikor már nem lesz hová visszahúzódnuk s válnak a felmelegedés áldozatává.

De ahogy a jegesmedvék menekülnek az egyre fogyatkozó jégtáblákra, úgy fogunk mi is menekülni a megmaradt földdarabokra – ha tudunk!

Mert a jéghegyek ha megolvadnak – minden gyerek tudja – víz lesz belőlük. A jégtáblák ha megolvadnak, víz lesz belőlük. S a Földet birtokba veheti a víz özöne. Akkor már nem lesznek jegesmedvék, de a Te élettered, egy darabka szárazföld is kicsire zsugorodik Homo sapiens!

Ha megállnál – még Ma! Ha odafigyelnél a jegesmedvékre, ha autóidat gyakran leállítanád, a kibocsátott gázokat, a levegő, a föld, a víz szennyezését megállítanád ebben a globális-globális-globálisban, akkor - akkor! még tehetnél valami keveset.

Emberek! A jegesmedvék bűvárója ketyeg a gyönyörű fehér bundájuk alatt!

MINDEN FÉLÓRÁBAN KIÁLTOK AZ ELTŰNŐKÉRT!

Legalább visszhangozzatok!

Budapest, 2005. október 8.

III. FA-TESTVÉREK

*A fák az ég alatt találkoztak,
Sugdolóztak és zenéltek,
Jegenyék mint asszonykórus ringatóztak,
Míg a hó takarta, fagyos úton
gesztenye-levelek hoztak
rövid üzenetet a télnek.*

A birsfa és termése

*Törzsembe rajzolt évgyűrűk sokasodnak. Itt maradtam,
mint lombtalan fa decemberi ágán a nedvét vesztett, bar-
nára szikkadt gyümölcs, mit a levelek között nem láttak
meg a szüretelők. Egy eltévedt szél még átölel, meglepő-
dik magától, tovább oson, - pardon – mondja – nem téged
akartalak. Lógok itt fent, s eltűnődöm ég és föld között
mindenek kénye kedvére kiteve, - csípős nyelvű ködnek,
zsémbelő sirálynak, rekedt varjúnak, célba dobáló ifjú-
ságnak, - hogy hogyan is fogantam a tavaszon, hogyan
értem be a nyáron, s miért maradtam amikor már min-
denkit leszüreteltek mellettem?*

*Innen látom a világot, de nem sok kedvvel nézem a cen-
tisre nyírt, gondosan gyomirtózott füvet, beton utat, be-
ton járdát, beton szíveket. A fényesre lakkozott autóikkal
hétvégén megérkező motorizált hangoskodókat. Decibelek
remegtetik a levegőt köröttük, a rigó elnémul felháboro-
dásában.*

*Élet-Fának csúcsán üldögélek, földhöz már nem tarto-
zom, s bár tartófám ég felé nyúl még oda sem tartozom.*

*Lenn a hangyaboly szorgosait figyelem, mint afrikai rab-
szolgák vonulnak hosszú sorban, mindük cipel magánál
nagyobb málhát, élete batyuját, viszi sebesen a boly-*

várba, mit egyetlen kutya képes szétkotorni, vagy egy fűnyíró pörgő-kereke félretolni, hangya-seregestől, gyűjteményestől, - ahogy a hatalom teszi – erősen földbe cövekelt lábaimnál.

Lassan majd korhadok, gyökereim elgyengülnek, kidőlnék, virágba új tavaszon már nem borulok, ezt az egyetlen hűséges, száradt gyümölcsöm őrzöm, emlékezetül, hogy milyen volt termésem – az a több mázsa még néhány éve, melytől földig roskadtak ágaim, megcsókolva a földet mely táplálta, s melyet arany-színre gömbölyödő fanyar-édessé érlelt az áldott nap. Egyedül maradtam a korona tetején, himbál a szél.

*Azt mondom: azért szép volt az élet! **

*MINDENT ITT HAGYOK NEKTEK!
MERT MI ITT FONTOS, OTT ÉRTÉKTELEN!*

Családfa

Sokágú fa alakjában ábrázolja családoknak, személyeknek, valamely őstől való származását és rokonságát. Táblázattal szemléltető ábrája a származásfa.

A Családfát visszavezetni valameddig, valahová az örök igazolni akarásunk, hogy valamely őstől való a leszármazásunk, hogy e fa alatt először „Ádám Apánk, Éva Anyánk” csemegézett a tiltott gyümölcsből. Tudásra szomjaztak.

Családfa - rajta elfért - a vincellér nagypapa, ágaiból fakadt, kulák fia, kommunista fia, 56-os harcos veje, a HM tisztje ki börtönviselt is lett, a harcos baloldali unoka, a materialistából Istent megféle, az idegen légióba menő-Tibet buddhista szerzetesei felé tartó dédunoka, Ameri-

kába szerencsét próbáló és visszavágyó, a halálba menekülő. Mind ott vannak valahol egy ágon. Sikeresek, sikertelenek, szenvedelgők és szenvedélyesek, utasok és útkeresők, itt maradtak és messzire menők. Az ágak mind újabb ágakat eresztenek, más oldalon elszáradnak, lehullanak.

Családja míg gyökereid bírják adod, sarjasztod, növeled az életet.

Kopjafa

A történelmi meghatározás azt mondja: a kopja – a XVIII. századig használt lándzsa szerű szűrő fegyver, melyet főleg lovas katonák viseltek. A kopjafa a kopja faragott tartója, nyele.

A népi meghatározás: Jelképes faragványokkal díszített vagy festett rendszerint dárdahegyben végződő faragott karcsú fejfa.

S mi inkább ezt a faragott, karcsú fejfát ismerjük, református temetőkből, szatmári vagy erdélyi sírhantok felett, vagy emlékezetül állítva hősöknek, hogy legyen egy főhajtásra hol megállni mint egy szikár, cserzett, egyenes derekú, szilárd gerincű ember előtt, megsimítani a kopjafa rajzolatát mint egy homlokot, melyen már nem pereg le verejték, csak a nyári zápor formájában. Az emlékezés fái vagytok ti, felirattal vagy névtelenül, ugyan azt jelentitek mindenkinek – főhajtást egy fejfa előtt.

Keresztfa - Fa kereszt

„Ókori kínzó, kivégző eszköz, földbe rögzített oszlop, melynek felső részére merőlegesen rövidebb rudat erősítettek; az elítéltet erre rákötötték vagy rászégezték, és pusztulni hagyták; keresztfa.

*A keresztény vallás szimbólumává tette.” (Értelmező szó-
tár) A teher, a szenvedés a megpróbáltatás fája.*

Ő a FA-KEGYELEM!!!

Test és lélek

*Négy szilvafa alatt sírtam,
még csecsemő voltam.
Senki nem érthette mi fáj, mitől félek?
Piciny a test, érett a lélek.*

*Gesztenyefák alatt sírtam,
kis iskolás gyerek voltam.
Senki nem értette mi fáj, mitől félek?
Féltem. Kezdődik az élet.*

*Öreg tölgyek alatt sírtam,
szerelmes voltam.
Senki nem látta, hogy fáj; a szerelem
oltár elé lép, más oldalán.*

*Egy szilvafa alatt üldögélek,
Régen nem sírok már,
békeesség belül, semmitől sem félek,
Öreg a test, fiatal a lélek.*

Juharfa: én volnék! Ahogy az Előszóban már lefestettem szó-ecsettel.

Juharfa - élet

*Átrezegtem a fák között
vagy a fák rezegetek bennem?
Egy élet voltunk
a juhar és én
a bozót-aljzatú rengetegben.
Lombok között átsütött
a kékség illúziója
a kettő közötti lét emelt fel
vagy azt tapasztotta
gyökereim a porba.
S állunk itt fákként,
vagy fákra nézőn,
mag-szórta sorban
(növekedésben?)
minden oly ismerős
és mégsem tudom,
hogy előbb emlős,
vagy juharfa életet éltem? ***

* „A birsfa és termése” megjelent a „Sodrásban 06” c. Amatőr Költők Antológiájában

** A Juharfa-élet a „Sorsom lábad elé” c. 2005-ben megjelent Verseskötetben.

IV. ISTENI SZIKRÁK

IMÁK!

2005.június 5. Vasárnap

*Nekem a Föld Isten háza!
Minden fa-korona templomod,
minden virág-fürtöd,
minden széna boglyád előtt áldozok.
A felkelő Nap az Ő arca
áldása az alkonyat sugára.*

*

2005. június 8. Szerda

*Lombok lengésében Te hívásod lássam,
felhők vonultában arcodat találjam
A szél nyomása feszítse meg vállam
a Te próbáidat minden nap kiálljam.
Add, hogy Ma is így legyen!*

*

*Aki Terád gondol nem fürödhethet könnyben,
aki Terád tekint nem takarózhat a szomorúság fátylába,
mert Te az öröm hordozója vagy,
s öröme hívsz, az alkotás örömére,
az élet minden percének örömére.
Mert erre teremtetél bennünket!*

*

2005. június 9. Csütörtök

Add Uram, hogy türelemmel,
alázattal fogadjam el a Te általad
sugallt feladatokat,
tegyem magamévá e feladatokat,
tegyem meg az erőfeszítéseket,
hogy Neked megfeleljek, mert
ha Neked megfelelek, Mindenkinek
meg fogok felelni. Ha Te örömöd
látod az erőfeszítéseimben, mások
is észre fogják venni, ha Te akaratod
szerint tevékenykedem feladataim
megvalósításán, akkor üdvös lesz
az magam és környezetem számára is.
A Te akaratod szerint megtett
legkisebb lépésem – mely mint egy
pici madár lépte – is mérföldköves
ugrás lehet a földön – s közelítés az ég felé.
Így legyen!

*

2005. június 10. Péntek

Te adod az álmokat,
Te vezetsz napjaimon,
add, hogy minden tettem,
minden gondolatom a
Te vezetésed sugározza.
Add, hogy az esőcseppet is
szépnek, hasznosnak, gyémántnak
lássam, hogy a betegeket, rászorulókat
szeretettel, áldással szolgáljam.
Szavaimmal azokat segítsem akik kérik,
s a köröttem lévő világot
a Te szemeddel lássam!

*

2005. június 11. Szombat

*Zúrzavar van fejemben, lelkemben,
csendesíts el engem!
Csendesítsd el fejem méhkasát,
nyugtass meg lelkem csapkodását,
mert mint szárnyaszegett madár,
úgy vergődik, mint fészekből
kipottyant fióka, úgy sír.
Csendesíts el, hogy meghallhassalak,
nyugtass meg, hogy megérezzelek,
hogy kívül-belül megkeresselek,
a megtöltött békével megköszönjelek.*

*

2005. június 12. Vasárnap

*Mindig kérek Uram!
Mindig azt súgom, fohászkodom,
hogy mit tégy, mit segíts nekem.
Most én ajánlom fel magam Neked!
Hálás köszönettel a békés, csendes éjszakáért,
Hála és köszönet az álomban feltűnő üzenetekért;
Hála és fejem hajtása fényed hajnali feltündöklése előtt,
a felhőpárnák kirázásáért; a fák mozdulatlan csendjéért,
majd friss rezdüléseiért, a madarak ébredéséért, s
ébresztő csiviteléséért;
az igazságokért melyek megszólaltak a vasárnapi hírek-
ben,
s az igazságokért melyek ez után fognak feltámadni –
az eszmélés után!
S köszönet a galambért, mely a Te intésed volt
ezen a reggelen ablakom előtt.
Neked ajánlom minden gondolatom,
a Te lábaid elé teszem ma minden mozdulatom,
átölelem ma mi köröttem a Te műveid lenyomata,
belélegzem a Te leheletedet, hogy
dicsőítésedre hagyja el ajkam minden suttogás.*

*Veled szolgállok ma, hogy szolgálhassak.
Benned reménykedem, hogy remélhessek.
Neked ajánlom egész valómat, alázattal, szeretettel
Fogadj el engem kegyelemmel – Istenem!*

Háladal

*Köszönet minden csodáért, melyet teszel,
létezésem minden csodájáért,
mert egész működésem csoda!
Ahogy a vér áramlik ereimben,
mint a folyók és patakok bolygónkon.
Ahogy a táplálék – melyet Te adtál –
befogadja és megemésztí testem erre
rendelt szerve, ahogy szellemi táplálékom
feldolgozza értelmem, ahogy elereszti minden
salakját mi emészthetetlen, s ebből is új
táplálékát adja a földnek, s új emészteni valót
a léleknek!
Köszönet a föld vonzásáért,
Köszönet azért, hogy az éghez vonzódom,
köszönet az értelemért, mellyel Téged
próbállak megérteni, ki számunkra
érthetetlen vagy!
Neked hódolat testem Univerzumáért,
Neked hódolat az Univerzum „testéért”,
melyen gyöngyökként csillagok ragyognak,
(csillagok gyöngyei ragyognak)
pártáján Napok fénylenek,
uszályán bolygók, holdak forognak
lépted nyomán, felve a Tejúton a csillag porát
Te Mindenek feletti, Te – ki Mindnyájan vagyunk,
s milliárdnyian is csak kicsiny részed,
mégis osztva-oszthatatlanul!
Előtted térdelek Atyám mákszem világommal
Világmindenséged előtt!*

*

*Te láttál az én szemeimben
fénylő bánatot,
S én a Te szívednek
kitártam magam.*

*

2005. június 16. Csütörtök

*Uram! légy iránytűm,
vezess ki ebből az öbölből,
ahol veszteglek, ahol
iszapba ért, s elakadt a horgonyom,
nem tudom felhúzni, hogy
elinduljak nyílt vizekre.
Az öböl kissé poshadó állóvizében
veszteglek, hínár tekeredett horgonyomra;
önsajnálat, erőtlenség hínárja húz,
fogva tart, s bár gondolatban
elindulnék a nyílt vizek felé, de
talán azért nem tudok szabadulni,
mert nincs igazán cél előtttem,
nem tiszta határozott az a kép ami kihúz
és megadja a helyes irányt, s
a távolban látom, hogy merre tartok.
A térképemen nincs bekarikázva
a merre tartok- hová akarok eljutni helye!
Add Uram, hogy meglássam a Te irányjelzésed,
érezsem a Te vezetésedet, akaratodat és
hittel, örömmel, kíváncsisággal, pozitív
kalandvágygal elinduljak a Te vizeiden,
a Te kormányzásoddal az Én célom felé!
A Te iránytűd segítségével!
Köszönöm, hogy a Te hajódon szolgálhatok!*

*

*Betegeknek, már félúton lévőknak,
öregeknek s magányosoknak
Te vagy a melegítő napfény,
Te vagy a meleget enyhítő hűs szél,
egy kristály-víz csepp a cserepes ajakon,
Minden üdvösség múlik a szavadon.*

*

2005. június 18. Szombat

*Te vagy az én biztonságom,
Te vagy az én erőm,
Belső békém, nyugodt kikötőm.
Add, hogy Te legyél a szabadságom
belső szárnyam, földi fészke
légi utam, éji álmom.
Te benned bontakozzon ki minden
gondolatom.
Te műhelyedben készüljön minden munkám
Te kezed legyen a párnám,
amikor a nap alászáll.!*

*

2005. június 20. Hétfő

*Legyen ma lábaimban a lépted,
legyen ma szívemben a Te dobbanásod,
legyen ma karjaimban a Te repülésed
legyen ma erőfeszitésembe a Te megfeszülésed.
S így induljak el, hogy a Te terhed cipelem,
hogy a Te utolsó sóhajod ejtem ki ajkamon,
hogy a Te sebeid nyomát mosom meg lábamon.*

*Így legyen Ma minden,
s a harmadik napon majd Feltámadom!*

*

2005. június 21. Vasárnap

*Te aki kelted a Napot,
Te aki útvárá indítod az állatokat,
szállni hívod a madarakat,
növekedésre biztatod a növényeket,
munkára, alkotásra gondozásra,
szerelemre ébreszted az embert,
Légy mindezekkel, mindőjüktől
áldott, magasztos éltető a
Világmindenség legszentebb Szellemé.*

*

2005. június 24. Iván nap

*Köszönöm Ó Istenem mindazokat
akiket küldtél Hozzá, akik
ilyen szeretettel ismertek meg,
köszöntek meg engem.
Akik úgy szerették társukat mint én,
s akikhez oly közel vagy,
mint ahogy én közelgek Hozzá.
Köszönöm tegnapi fényedet és
ragyogásodat, mi ma reggelben
folytatódik, új nappal köszöntve.
Köszönöm, hogy a szeretet és öröm
tegnap olyan erőt adott, hogy
minden fáradtság nélkül ment,
s köszönöm, ha ma is ezt az
erőt adod, amelyet a szeretet üzemel,
mai szolgálatom ellátásához.
A szeretet energiája a betegszobában,
és a vendégellátásban – ma is hajtóerőm lesz,
Tebenned, Te Vele és Te általad!
Áldás kísérje Mindannyiunk útját
ezen a napon is. A Te Áldásod. Ámen*

*

2005. június 30. Kedd

A fájdalom batyuját leteszem küszöbödre,
 a bánat batyuját leteszem küszöbödre,
 a csalódottság batyuját leteszem küszöbödre,
 a szeretet batyuját leteszem küszöbödre.
 Ha kinézel látni fogod ezeket a batyukat,
 ha kilépsz átlépheted, felemelheted,
 magadhoz veheted, megoldozhatod,
 vagy félreteheded az én csomagjaimat.
 Áadtam, Neked, Rád bízam sorsukat,
 könnyű a vállam, mert letettem őket.
 Idáig hordoztam, hátamon tartottam,
 most elfáradtam, segítségül hívtam
 a Te nagy erődet,
 a Te nagy jószágodat,
 a Te befogadásodat,
 hogy segíts az én terheim felemelésében,
 csomóim megoldásában, a fájdalmak
 nehéz napok kiterítésében,
 egyenkénti kipakolásában, hogy
 könnyebbé válják az út folytatása.
 Szabadíts meg terheimtől, hogy
 könnyebb és vidámabb léptekkel
 haladhassak Hozzád, hogy ne üljek le,
 mert hosszú még az út, a megtenni való.
 De haladok – Feléd!

*

2005. június 30. Kedd

Népfényében fürdetem arcomat,
 hajnali szellővel fésülöm hajamat,
 Neked mesélem el éjjeli álmomat
 Tőled kérem várt társamat,
 Neked ajánlom fel egészen Magamat!
 Hallgass meg engem,
 Add, hogy meghalljalak!

*E nap hozzon békét, örömet lelkembe
mindnyájunk lelkébe. Ámen*

*

2005. július 4.

*Vezess hát engem!
Fogd meg az én kezem,
emeld fel a lelkem
Emeld fel a fejem!
Csüggedt vagyok, erőtlen,
lassan folyik a vér ereimben,
tölt meg engem szeretettel,
töltsd meg lelkem edényét
a Te mézeddal, a Te boroddal,
a Te üdvöddel, a Te erőddel!
érlelj mint egy búzaszemet,
hogy én is táplálék legyek másoknak
akik éheznek, akik reám szorulnak,
érlelj mint a gyapotot, hogy
melegítsem a gyengülőket,
az erejükben megfogyatkozókat,
érlelj, mint a szőlő szemet, hogy
itala legyek a szomjazónak,
kinek cserepes már az ajka
láztól, kortól, életnedveinek
kiapadásától,
hogy öröm legyek annak ki vár az én
számra, kezem érintésére a homlokán,
gyógyító simogatásra.
Adj át a Te örömödből nekem,
adj át a Te erődből nekem, hogy
föld alatt bűvó tiszta patakod
legyek, ki mindezt felhozza
egy forrásban másoknak!
Adj energiádból nekem, hogy
vízesésed legyek, friss, zúgó-szívárványos*

*vízfüggöny a lelki sivatagtól szenvedőnek,
a lelki süketségben élőnek, a lelki homályosan
látóknak!*

*Add az én ereimbe e patakok vidám futását,
e vízesések zúgását, homlokomra a hét színt,
hogy ez indítsa mai napom a Te hajódon,
a Te vitorláiddal feszülve a szélnek,
s akkor jó úton leszek. Köszönöm Neked. Ámen*

*

2005. július 10.

*Gerle ébresztette a Napot
Add Uram, hogy mindenkinek társat hívjon!
 hogy a Földnek békét hozzon,
Ember-ember ellen ne harcoljon.
Gyermek tehesse dolgát, s tanuljon,
Szülője jó munkában elfáradjon
A világ nyugodtan aludjon
Reggelente mosolyogva, új erővel feltámadjon.
Gerle ébressze a Napot.
Hálát mond hassak mindenért
amit adtál, amit kapok.
Dicsőséged Napban ragyog,
mutasd meg, hogy milyen vagyok.
Add, hogy gerléd hangja legyen,
alázattal tiszteljelek
Mindent felajánlok Neked!
S ez a minden a Szeretet! a Szeretet!*

*

2005. július 13.

*Akiben ott van az Isten iránti szeretet,
kerülheti-e az embereket?*

Nézni a Te szemeddel

Látni az embert kell!

Jól érzem-e Uram?

*S reggel ha kezdem a napot
utamra indulok, így induljak el,
s így lássam a mellettem utazót,
az úton átszaladót,
az anyja karjába kapaszkodót,
a sarkon koldulót, a hajléktalant,
a hangoskodót, a jól öltözöttet,
a rohanót, a botjára támaszkodót,
a fáradtan bóbiskolót.*

*Így hallgassam a jajgatót,
s aki csak suttogja a szót,
aki már nem tud enni sem,
aki csak fekszik, s menni sem,
ki kórházi ágyról csak szemével követ,
csak tekintete a köszönet, ha
megrázod párnáját a fej alatt,
melyben távol jár már a gondolat!
Add Uram, hogy tekintetteddel
lássam mindüket, legalább
meghallgassam kérésüket,
időt szánjak, hogy megálljak,
ha kérik, ha nem, szolgáljak,
ha őket szolgálom, Neked teszem,
s este úgy tegyem le fejem,
hogy érezzem;
E napon is itt voltál velem! Ámen*

*

2005. július 17.

Uram!

A Te vezetésedet keresem,
A Te kezéd fogja meg kezem
mert önmagamban és magamon
kívül is, egyre-másra elveszem!
A Te utad egyenes csak,
én mint veréb-fióka repkedem.
Mint a lepke az ablakon csapkodom
tárd ki a karodat nekem,
ne keressem már semmi másban
szabadságomat, léptemet
Csak hozzád igazítsam, ahová fényed elvezet.
Senki nem tanított imára,
Te mutasd meg, hát mit tegyek!

*

2005. július 18.

Közelség és Messzeség Ura
Földi és Égi fejedelem.
Mélységek és Magasságok meghatározója
légy velem.
Árassz el bennünket e Te valóddal,
Te mélyítsd érzéseink árkait,
belső és külső világunk labirintusain,
Te húzd a szálát, Te bábáskodj gondolatainknál,
hogy születő cselekedeteink egészségesek legyenek.
Te legyél első gondolatunk ha fény feltűnik
az ég-boltozatán, s Te legyél az utolsó, -
amikor elhagyja a horizontot.
A Te vezetésed képes csak a fény-útra terelni,
hogy ködbe, homályba ne bolyongjon, ne tévedjen
el életünk, mely a Te dicsőítésedre,
a Te alkotásaidnak felfedezésére, megismerésére
adatott nekünk!

*Nekünk, akik az Univerzum
kicsiny térképei vagyunk, nekünk aki a Te
arcodat kell, hogy magunkba hordjuk,
nekünk, akiknek ezért mélységes tisztelettel
kell, hogy viseltessünk önmagunk iránt,
minden más ember iránt, minden élőlény
iránt, ezáltal Téged tiszteljünk,
Hozzád felemelkedjünk.*

*Így a Te fényedet tükrözzük vissza.
Így indíts minden napunkra!*

*

2005. július 20.

*Ragyogj fel szomorú arcokban
hajnali tűz-színű fényeddel, tölts be minden
szomorúan ébredő lelket, hogy ragyogásoddal
induljanak napi teendőikre, átmelegedve
lelkükben, ereikben Téged érezve, Téged
engedni csörgedezni, Te mindent
élettel megtöltő, elárasztó éltető örök forrás, -
hogy ne vesszünk el iszapos, sehová
nem vezető mellékágakban, holt ágakká,
élettelen csermelyekké váltan – hogy
végül a Te Országod tengeréhez érkezzünk,
hordalékainkat parton hagyva, tisztán folyjunk
bele Tengeredbe, bővítve emeljük szintjét
a letisztult, szeretetteddel átszűrt életünkkel,
így olvadva össze egységeddel, az Univerzum
óceánjával. Ámen*

*

2005. július 21.

Te Neked adom át a napom,
kérdéseim és gondolatom,
lapozz bennem, mint szél az újságban,
s kérlek ne hagyj olvasatlan. Olvass az
én csapkodó gondolataimban, s engedd,
segítsd, hogy halljam a Te válaszaidat.
Értsek a Te jeleidből, üzeneteidből.
A Te ujjaid mutassák a sorokat életem
könyvében, a Te ujjad vezesse látásomat
arra amit észre kell vennem, meg kell látnom,
el kell olvasnom, meg kell tanulnom.
Te vagy az én Vezetőm, Neked feleljek,
csak Te rád figyeljek, s Te állj mellettem
vizsgáimon, Te válts lámpát szabadra és
pirosra az útkereszteződésekben, hogy
a Te vezetésseddel tisztán tudjam, hogy
jó az irányom, a Te Útaidat járom,
s így ezt adom át magamból mindenfelé,
ahol megfordulok.
Szeretetet többé nem koldulok senkitől!
Mert a Te szereteted a legnagyobb amit
az élettől, égiektől kaphatok, s ezért hálás
vagyok, oly hálás vagyok Istenem!
Szeress egy kicsit, ha jó vagyok, ha nem,
gyarló gyermeked vagyok, lehet,
de Te felelet vagy már minden kérdésemre!
Köszönöm!

*

2005. július 24.

Bocsásd le égi lajtorját,
hogy legalsó fokára hágjak,
s elinduljak felfelé. Felfelé!
Szükségtelen, hogy visszalássak.
Csak fentről lehet segíteni e világnak.

*

2005. július 24.

*Add Uram, hogy még legyen
időm most is vetni!*

*Add Uram, hogy vetőmagom
tisztá és válogatott legyen,
s ha mégis keveredne bele
konkoly, azt felismerjem,
kigyomlálgam, ne Neked kelljen
az ítéletkor megmutatni,
mennyi gyomot vetettem,
növesztettem, pazarolva rá
esővized, napfényedet, földed
táplálékát.*

*Újra és újra járd be velem kertemet,
s ismertesd fel velem a gyomnövényeket,
hogy csak tiszta kalászaidd nevelgessem,
s éretten arathassam.*

Sok tavaszt megadtál újra és újra.

S én mindig más, s más magot ültettem.

*Add, hogy vékákba már csak tiszta
vetőmag legyen, ne kísérletezzem,
hanem arra az aratásra készüljek,
mely a Te ítéleted előtt is „jó munkának”
fog minősülni. Te irányítsd a betakarítást,
hogy eredményét lábad elé tehessem,
tisztá szívvel a tiszta búzaszemeket,
mit növekedésében még viharok cibáltak,
mit szélhajtott néha kedve szerint, mit
jégeső is megvert egyszer-egyszer, de felnőtt,
beérett, s e kéve alázattal, hálával borul eléd,
átadja magát Neked.*

Én válogattam, Te ítélj milyen termést hoztam.

*

2005. augusztus 7. Vasárnap

Uram! Ha özönvizet adtál,
mélyíts medret az elfolyáshoz.
Ha özönvizet adtál
szeretetünket hiányolod!
Add, hogy árkainkat a
szeretet árja töltsse fel.
Gyógyító vized öntözzön,
életet sarjasítson kiszáradt lelkeken.
Uram! Fogd fel kötényedbe az
elfolyó, pazarlott vizeket,
Szemeddel lássuk, szitádon szűrjük át
az elvetendőt, a szennyestet!
Uram! Fogd fel kötényedbe a
szereteteddel megszentelt vizet
Gyermekeink – szomjhalál helyett –
a készletedből szűrcsöljenek!

Csak ebből merjenek! De merjenek!

*

2006. január 24.

Képmásod vagyok!
Ezért hát mindent megadok
Neked és magamnak!
Mint a királynak kijáró
Világ Urának!
Neked a leggyönyörűbb
hálaszót,
magamnak a kegyelmet,
áradót.
Úgy osztogatom a jót,
mint kinek gazdája
szabad kezet adott,
mert mindent adhatott,
Atyja volt fiának.

*Birtokában volt
életnek, igazságnak,
elmúlásnak.
Itt állok, kéz a kézben
Veled,
egyetlen – milliomodnyi
gyermeked,
földre hajolok, hogy
halljalak,
Égre pillantok, hogy
lássalak,
szívemre simulok,
tudjalak/tapintsalak,
Képmásod vagyok
magamban megtaláljalak!*

„Nagy öröm számomra Bodó Csiba Gizella egy új könyvének megjelenése. Ajánlom azoknak, akik úgy érzik, elborítja őket a sok rossz hatás, a zaj, a szemét. Egy ilyen könyv olvasása feltölt energiával. Szerencsés vagyok, hogy a ma kapható rengeteg könyv között évekkkel ezelőtt kezembe került egy verses kötete, majd élettrajzi írása, amit nem lehetett letenni. Szívből ajánlom mindenkinek, - nem csak a Kos jegyűeknek - hogy fedezzék fel, ha számukra ez a név egyenlőre ismeretlen. Szerencsés vagyok abban is, hogy bírhatom barátságát. Egy Kos”

Del Medico Mariann

„A könyv szerzőjét régóta ismerem. Írásait nem lehet nem szeretni. Egyszerűen a nyelv, vagy a mondanivaló, vagy mindkettő elragad amikor olvasom. Tanúja voltam annak a hosszú útkeresési, tapasztalási, érési folyamatnak, melynek eredményeképpen a korai csiszolt stílusú írásokból egyre érettebbé váló, letisztult és bölcs gondolati művek sora született és születik. Belülről jövő, megélt, megérlelt írásművészet az övé. Meleg szeretettel ajánlom az új ÉG-KŐ című írásokat mindazok figyelmébe, akik életük, sorsuk állomásairól szóló elmélkedésükhöz társat, vagy lelki útravalót keresnek.”

Nagyviday Adrienne

„Szeretem ahogy látod a dolgokat. Szeretem, ahogy gondolkodsz ahogy beszélsz, és ahogy írsz. S szeretettel ajánlom legújabb ÉG-KŐVEDET az olvasónak.”

Tiboldi Mária

„Az asztrológus, munkája során a bolygók által jelezett egyetemes törvények közül igyekszik megtalálni az adott konstellációra vonatkozó általános és egyedi jellemzőket.

A szerző e könyvében nem asztrológusként, de asztrológiai ismeretekkel felruházva keresi és mutatja meg az e világba inkarnálódott lényének, a Test-Szellem-Lélek egységének, harmóniájának jellemzőit.

Miben hasonlítok, és miben különbözöm a teremtett világ más lényeitől? - kérdése vonul végig kimondatlanul a könyv egészén. Lankadatlan önvizsgálattal azonosítja a különböző kultúrák (nyugati, keleti, indián) jellemzései közül, hogy milyen személyes eszközöket és lehetőségeket kapott a Teremtőtől a mostani életfeladata megvalósításához?

Az önmagára ébredő LÉLEK gondolatai, imái valójában a „Ki vagyok ÉN?” és a „Mi dolgom e világban?” örökérvényű dilemmáihoz adnak válaszokat - a Tőle megszokott - művészileg megvalogatott, igényes kifejezési formában, a kereső ember számára mindvégig érdekfeszítően.

Összinte ajánlással: Varga Ferenc asztrológus”